Dr. Baruch Korman

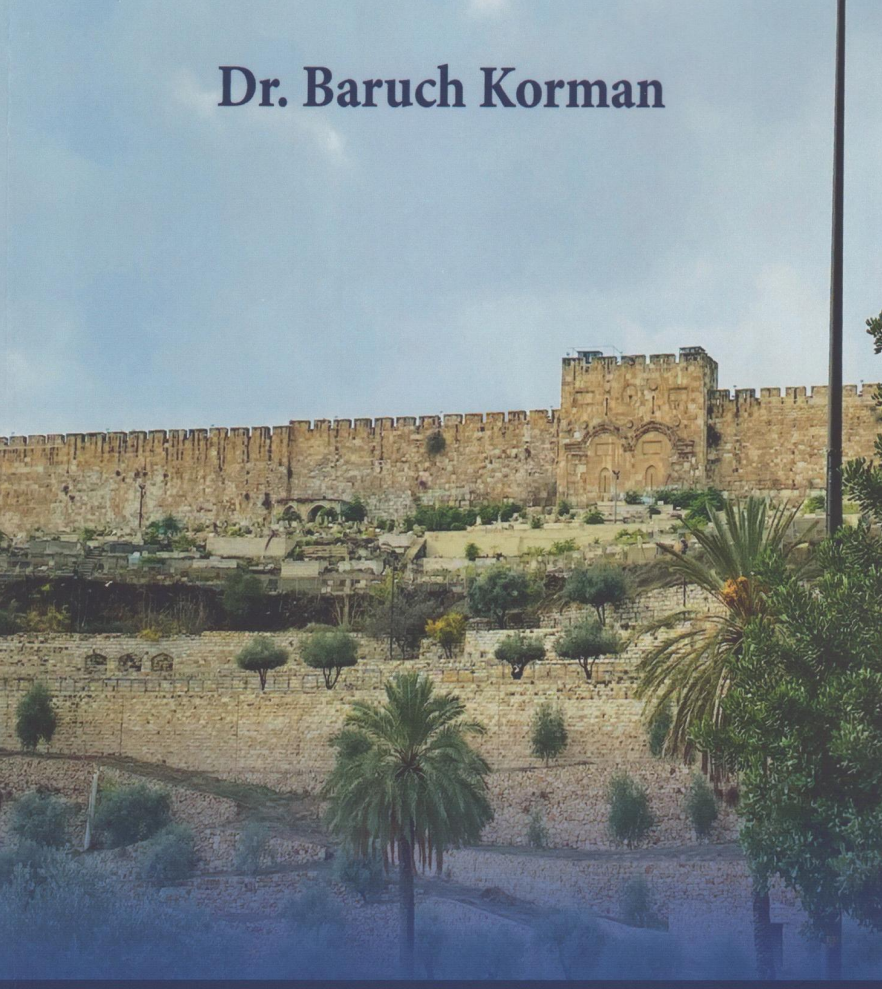

REGELE VINE!

ADEVĂRUL DESPRE ÎMPĂRĂȚIA MILENARĂ

REGELE VINE!

Adevărul despre Împărăția Milenară

REGELE VINE!

Adevărul despre Împărăția Milenară

Dr. Baruch Korman

Traducere: Alexandra Wilson

Alfa Omega Publishing
2020, Timişoara

ד"סב

Soției mele Rivka,
a cărei dragoste pentru mine a depășit așteptările
oricărui soț.

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
The Coming King
Published by Areli Media
www.AreliMedia.com

Copyright © 2014
Dr. Baruch Korman

Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Alexandra Wilson şi Radu Oprea
Corectură: Cristina Suciu şi Daniela Groza
Prelucrare grafică: Bianca Lazea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Korman, Baruch
Regele vine! : adevărul despre împărăţia milenară / Baruch Korman ; trad.: Alexandra Wilson. - Timişoara : Alfa Omega Publishing, 2020
ISBN 978-606-045-016-0

I. Wilson, Alexandra (trad.)
2

Versiunea în limba română: ***Regele vine!***
Copyright © 2020 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 - Timişoara, România
Tel/Fax: + (40) 256-284.912

E-mail: info@alfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978-606-045-016-0

CUPRINS

Prefață	9
Introducere	11
Capitolul 1: Protagoniștii Împărăției	19
Capitolul 2: Tora și Împărăția	43
Capitolul 3: Tora și Împărăția Milenară potrivit cu Ezechiel	65
Capitolul 4: Sărbătoarea corturilor și Împărăția	91
Capitolul 5: Profetul Isaia și Împărăția	103
Capitolul 6: Profetul Isaia și Împărăția - Continuare	127
Capitolul 7: „Împărăția Milenară"	139
Capitolul 8: Împărăția Milenară și Cartea Psalmilor	169
Epilog: Intrarea în Împărăție	183

PREFAȚĂ

Atunci când cineva pornește într-o căutare teologică, setul său de instrucțiuni de bază trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu. Perspectiva cuiva asupra Scripturii este de o importanță capitală în a se asigura că ajunge la destinația corectă - Adevărul! Dacă o persoană vede Scriptura în mod corect, ca vocea divină a lui Dumnezeu, inspirată verbal și fără nicio eroare, atunci acea persoană, sub călăuzirea Duhului Sfânt, are cele mai mari șanse să ajungă la o înțelegere corectă a revelației. Datorită importanței cruciale a Scripturii pentru formarea unei perspective teologice corecte, toate citatele biblice care apar în carte au fost traduse de către autor direct din limba originală (iar în limba română traduse din engleză, n. tr.) într-o manieră cât mai literală. Acolo unde este nevoie, oferă o traducere adițională, pentru a ajuta cititorul să înțeleagă intenția corectă a versetului sau a versetelor.

Scopul acestei cărți este de a ghida cititorul prin textele biblice de bază asociate cu Împărăția Milenară. Cineva care înțelege evenimentele care vor avea loc în timpul Mileniului va avea o apreciere și mai mare pentru credincioșia lui Dumnezeu. De-a lungul acestei cărți termenul de „*HaShem*" este des folosit atunci când se face referire la Dumnezeu. Acest cuvânt înseamnă literalmente „*Numele*" și este foarte des folosit în comunitatea

evreiască, atunci când oamenii vorbesc despre Dumnezeu. Folosirea acestui termen are scopul de a arăta cel mai mare respect pentru Domnul și este înrădăcinată în porunca de a nu lua Numele Domnului în deșert.

Atunci când examinăm textul de bază care face referire la Împărăția Milenară, vom descoperi destul de repede că, atât poporul Israel, cât și țara, au un loc important în ea. Chiar dacă revelația biblică oferă cititorului o prezentare clară a acestei Împărății, mulți teologi au ales să nu țină cont de sensul direct al acestor texte, adoptând în schimb poziții alegorice și excesiv de spiritualizate. O astfel de metodologie este greșită și îi forțează pe respectivii teologi să ignore mare parte din semnificația materialului profetic sau să-l interpreteze altfel decât cu scopul declarat de profet. O astfel de abordare are și o altă consecință.

Un aspect important al Scripturii este continuitatea dintre Vechiul și Noul Legământ. Atunci când înțelegem corect revelația cu privire la Împărăția Milenară, aceasta ne îmbogățește capacitatea de a percepe continuitatea strânsă și inerentă dintre legăminte. Descoperim că mesajele centrale, care au apărut încă din primele capitole din Geneza și au continuat de-a lungul Vechiului Testament, sunt aceleași cu mesajele care se găsesc de-a lungul Noului Testament.

Printre multele aspecte care au legătură cu Împărăția Milenară, este demonstrația clară că Tora, pe care HaShem a dat-o lui Israel pe Muntele Sinai, a oferit baza prin care putem înțelege voia perfectă a lui Dumnezeu. În timpul Mileniului, Israel va împlini Tora și va conduce popoarele în ascultare de neprihănirea lui Dumnezeu, lucru care va face ca binecuvântările Sale să fie experimentate de toți cei ce se supun legilor Lui. Pentru majoritatea creștinilor, acest concept este străin și poate părea a fi chiar în conflict cu ceea ce au învățat. Cu toate acestea, o persoană sârguincioasă și care dorește sincer să studieze Scripturile, va descoperi continuitatea dintre scopurile și planurile lui Dumnezeu care se găsesc în revelația de pe Muntele Sinai și în învățăturile lui Mesia Yeshua.

INTRODUCERE

La ce te gândeşti atunci când auzi cuvântul „*Împărăţie*"? Bineînţeles că răspunsul la această întrebare depinde de persoana pe care o întrebi. În mod tradiţional, iudaismul ar înfăţişa Împărăţia ca o monarhie sub conducerea unui rege uns, în Ierusalim. Iudaismul presupune, de asemenea, ca ţara lui Israel şi poporul evreu să figureze în această Împărăţie, având autoritate asupra tuturor celorlalte naţiuni. Creştinismul, pe de altă parte, subliniază, în general, o conducere cerească a lui Mesia, în locul unei conduceri pământeşti. De asemenea, perspectiva creştină, în mare parte, diminuează rolul Israelului în Împărăţie, şi nu percepe ţara sau poporul evreu ca având o importanţă aparte în sensul acesta. În plus, creştinismul, în general, înţelege Împărăţia în termeni mai spirituali, făcând ca elementele pământeşti ale acestor vremuri să fie trecute cu vederea.

Se bazează aceste diferenţe pe ceea ce este scris în T'nach (Vechiul Testament) sau pe ceea ce este scris în Noul Testament? Este oare posibil să reconciliem mesajul Împărăţiei din cele două Testamente şi să ajungem la o perspectivă biblică a Împărăţiei lui Dumnezeu? Acesta este ţelul primordial al acestui studiu.

Parte dintre perspectivele divergente în ceea ce priveşte problema Împărăţiei, este realitatea că există în mod clar două

Împărății, diferite, dar înrudite, care sunt revelate în Biblie. Prima este ceea ce numim în mod general Împărăția Milenară, în timp ce a doua este cunoscută ca Noul Ierusalim. Confuzia cu privire la Împărăție este generată de incapacitatea de a face o distincție corectă între cele două Împărății. Această carte se va ocupa doar de Împărăția Milenară, definită ca domnia de o mie de ani a lui Mesia (Yeshua), la Ierusalim, peste întreaga lume. Această carte nu va discuta în detaliu acele evenimente care vor conduce la Împărăția Milenară ci, mai degrabă, obiectivul va fi orientat asupra a ceea ce va avea loc în timpul celor o mie de ani și implicațiile teologice care sunt asociate cu Împărăția Milenară.

Teologii adoptă diferite perspective cu privire la Împărăția Milenară. Perspectivele sunt, de obicei, influențate de înțelegerea unui anume teolog asupra inspirației și autorității Scripturii. Pentru a putea face diferența între aceste perspective, le raportăm de obicei la poziții diferite cu privire la întoarcerea lui Mesia. De exemplu, una dintre abordări este că Yeshua se va întoarce înainte de stabilirea Împărăției Milenare, perspectivă cunoscută ca premilenism. O altă perspectivă ține de credința că întoarcerea lui Mesia va avea loc după realizarea Împărăției Milenare, poziție cunoscută ca postmilenism. Există și o perspectivă adițională, cunoscută ca amilenism, care neagă complet existența Împărăției Milenare. Cei care aderă la o interpretare literală a Scripturii și la o continuitate puternică între Vechiul și Noul Testament, de obicei îmbrățișează perspectiva premilenistă. Mare parte a acestei cărți se va ocupa de această perspectivă. Cu toate acestea, înainte de a ne adânci în această perspectivă, este necesar să le luăm în discuție și pe celelalte două.

Amilenismul și postmilenismul

Amilenismul susține că nu va exista nicio Împărăție Milenară, adică niciun fel de domnie a lui Mesia la Ierusalim. Este vital ca

cititorul să fie conștient că există similarități majore între aspectele perspectivei amileniste și ale celei postmileniste. Chiar dacă există, într-adevăr, diferențe între cele două, nu este necesar să ne aplecăm detaliat asupra lor în acest studiu. Atunci când examinăm concluziile generale ale acestor două perspective, se pare că sunt suficient de asemănătoare pentru scopurile noastre, așa că nu este necesar să le prezentăm separat. De exemplu, în ceea ce privește domnia lui Mesia pe pământ, postmilenismul susține că această conducere are loc acum, prin urmașii Lui. Susținătorii posmilenismului își bazează perspectiva pe faptul că Scriptură afirmă că cei credincioși sunt trupul lui Mesia. Întrebarea care trebuie pusă este dacă într-adevăr este corect să susținem că Biserica conduce lumea în ziua de astăzi? În mod evident, cei care răspund afirmativ își bazează poziția pe o înțelegere extrem de simbolică și spiritualizată a problemei, astfel încât trec cu vederea elemente concrete ale realității la zi.

Amilenismul susține că pasajele scripturale care se ocupă de domnia lui Yeshua pe pământ ar trebui înțelese în mod simbolic, nu literal. Așadar, dacă Mesia conduce prin urmașii Săi (postmilenism) sau dacă înțelegem conducerea Sa ca una simbolică, implicațiile sunt aceleași, și anume că Mesia Yeshua nu domnește în mod fizic și literal la Ierusalim. Modul în care amilenismul abordează textele care fac referire la Împărăția Milenară dezvăluie o metodă de a interpreta Biblia care, atunci când este aplicată la alte texte ale Scripturii, poate conduce la perspective teologice care sunt departe de normele acceptabile. Vă rog să înțelegeți că, în general, susținătorii amilenismului nu acceptă astfel de poziții teologice, dar metodologia lor pentru interpretarea biblică privitoare la Mileniu deschide ușa pentru aceste erezii care încearcă să se strecoare în creștinism. Astfel, este dificil pentru ei să se pronunțe împotriva acestor perspective teologice problematice, când ele apar prin folosirea aceleiași metodologii greșite pe care o folosesc și ei.

Este, de asemenea, important să notăm că de la înălțarea lui Mesia la ceruri au trecut mai mult de o mie de ani; așadar, postmilenismul este obligat să interpreteze cei o mie de ani nu ca și o perioadă literală de o mie de ani așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu, ci doar ca o perioadă nedefinită de timp. Este important să notăm și că postmilenismul afirmă că, înainte de venirea lui Mesia, Evanghelia trebuie să fie predicată cu succes și primită de națiuni și să devină standardul care conduce lumea. Așadar, este greu de crezut că peste tot lumea se află aproape de sfârșitul acestei ere. Datorită acestei credințe, postmilenismul înțelege cea mai mare parte a cărții Apocalipsa, care se ocupă de judecăți și necaz, ca făcând referire la trecut. Ei aplică această perspectivă la marea majoritate a profețiilor biblice.

Pe de altă parte, adepții amilenismului nu trebuie să nege un sfârșit al vremii care conține necazuri și judecată, dar majoritatea lor preferă să susțină venirea lui Mesia în orice moment, așadar nu văd niciun semn sau evenimente care trebuie să aibă loc înainte de venirea Sa. În realitate, un mare procent din adepții amilenismului împărtășesc perspectiva postmilenistă, că predicarea Evangheliei va avea mult succes și că o perioadă de pace și prosperitate va preceda întoarcerea lui Mesia.

Tendința cheie a ambelor perspective este de reticență în interpretarea Scripturii în sensul ei simplu și direct. Mai degrabă, există o tendință de a alegoriza și a spiritualiza Scriptura și, în mod special, așa cum am menționat anterior, profețiile Vechiului Testament. În realitate, pentru ambele grupuri, profeția se află pe o poziție de mai mică importanță decât Noul Testament. Ceea ce este subliniat de ambele perspective este convingerea că prin lentilele „credinței" (în Mesia) putem interpreta Scriptura într-un mod superior. Fără nicio îndoială, credința în Mesia este elementul cheie de a interpreta corect Scriptura. Cu toate acestea,

dacă ajungem la o înțelegere a unui text, care se află în conflict cu înțelesul clar al celorlalte texte biblice, atunci ar trebui să fie evident faptul că așa numitele „lentile ale credinței" au un defect major. Un exemplu bun al acestei probleme este ilustrat de către conflictul din Orientul Mijlociu dintre israeliți și palestinieni.

Este foarte obișnuit pentru adepții amilenismului și postmilenismului să susțină o alianță cu palestinienii, în loc de una cu israeliții. Motivul principal e perceperea „cauzei" palestinienilor ca fiind una „neprihănită/dreaptă". Raționamentul lor este bazat pe convingerea că, deoarece Mesia Yeshua a fost adesea mișcat de compasiune pentru cei care suferă, iar astăzi, mass-media este plină de relatări despre suferința palestinienilor, atunci Mesia cu siguranță ar fi de partea lor. O asemenea poziție are serioase deficiențe. În primul rând, este incorect să credem că Yeshua a acționat întotdeauna în favoarea acelora a căror suferință era cea mai mare. Ceea ce Îl preocupa pe El era dreptatea, iar dreptatea este înrădăcinată în adevărul Scripturii. Cu alte cuvinte, este greșit să presupunem sau să susținem că întotdeauna cauza dreaptă este de partea celui mai slab, sau a celui care suferă cel mai mult. Chiar dacă palestinienii sunt mai slabi decât israeliții, nu trebuie să uităm niciodată că Domnul (HaShem) a dat țara Israel poporului evreu, iar palestinienii sunt cei care stau împotriva voii lui Dumnezeu afirmate în Biblie.

În al doilea rând, trebuie să identificăm sursa suferinței. În acest exemplu, putem observa o atitudine clară în mass-media împotriva Israelului, care susține că suferința palestinienilor este cauzată doar de către guvernul israelian, deși adevărata cauză sunt învățăturile islamice care încurajează terorismul și nu fac mai nimic și nici nu permit un mediu potrivit pentru dezvoltarea economică. Este clar că, în mod intenționat, autoritatea palestiniană a decis refuzarea unor oportunități care ar fi asigurat o viață mai bună pentru cei pe care îi conduc, aceasta fiind cauza suferinței lor. Israelul acționează,

pur și simplu, pentru a-și asigura propria siguranță. Bineînțeles că sunt mult mai multe lucruri care ar putea fi spuse despre această problemă dar, din perspectiva acestei cărți, este necesar doar să demonstrăm că metoda hermeneutică de interpretare a Scripturii dintr-o perspectivă generală despre Mesia Yeshua, și fără a efectua un studiu amănunțit al tuturor problemelor ce au legătură cu textul sau problema discutată, poate duce la concluzii contrare poziției teologice corecte.

Există și un alt aspect teologic al acestei metodologii. Așa cum am spus deja, atât amilenismul cât și postmilenismul susțin că Mesia, așa cum Îl înțeleg ele, oferă „lentilele credinței" corecte pentru a interpreta Scriptura. O astfel de perspectivă subiectivă tinde să ignore indicatorii hermeneutici cheie care se află în textul biblic și pot duce la apariția unui fel de „gnosticism". În ultimă instanță, această metodă a „lentilei credinței" oferă interpretări care, în realitate, sunt împotriva planurilor și scopurilor lui Mesia. După cum au spus mulți alții, gnosticismul, care pune preț pe înțelegerea personală și subiectivă a problemelor teologice mai mult decât pe eforturile atente ale unei metodologii exegetice corecte, conduce la erezii, în locul adevărurilor care Îl glorifică pe Yeshua și scot în evidență superioritatea Sa.

Perspectivele milenare și Israelul

La fel cum perspectiva asupra revenirii lui Mesia influențează înțelegerea asupra Împărăției Milenare, perspectiva asupra poporului Israel influențează perspectiva teologică asupra acestei Împărății. Atât amilenismul cât și postmilenismul tind să nu vadă vreun rol special pentru Israel în zilele din urmă sau în Împărăția Milenară. Mulți fie înțeleg că Biserica a înlocuit Israelul ca popor al legământului lui Dumnezeu, fie că Israelul este o națiune rebelă, ce și-a abandonat chemarea și scopul deosebit pe care le-a oferit Dumnezeu și care acum sunt considerate nule.

Deşi numărul adepţilor amilenismului creşte printre evanghelici, există unii care văd că, în zilele din urmă, un mare număr de evrei vor veni la credinţă. Cu toate acestea, în ciuda acestei întoarceri evidente a evreilor la Dumnezeu, ei resping perspectiva că Israelul va avea un rol principal în vremurile viitoare. Mai degrabă, ei susţin că aceşti noi evrei credincioşi sunt, pur şi simplu, integraţi în Biserică. Din nou, trebuie spus că, atât pentru amilenism cât şi pentru postmilenism, doar Biserica joacă un rol în planurile viitoare ale lui Dumnezeu. Ei acceptă doar perspectiva că evreii sunt invitaţi să fie parte din Biserică, aşa cum sunt invitaţi toţi oamenii. Chiar dacă mulţi răspund în zilele din urmă, pentru ei asta nu indică un scop semnificativ sau unic al evreilor şi nici nu anunţă un comportament al lui Dumnezeu bazat pe promisiunile legământului încheiat cu Israel. Pentru ei, legământul acesta a fost complet anulat.

Din moment ce majoritatea evanghelicilor plasează această trezire spirituală ca având loc după Răpire, ar fi incorect să spunem că aceşti evrei credincioşi şi, totodată, şi credincioşii dintre neamuri care vin la credinţă după Răpire, sunt pur şi simplu parte din Biserică. Motivul este că aceşti noi credincioşi nu vor fi primit un trup glorificat şi, astfel, va fi o mare diferenţă între ei şi cei care au luat parte la Răpire, adică Biserica. Această diferenţă ne ajută să înţelegem cine va fi prezent la începutul Împărăţiei milenare şi rolul unic pe care fiecare dintre aceste grupuri îl joacă.

CAPITOLUL 1: PROTAGONIȘTII ÎMPĂRĂȚIEI

Din nou, este vital ca cititorul să înțeleagă că evenimentele care preced Împărăția Milenară nu reprezintă punctul principal al cărții. Totuși, în acest prim capitol vom discuta despre unele dintre aceste evenimente, alături de învățăturile lui Mesia cu privire la perioada de tranziție, cunoscută drept zilele din urmă. Facem asta pentru a demonstra rolul important pe care Israelul îl va avea în instituirea Împărăției Milenare. Restul cărții se va ocupa de perioada dintre întoarcerea lui Mesia, pe Muntele Măslinilor, și eliberarea lui Satana, la finalul celor o mie de ani. Este semnificativ faptul că atunci când Mesia va reveni pentru a institui Împărăția, El se va arăta pe Muntele Măslinilor, exact așa cum a promis în Faptele Apostolilor 1:

> *„Și au zis: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.»"*
>
> Faptele Apostolilor 1:11

Chiar dacă acest verset ne spune doar că Yeshua va reveni în același mod în care S-a înălțat, faptul că El S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor este important. Atunci când punem acest

verset lângă revelația lui Zaharia din capitolul 14, devine clar faptul că, într-adevăr, Yeshua va coborî din ceruri și se va opri pe Muntele Măslinilor, pentru a inaugura Împărăția Milenară.

„Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit..."

Zaharia 14:4

De ce Yeshua coboară din ceruri pe Muntele Măslinilor, nu în ale locuri din Ierusalim sau dimprejurul lui? Astăzi, pe Muntele Măslinilor este un cimitir foarte mare. De ce a devenit acest loc cel mai semnificativ loc de îngropare pentru evrei din lume? Răspunsul are legătură cu informația care ne este oferită de diferite texte biblice. Este posibil să rezumăm această informație într-un singur cuvânt - mângâiere. Când auzi cuvântul mângâiere, la ce te gândești? Un răspuns obișnuit este împlinirea unei promisiuni. Moartea este văzută de mulți ca un sfârșit al vieții cuiva și, astfel, ca un distrugător al speranței, așa cum scrie în Isaia:

„Căci Sheol nu îți va mulțumi, și nici moartea nu Te va lăuda; cei ce coboară în groapă nu mai nădăjduiesc după credincioșia Ta."

Isaia 38:18

În realitate, moartea nu este sfârșitul nădejdii pentru cei care cred în mesajul lui Mesia. Comunitatea evreiască a înțeles că venirea lui Mesia are legătură cu instituirea Împărăției și că, în final, în această Împărăție promisiunile lui HaShem pentru Israel și pentru lume se vor împlini. Așadar, venirea lui Mesia oferă speranță și mângâiere chiar și celor morți. Deci, nu ar trebui să ne surprindă că exact în același loc unde Scripturile ne dezvăluie că Mesia Se va întoarce, s-a înființat un cimitir evreiesc.

Acest lucru ridică o întrebare foarte grea. Dacă Împărăția are legătură cu împlinirea atâtor promisiuni ale lui Dumnezeu,

atunci de ce atât de mulţi credincioşi ce-L recunosc pe Yeshua ca Mesia, ştiu atât de puţine lucruri cu privire la Împărăţie? De fapt, atunci când sunt confruntaţi cu multele pasaje care au legătură cu Împărăţia, marea majoritate a credincioşilor nu sunt capabili să ofere o explicaţie coerentă a modului în care aceste pasaje dezvăluie, împreună, cum va fi Împărăţia Milenară.

Chiar dacă multe aspecte diferite ale Împărăţiei vor fi prezentate în această carte, primul lucru care trebuie abordat este identitatea celor care vor locui în Împărăţia Milenară? Chiar dacă răspunsul variază în funcţie de timp, să începem cu prima zi a Mileniului, cea în care picioarele lui Yeshua vor călca pe Muntele Măslinilor şi când perioada necazului şi judecăţii se va fi încheiat. Vor fi trei grupuri de oameni care vor locui în Împărăţia Milenară din prima zi. Ei sunt:

1. Credincioşii care au luat parte la Răpire.
2. Evreii care au venit la credinţă după Răpire.
3. Cei dintre neamuri care au venit la credinţă după Răpire.

Vă rog să observaţi că Răpirea joacă un rol esenţial în definirea fiecărui grup. Răpirea vorbeşte despre un eveniment scriptural care are legătură cu toţi credincioşii, atât cei care au murit în credinţă, cât şi cei care încă sunt în viaţă la momentul în care Mesia Îşi va chema ucenicii (atât pe cei morţi, cât şi pe cei vii) ca să-L întâlnească în văzduh, pentru ca El să împlinească o promisiune specială şi esenţială a Împărăţiei. În esenţă, Răpirea este momentul în care Yeshua va coborî din ceruri, anunţat de strigătul arhanghelului şi de sunetul şofarului (cornul de berbec), şi-i va chema pe cei ce sunt ai Lui să se înalţe în văzduh. Acolo Îl vor întâlni şi vor primi trupuri noi, şi apoi se vor întoarce cu El în ceruri (vezi 1 Tesaloniceni 4:16-18 şi 1 Corinteni 15:35-58). Când Yeshua va reveni la Ierusalim pentru a inaugura Împărăţia,

împreună cu El vor fi cei din primul grup, care vor avea privilegiul de a conduce și a domni împreună cu El (vezi Apocalipsa 20:4).

Astfel, vor exista credincioși vizibil diferiți de grupurile doi și trei, deoarece acest prim grup va avea trupuri noi, în timp ce ceilalți, nu. Ei nu vor procrea și nici nu vor avea, în noua lor poziție, capacitatea de a păcătui. De asemenea, nu vor muri. Când Scriptura spune că ei vor domni împreună cu Mesia, dimensiunea autorității lor va fi determinată de credincioșia arătată față de Yeshua în timpul vieții.

Al doilea grup, evreii care au venit la credință după Răpire, vor fi chemați să împlinească chemarea originală a Israelului, aceea de a fi lumina neamurilor. Chiar dacă primul grup va domni alături de Mesia și va veghea asupra Împărăției, acest al doilea grup va avea rol de conducere. Israel va conduce națiunile în închinare înaintea lui Mesia și în împlinirea legilor lui Dumnezeu. O discuție mai amplă cu privire la activitățile Împărăției va avea loc în capitolele următoare. În această secțiune, scopul primordial este de a identifica cine va fi prezent în această Împărăție. În timp ce primul grup nu va putea procrea, evreii care au venit la credință după Răpire, se vor putea înmulți. Ei vor putea, de asemenea, să păcătuiască și să moară, cu toate că la o vârstă foarte înaintată.

Al treilea grup, și cel final, este format din națiunile (neamurile) care, de asemenea, au venit la credința în Yeshua după Răpire. Ei sunt chemați să se supună conducerii lui Israel și să adopte stilul de viață care să reflecte neprihănirea Torei. Și ei vor putea procrea, vor putea păcătui și, de asemenea, vor experimenta moartea la o vârstă foarte înaintată.

Din nou, toți cei ce vor fi prezenți în Împărăția Milenară din prima zi, sunt cei credincioși. Cu toate acestea, deoarece două din trei grupuri se pot reproduce, un alt grup va lua ființă în vremea Împărăției. Acesta este format din copiii grupurilor doi și trei. Ei

se vor naște în noua realitate, sub legile lui Dumnezeu care sunt aplicate de Mesia Yeshua. Acest al patrulea grup nu va cunoaște o altă realitate în afară de cea neprihănită, sub conducerea lui Mesia. Și ei vor putea să procreeze, să păcătuiască și, de asemenea, vor trăi până la o vârstă înaintată. Acest al patrulea grup și urmașii lor vor forma, într-un final, majoritatea locuitorilor Împărăției Milenare.

Deja am discutat motivul pentru denumirea de „Împărăția Milenară", acesta fiind că va dura o mie de ani. Adepții postmilenismului înțeleg durata Împărăției în termeni simbolici, deoarece aproape două mii de ani au trecut de la înălțarea lui Yeshua de pe Muntele Măslinilor și întoarcerea Sa în ceruri. Există un motiv important pentru care, într-adevăr, Împărăția va dura o mie de ani. Numărul de o mie de ani este un multiplu de zece. Numere precum zece, o sută, o mie, exprimă în numerologia ebraică conceptul de „desăvârșire" sau „întregime".

Mesajul este acela că Împărăția Milenară va exprima în mod desăvârșit planurile lui Dumnezeu. Adică, cei care vor fi prezenți în timpul Mileniului vor fi martori ai modului de netăgăduit în care se va împlini voia neprihănită a lui Dumnezeu. Nimeni nu va trebui convins de realitatea lui Mesia, a lui HaShem, deoarece El va conduce în mijlocul lor. Înainte de a discuta principiul de conducere în Împărăția Milenară și modul în care toți locuitorii vor trebui să trăiască după el, vom arunca o privire de ansamblu asupra învățăturii lui Mesia cu privire la Împărăție.

Baza învățăturii lui Mesia

Prima problemă în acest capitol este identitatea locuitorilor Împărăției Milenare. Deja am arătat că, în prima zi din Împărăție, toți rezidenții vor fi credincioși în Mesia. Cu alte cuvinte, aceștia sunt persoane care au răspuns corect învățăturii lui Mesia despre Evanghelie. Mesajul primordial al lui Yeshua a fost despre

Împărăție, iar lucrul acesta trebuie spus foarte apăsat. Prima afirmație pe care a făcut-o când și-a început lucrarea publică a fost: *„Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape."* (Matei 4:17) Este foarte clar că punctul central al învățăturii lui Yeshua a fost proclamarea modului în care oamenii pot face parte din această Împărăție. Deși în mesajul Lui pocăința este baza, unele dintre pildele lui Yeshua sunt dedicate descrierii unora dintre caracteristicile Împărăției. Trei dintre aceste pilde apar în Matei, capitolul 13.

Prima dintre ele compară Împărăția cu o comoară ascunsă în pământ (vezi Matei 13:44). Cel ce găsește comoara reacționează într-un mod ciudat. Textul ne spune că o ascunde din nou și vinde tot ce are pentru a putea cumpăra pământul. Un detaliu interesant și semnificativ în această pildă este că persoana care vinde tot pentru a putea cumpăra comoara, face acest lucru cu mare bucurie. Majoritatea oamenilor trebuie să muncească din greu pentru averea lor de-o viață și în mod clar, e nevoie de ceva cu totul special și de mare valoare pentru a-i face să vândă tot ce au agonisit. Chiar dacă prețul pe care l-ar primi ar fi unul realist, ar fi dificil pentru cineva să se despartă de toate aceste lucruri, în care și-a investit întreaga viață.

Am un exemplu care ilustrează această dificultate. Un prieten de familie a cumpărat o bucată de pământ, cu mulți ani în urmă. Pe acest teren a construit casa familiei. Nu doar că a muncit din greu timp de mai mulți ani pentru a termina proiectul, dar a și cheltuit o sumă mare de bani pentru a-și împlini visul. Aproape treizeci de ani mai târziu, când sănătatea a început să fie șubredă, a decis să-și vândă proprietatea. Chiar dacă prețul primit a fost cu mult mai mare decât i-a cerut el agentului imobiliar, când a venit momentul semnării actelor și încheierii tranzacției, a fost extrem de trist să se despartă de casa care reprezenta viața lui și de care-l legau multe

amintiri. Putem spune că, deși tranzacția i-a adus mult mai mulți bani decât ar fi crezut, expresia „mare bucurie" nu ar descrie cum s-a simțit el în acea zi. În timp ce mergea la bancă să depună marea sumă de bani primită, era încercat de păreri de rău.

Iată un puternic contrast față ceea ce citim în pilda lui Yeshua cu privire la omul care a vândut tot ce avea pentru a cumpăra un pământ care conținea o comoară. Este important ca cititorul să înțeleagă că bucuria despre care se vorbește în pildă nu provine din perspectiva utilizării comorii, ci mai degrabă, din realitatea deținerii ei. Este semnificativ faptul că nu ni se spune nimic despre natura acestei comori. Singurul lucru care i se spune cititorului este cât de pregătit este cel care a găsit comoara să se despartă de tot ce are, pentru a cumpăra dreptul de proprietate asupra ei, și marea bucurie pe care i-o aduce lucrul acesta. Procesul acesta a adus o schimbare semnificativă în viața lui. Am putea spune că lucrurile care până atunci însemnaseră ceva pentru el și care aveau un loc important în viața lui, au trecut dintr-o dată în plan secund, în raport cu ceea ce reprezenta comoara.

În a doua pildă, cititorul întâlnește o poveste care, la prima vedere, este foarte asemănătoare cu prima. Cu toate acestea, există o diferență importantă. În această pildă (vezi Matei 13:45-46), personajul principal nu este un om oarecare, ci un negustor, despre care textul spune că era în căutarea de pietre prețioase. Ideea de aici este că negustorul știe exact ce dorește și nu stă degeaba, ci își urmărește scopul. Chiar dacă aceste trei pilde sunt diferite între ele, este important ca cititorul să înțeleagă că rostul lor este ca, împreună, să dezvăluie un mesaj mult mai complex. În prima pildă, omul pur și simplu dă peste comoară, în timp ce în a doua negustorul știe exact ce caută.

Ideea din prima pildă este aceea că se poate ca cineva să nici nu știe despre existența Împărăției dar, odată ce află despre ea,

să răspundă printr-o decizie radicală. În a doua pildă, negustorul reprezintă pe cineva care știe despre existența Împărăției și o caută. Nuanța de aici este aceea că Mesia le spune oamenilor despre necesitatea de a căuta Împărăția într-un mod conștient și activ. Nu este suficient să știm că există o Împărăție, ci trebuie să o și căutăm și să-i înțelegem caracteristicile.

Mărgăritarele pot varia foarte mult, iar aceste diferențe le pot afecta în mod semnificativ valoarea. Un negustor de mărgăritare trebuie să cunoască aceste diferențe și să fie conștient de caracteristicile care dau valoarea unui anumit mărgăritar. În mod asemănător, este de datoria fiecărei persoane să descopere calitățile Împărăției lui Dumnezeu. Chiar dacă un anume mărgăritar poate să aibă un preț foarte mare, este puțin probabil ca el să valoreze cât toate posesiunile cuiva. Acesta este mesajul subliniat în a doua pildă, și anume că majoritatea oamenilor subevaluează valoarea și semnificația Împărăției și, din păcate, nu oferă tot ce au, pentru a intra în posesia ei. Acest lucru ne conduce spre a treia și ultima pildă din această secțiune.

În această pildă, Împărăția cerurilor este asemănată cu o plasă de pescuit care este aruncată în mare și care prinde în ea tot felul de lucruri. Odată umplută, plasa este adusă la mal și conținutul este sortat. Lucrurile bune sunt separate de cele rele. Această acțiune necesită discernământ și un set de standarde. Două lucruri se pot învăța din această pildă. Primul este acela că nu este suficient să știm despre Împărăție și caracteristicile sale, ci este nevoie și de acțiune. În timp ce în prima pildă cititorului i se spune că trebuie să vândă tot ceea ce are pentru a cumpăra Împărăția, aici i se cere nu doar să localizeze Împărăția, ci și să o apuce. Faptul că este asemănată cu o plasă de pescuit aruncată în mare are o mare însemnătate. Când pescarul aruncă plasa, el va prinde o varietate de lucruri, dintre care multe nu-i sunt de folos. Ideea este aceasta:

atunci când cineva caută Împărăția, vrăjmașul îi va oferi multe imitații ale Împărăției autentice. Un aspect important al celei de-a treia pilde este acela că subiectul este la a treia persoană plural, aceasta fiind o schimbare semnificativă. În primele două pilde, subiectul are de-a face cu individul, cu mine sau cu tine, adică omenirea. Deoarece în această pildă, subiectul este la plural, are de-a face cu o altă entitate. Care este această entitate? Versetele 49-52 răspund la această întrebare.

Vă rog să notați că doar a treia pildă conține un rezumat care ne oferă informații adiționale pentru a ajuta cititorul s-o înțeleagă în mod corect. Versetul 49 ne dezvăluie motivul pentru care subiectul este la plural. Schimbarea de număr se face pentru a arăta o schimbare în subiectul pildei, de la omenire la îngeri. De asemenea, în acest verset cititorului i se spune timpul când se va înființa Împărăția - *„sfârșitul lumii"*. Acest lucru este foarte problematic pentru adepții postmilenismului, care cred că Împărăția este acum, adică în această vreme. Lăsând la o parte această problemă, important este că apare informația dată de expresia *„sfârșitul lumii."*

Iudaismul susține că lumea (vremea de acum) se va sfârși prin judecata lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce descrie Mesia Yeshua atunci când spune că îngerii îi vor separa pe cei răi de cei neprihăniți. Așadar, în timp ce în primele două pilde omenirea este cea care exercită discernământul, în a treia pildă îngerii (reprezentanții lui HaShem) sunt cei care fac alegerea. Ce este transmis cititorului în acest verset? Nu atât de mult că omenirea alege Împărăția, cât faptul că Împărăția îi alege pe unii dintre oameni. Yeshua ne învață că omul trebuie să înțeleagă și să recunoască faptul că există o Împărăție și să-i răspundă. El trebuie să o caute și, făcând astfel, să ajungă la o înțelegere a „caracterului Împărăției." Dacă el învață corect aceste lucruri care au de-a face

cu Împărăția, ele vor avea un asemenea impact asupra lui, încât va fi transformat de realitatea Împărăției și va fi ales de Dumnezeu.

Mesajul acestor pilde NU este despre cum să fii mântuit. Suntem mântuiți prin har, fără fapte. Prin suficiența morții lui Mesia pe cruce ca plată pentru păcat, iar noi primim acest lucru prin credința care-l justifică pe om înaintea lui Dumnezeu. Acest adevăr este clar arătat de Scriptură. Dacă versetele finale din această secțiune nu se ocupă de mântuire, atunci ce problematică abordează? Răspunsul este rezultatul experienței mântuirii asupra credinciosului. Atunci când cineva găsește Împărăția și răspunde corect, el va fi mișcat de ea și în viața lui vor avea loc schimbări semnificative. Este important să observăm că Împărăția nu este o realitate inertă, ci una profund personală. Împărăția nu ar exista fără Rege. Central și primordial pentru Împărăția Milenară este Regele Mesia. Atunci când cineva Îl cunoaște pe Yeshua și intră într-o relație personală cu El prin credința în harul Său, adică în lucrarea Sa de răscumpărare de pe cruce, Duhul Sfânt locuiește în el și produce schimbări semnificative în viața lui. Unul dintre efectele numeroaselor schimbări care vor avea loc este faptul că îngerii vor putea să-și dea seama cine a răspuns realității Împărăției și cine nu. Răspunsul la lucrarea lui Mesia, crucea, determină cum este văzut cineva de către Dumnezeu și de îngerii Săi.

Textul folosește termenul de „răi" pentru a-i descrie pe cei care nu răspund mesajului Împărăției și termenul de „drepți" sau „neprihăniți" cu privire la cei care și-au însușit caracteristicile Împărăției, prin răspunsul la Evanghelie. Acest pasaj nu insinuează că o persoană este mântuită prin fapte sau caracter, ci doar că atunci când cineva își exercită într-adevăr credința, atunci va dovedi cu siguranță un caracter al Împărăției și fapte bune care vor însoți experiența răscumpărătoare. În următorul verset (50) „cei răi" sunt aruncați în cuptorul aprins. Acest verset care vorbește despre judecată reprezintă o problemă pentru adepții postmilenismului.

După cum am menționat mai devreme, adepții postmilenismului susțin că predicarea Evangheliei va fi atât de plină de succes, încât va converti lumea, iar revenirea lui Yeshua va avea loc doar după un mileniu care se va încheia cu neprihănire, dreptate și pace pentru întreaga lume. O astfel de perspectivă sigur că nu poate fi susținută din perspectiva aceastei pilde. Această secțiune se încheie cu o afirmație în plus a lui Yeshua, care poate fi considerată ca a patra pildă a acestui pasaj. Deoarece ucenicii afirmă în versetul 51 că au înțeles ceea ce îi învățase, Yeshua continuă și spune:

„De aceea, orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi."

Matei 13:52

Nu este întâmplător faptul că El vorbește despre un scrib (cărturar). În Noul Testament cuvântul „cărturar", nu se referă doar la acele persoane care doar copiau texte religioase, așa cum se presupune de obicei. Mai degrabă, este o referință la cei care dădeau instrucțiuni cu privire la modul în care să fie copiate textele. Sulurile biblice sunt copiate într-un mod care permite cititorului să știe că, în anumite locuri sunt întreruperi care trebuie împărtășite cu cei care ascultă. Aceste interpretări îi ajutau să înțeleagă implicațiile textului. Spațiile dintre cuvinte, mărimea literelor, forma lor, etc., toate oferă indicii cititorului. Termenul de „cititor", se referă la cei care citeau Scripturile înaintea adunării și făceau comentarii, pentru ca ascultătorii să înțeleagă. Un exemplu în acest sens se găsește în Neemia, capitolul 8:

„Și ei citeau din sul, în Legea (Tora) lui Dumnezeu, interpretând și oferind o înțelegere și oferind o cuprindere mai mare în citire."

Neemia 8:8

„Scribii" sau cărturarii nu erau experți doar în interpretarea Scripturilor, ci erau și o sectă politică din cadrul iudaismului, din perioada de final a celui de-al doilea templu. În timp ce fariseii, spre exemplu, se concentrau asupra legii și a modului cum trebuiau implementate poruncile în viața omului, cărturarii se concentrau pe mesajul Bibliei, și în mod special pe profeție. Așadar, dintre toate sectele iudaismului din timpul lui Yeshua, cărturarii erau cei care înțelegeau cel mai bine mesajul biblic cu privire la Împărăție.

Observați că Yeshua încheie această secțiune vorbind despre un cărturar care cunoștea bine învățătura despre Împărăția cerurilor. El îl compară cu liderul unei gospodării, care scoate din vistieria lui, atât lucruri noi cât și vechi. Care este semnificația unei astfel de afirmații? Este ca și cum ai face un inventar. Acesta ar reflecta nu doar lucrurile pe care le deține respectiva persoană, ci și valoarea lor. Inventarul, cât și evaluarea fiecărui lucru, ne spun multe despre persoana în cauză. Cu alte cuvinte, modul în care cineva își cheltuie banii sau alte posesiuni ne dezvăluie ce este important pentru el. Yeshua spune aici că, atunci când cineva înțelege corect Împărăția, el își va evalua viața în lumina acesteia și va răspunde astfel încât viața sa să reflecte neprihănirea și sfințenia Împărăției. O astfel de evaluare nu este un eveniment ce are loc o singură dată, ci se repetă mereu de-a lungul vieții.

Un mesaj similar este cuprins în pilda regelui care a organizat nunta fiului său (vezi Matei 22). În această pildă, oamenii știu despre nuntă și știu că regele este cel care a pregătit masa (o parte majoră a nunții). Cu toate acestea, versetul 3 spune că n-au vrut să participe la nunta fiului regelui. De fapt, altceva era mai important pentru ei. Pilda ne dezvăluie că au ales să participe la alte activități, în loc să fie prezenți la sărbătoarea fiului regelui și să ia parte la marea lui bucurie. Semnificativ este că unii dintre invitați chiar i-au omorât pe slujitorii regelui trimiși să-i cheme. Ce ne dezvăluie pilda despre acești oameni?

În cultura biblică, atunci când un tată își căsătorea fiul sau fiica, aceasta era o sursă extraordinară de bucurie pentru el. În loc să refuze, pur și simplu invitația, faptul că au omorât slujitorii ce aduceau invitațiile arată că au vrut să-i oprească pe alții să audă invitația și, astfel, să-i împiedice să participe. Acest lucru ne arată că oamenii respectivi nu numai că erau indiferenți la invitație, ci chiar ostili. Ce ne dezvăluie faptul că Yeshua introduce această informație în pildă?

Oamenii nu sunt echidistanți față de Împărăția lui Dumnezeu sau față de mesajul și standardele ei. Toți răspund într-un fel sau altul. Doar pentru că nu toți s-au ridicat împotriva slujitorilor să-i omoare, asta nu înseamnă că erau indiferenți. Oamenii își pot investi viața în diferite căutări, evitând Împărăția. Fie că realizează sau nu acest lucru, ei demonstrează astfel opoziție față de Împărăție. La fel, când cineva ține de opinii, perspective și credințe care se află în conflict cu adevărurile Împărăției, demonstrează și ostilitate față de ea. De exemplu, în momentul în care scriu aceste rânduri, există o mare presiune, alimentată de deciziile recente ale Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, de a legaliza căsătoriile între persoane de același sex în America și de acceptare a homosexualității în general. Cei care sunt în favoarea acestor lucruri, de fapt sunt puternic împotriva Împărăției.

Poate că oamenii ar vrea să privească această problemă și alte asemenea de natură morală, ca fiind fără nicio legătură spirituală, dar negarea implicațiilor spirituale nu le și elimină. Uneori, realitățile spirituale sunt clar manifestate. În timp ce legiuitorii din Texas (în vara lui 2013) discutau legea care avea să limiteze avorturile, cei care manifestau împotriva implementării oricărei restricții, au fost auziți cântând „Ave Satan." Alegerea acestui „refren" vorbește de la sine cu privire la acești oameni și la relația lor cu standardele Împărăției lui Dumnezeu. Este foarte

puțin probabil ca majoritatea lor să considere că luptă împotriva Împărăției lui Dumnezeu. De fapt, cei mai mulți ar nega nu doar existența unei viitoare Împărății, ci și a lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, ei militează cu pasiune împotriva Împărăției.

În versetul 7 este clar că regele s-a mâniat pe acei oameni care i-au omorât slujitorii și le-a răspuns omorându-i și arzându-le orașul. Cu siguranță că aceasta este o imagine a unei judecăți și mânii viitoare. Din nou, trebuie să ne amintim că această pildă ne învață despre Împărăție, iar învățătura ei este în dezacord cu perspectiva postmilenistă asupra vremurilor din urmă. Pilda se încheie cu alți slujitori ai regelui care merg și-i cheamă pe toți, atât pe cei răi, cât și pe cei buni, la ospățul nunții (versetul 10). Ideea de aici este că invitarea cuiva la ospăț, adică la Împărăție, nu depinde de faptele bune și nici nu se bazează pe condiții prealabile; cu toții au fost invitați. Când a intrat pentru a-și saluta musafirii, regele l-a văzut pe unul care nu era îmbrăcat cu haine potrivite pentru nuntă și l-a întrebat cum a reușit să intre la ospăț. Neavând nicio explicație, a fost aruncat afară în întuneric unde este plânsul și scrâșnirea dinților (vezi versetele 11-12). În mod evident, o persoană nu va intra în Împărăție din greșeală, deci care este mesajul acestei porțiuni a pildei? Invitația la nuntă, adică la Împărăție, nu a produs nicio schimbare în această persoană. De ce? Pentru că n-a răspuns corect mesajului. Faptul că nu avea nicio dovadă că a primit cu adevărat Evanghelia, reprezintă o situație imposibilă. Noul Testament spune clar că, dacă cineva este în Mesia, este o făptură nouă, și toate lucrurile sunt noi (vezi 2 Corinteni 5:17). Această schimbare vine datorită prezenței Duhului Sfânt. Este de neconceput ca Duhul Sfânt să intre într-o persoană și să nu fie niciun rezultat vizibil al acestui lucru. Așadar, Yeshua ne învață simplu că un răspuns corect la invitația de a intra în Împărăție (Evanghelia), va produce dovezi care se vor vedea în și prin viața lui. Ideea că această persoană apare la ospățul nunții în aceleași

haine, în loc de a fi îmbrăcat adecvat pentru eveniment, adică pentru Împărăție, ne arată că n-a primit cu adevărat Evanghelia și, prin urmare, nu va lua parte la ospățul nunții, adică la Împărăție.

Yeshua spune în Noul Testament mai mult de 30 de pilde și aproape toate sunt, într-un fel sau altul, legate de Împărăție. Chiar dacă unele din ele dezvăluie anumite lucruri despre Împărăție, marea lor majoritate au de-a face cu modul în care poți să intri în ea (mântuirea) sau cu motivația corectă pe care trebuie s-o aibă cineva pentru a primi acces. Chiar și pildele care descriu Împărăția, oferă puține informații detaliate despre ea. Este asemenea unui agent imobiliar, care-i spune cuiva cât de extraordinară este o casă, că toată lumea își dorește să o aibă și ce fac oamenii pentru a face rost de bani ca să o cumpere, dar nu dă niciun detaliu concret despre ea, nici n-o arată vreunui client. Cu alte cuvinte, trebuie să te bazezi doar pe afirmațiile agentului. Poate că dacă cineva chiar are încredere în el, și e convins că știe exact ce dorește clientul, ar cumpăra-o fără măcar să o vadă înainte.

Aceasta este ideea pe care astfel de pilde doresc să o sugereze cu privire la Împărăție. Yeshua nu oferă detalii precise ale modului în care va arăta ea, deși ne oferă câteva exemple. Cititorul trebuie să răspundă bazat pe faptul că Yeshua este Cel care face invitația și pe ceea ce a fost dispus să facă pentru ca oamenii să poate avea acces la Împărăție, și anume să moară pe cruce. Acest lucru trebuie să fie suficient pentru un răspuns prin credință la invitația de a intra în Împărăție.

Crucea și Împărăția

În al zecelea capitol din Matei, Yeshua oferă unele dintre cele mai pătrunzătoare învățături cu privire la Împărăție. Capitolul anterior s-a încheiat cu referințe la recoltă, iar acest lucru este foarte important. În acest context, recolta face referire clară la

adunarea celor care vor fi în Împărăție. Versetul final din acest capitol (Matei 9:38) îndeamnă ascultătorul la rugăciune. Motivul pentru această rugăciune este că, deși există un potențial mare de recoltă, este nevoie de lucrători care să o adune.

Înainte de a trece la capitolul 10 din Matei, este important să ne amintim că termenul de recoltă presupune un timp de celebrare și mare bucurie. Este un timp când așteptările și speranțele sunt împlinite. Fermierul a semănat cu credință și s-a rugat pentru o recoltă care să aducă mult rod al investiției inițiale. Întrebarea primordială pe care o adresează capitolul 10 este: „Care sunt pașii necesari pe care trebuie să-i facă ucenicii lui Yeshua pentru a aduce o mare recoltă?" Din nou, acesta nu este principalul subiect al cărții, dar mesajul acestui capitol dezvăluie importanța Israelului și rolul pe care îl va avea pentru întemeierea Împărăției.

Capitolul începe cu Yeshua chemându-i pe cei doisprezece ucenici și dându-le autoritate peste duhurile necurate și peste orice fel de boală. Poate că prima întrebare care ar trebui pusă este: „De ce doisprezece ucenici?" În mod evident, are legătură cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Oare le înlocuiește Yeshua pe acestea cu alți doisprezece oameni, arătând nemulțumirea lui Dumnezeu și lepădarea lui Israel? Chiar dacă există teologi care susțin o astfel de poziție, așa cum cititorul va afla mai târziu în acest capitol, contextul și conținutul nu permit o astfel de interpretare. Ba mai mult, în cartea Apocalipsa, Ioan vorbește despre 24 de bătrâni, făcând referire atât la cele douăsprezece seminții cât și la cei doisprezece ucenici. Când vorbește despre cele douăsprezece porți ale Noului Ierusalim, el le unește și cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Este important pentru cititor să înțeleagă că în numerologia ebraică, numărul doisprezece are legătură cu poporul lui Dumnezeu. Așadar, în Matei 10, cei doisprezece ucenici au de-a face cu o realitate viitoare, în care poporul lui Dumnezeu va avea

autoritate peste duhurile necurate și peste orice fel de boli și o va folosi pentru întemeierea Împărăției. Cu alte cuvinte, capitolul 10 prevestește nu doar înființarea Împărăției, ci și un aspect important al acesteia, și anume că acolo nu vor fi duhuri rele și boli.

În ceea ce-i privește pe cei doisprezece ucenici, Yeshua le poruncește să nu meargă pe calea neamurilor sau în orașele samaritenilor, ci doar la oile pierdute ale casei lui Israel. Exact Israelului îi este predicată Împărăția. De ce? Pentru a sublinia relația dintre Împărăție și Israel. Acest adevăr nu trebuie ignorat sau respins. Este o cerință absolută ca Israelul, adică poporul evreu, să vină la credința în Mesia, pentru ca Împărăția să fie înființată. De aceea Yeshua spune:

> *„Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»"*
>
> Matei 23:39

Când ni se spune că poporul evreu trebuie să vină la credința în Yeshua înainte ca Împărăția să fie pe pământ, este important să înțelegem implicațiile acestei afirmații. Această afirmație nu vorbește despre poporul evreu de-a lungul vremii, deoarece, odată ce cineva moare, fie evreu sau dintre neamuri, oportunitatea de a-L accepta pe Mesia și de a fi răscumpărat dispare. Această afirmație are legătură doar cu evreii care sunt în viață la sfârșitul vremii. Așa cum au declarat și profeții, nu doar că evreii se vor întoarce în țara lor, dar și un număr mare dintre ei se vor întoarce la Mesia Yeshua, în timpul și în mod special la sfârșitul timpului cunoscut ca „Necazul lui Iacov", un timp de persecuție intensă a poporului evreu, de la sfârșitul vremurilor.

În esență, capitolul 10 demonstrează un aspect cheie a ceea ce va avea loc în zilele din urmă. Așadar, celor doisprezece ucenici

li se porunceşte să facă exact lucrul pe care ucenicii lui Yeshua ar trebui să-l facă şi, cu voia Domnului, îl vor face până la sfârşitul vremurilor. După cum vom arăta mai târziu, acest capitol este escatologic (adică se ocupă de zilele din urmă) în însăşi natura lui. Nu doar că Yeshua le spune să predice Împărăţia dar, în aceeaşi frază, El continuă şi le porunceşte:

„Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi dracii."

Matei 10:8

Astfel de activităţi se regăsesc şi în profeţiile biblice şi în literatura rabinică. Aceste surse leagă aceste activităţi de era mesianică. Cei care nu văd aceste semne şi nu răspund corespunzător la mesajul ucenicilor lui Yeshua, vor suferi o judecată aspră. Deoarece Yeshua ne avertizează:

„Adevărat vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei, decât pentru cetatea aceea."

Matei 10:15

În timpul de dinaintea înălţării lui Yeshua, ucenicii nu s-au confruntat cu felul de opoziţie despre care vorbesc versetele 16-23.

„Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii. Păziţi-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor şi vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea, veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, ca să slujiţi ca mărturie înaintea lor şi înaintea neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijoraţi, gândindu-vă cum sau ce veţi spune, căci ce veţi avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veţi vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi. Fratele va da la moarte pe frate-său, şi tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula

împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului."

Matei 10:16-23

Chiar dacă apostolii și credincioșii au fost persecutați în timpul perioadei mai târzii a Imperiului Roman, este clar că Yeshua se referă, în această secțiune, la sfârșitul vremurilor. Această perspectivă este ușor de susținut când luăm în considerare faptul că multe dintre versete sunt aproape identice cu cele din predica de pe Munte, din Marcu 13:

„Luați seama la voi înșivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești și veți fi bătuți în sinagogi; din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea Împăraților, pentru ca să le slujiți de mărturie. Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor. Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela, căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt. Fratele va da la moarte pe frate-său și tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî. Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit."

Marcu 13: 9-13

„Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului."

Matei 10:23

Nu există nicio îndoială că, înainte de a doua venire a lui Mesia, trebuie să existe o accentuare nu doar a evanghelizării evreilor în general, ci și a câștigării evreilor care locuiesc în Israel. Din nou, obiectivul central al acestei cărți nu sunt evenimentele din zilele din urmă, ci mai degrabă Împărăția Milenară, care va lua ființă la sfârșitul zilelor. Așadar, ceea ce vom sublinia în a doua jumătate a acestui capitol nu sunt evenimentele, ci starea sufletească a celor de care Mesia este mulțumit.

O mentalitate a Împărăției

Este posibil să rezumăm a doua jumătate a capitolului 10 din Matei într-un singur cuvânt: smerenie. Smerenia biblică este aceea care face ca cineva să se supună voii lui Dumnezeu și să îndure persecuții intense datorită credinței în Mesia Yeshua. Persecuția este un concept străin pentru urmașii lui Mesia Yeshua care trăiesc în lumea occidentală, civilizată, de astăzi. Creștinismul a dominat majoritatea vestului în ultimele secole. Statele Unite ale Americii au fost fondate pe libertatea religioasă care a garantat că nu doar creștinii, ci toți oamenii au dreptul să practice credințele religioase fără teama persecuției. O astfel de libertate nu a venit fără costuri majore. Nu putem sublinia suficient numărul martirilor care și-au dat viața și au asigurat libertatea de care se bucură în vest nu doar creștinii, ci și cei de alte religii.

Este clar din Matei 10 că aceste libertăți se vor pierde progresiv în zilele din urmă și cei care Îl vor accepta pe Mesia Yeshua vor fi urâți, persecutați și unii vor fi chiar omorâți. O astfel de persecuție este foarte obișnuită în multe părți ale lumii. De fapt, în multe țări musulmane, a crede în Yeshua reprezintă o condamnare la moarte. Ce ar face pe cineva să se comporte astfel, încât să fie ținta unei astfel de uri și persecuții? Răspunsul este ascultarea de învățăturile lui Yeshua. Smerenia joacă un rol principal într-o astfel de supunere, deoarece trebuie să ajungem la concluzia că

mesajul pe care Yeshua l-a proclamat și credincioșia față de El sunt mai importante decât viața.

Este clar că în zilele din urmă va exista o mare corupție a societății, în timp ce imoralitatea va fi îmbrățișată ca mod de viață. Un exemplu în acest sens este președintele Statelor Unite, care a anunțat în 2012 că susține căsătoria între persoane de același sex. Declarația lui a fost primită cu aplauze, iar mass-media l-a lăudat pentru o poziție atât de „curajoasă". Cei care susțin că o astfel de poziție este păcătoasă și că homosexualitatea este o rușine sunt ridiculizați și văzuți ca și oameni ai „urii". Încet, dar sigur, cei care se raliază la poziția Bibliei asupra unor astfel de imoralități încep să experimenteze forme non-violente de persecuție dar, cu timpul, va apărea și dimensiunea fizică.

În această secțiune a capitolului 10, Yeshua le poruncește ucenicilor Săi să comunice revelația primită de la El:

> *„Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tăinuit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor."*
>
> Matei 10:26-27

Din nou, obiectivul pentru care spunem aceste lucruri nu este studierea evenimentelor din zilele din urmă, ci observarea atitudinii și mentalității celor care vor adopta o poziție corectă în vremea aceea. Aceste persoane vor îndura, într-adevăr, multă persecuție. Deși am spus deja că supunerea și smerenia vor face ca cineva să se comporte corect în timpul unor astfel de necazuri, trebuie să ne punem întrebarea: ce produce în omul credincios o astfel de mentalitate? Răspunsul este dragostea. Nu o dragoste naturală pe care o simte cineva pentru soțul, soția sau membrii

familiei, ci o dragoste care este de natură cerească. Această dragoste este parte din roada Duhului (vezi Galateni 5:22). Este important de notat că doar ucenicii lui Mesia vor avea puterea să arate o astfel de dragoste. Asta înseamnă că nu orice credincios o va avea, deoarece este un rod al creşterii spirituale şi maturităţii. O ilustraţie în acest sens o putem găsi în Cântarea cântărilor, unde regele Solomon scrie:

„...căci dragostea este tare ca moartea..."

Cântarea Cântărilor 8:6

Acest verset dezvăluie că există o legătură inerentă între dragoste şi moarte. Putem chiar să spunem că o dragoste dumnezeiască aduce moartea. Învăţaţii evrei înţeleg acest lucru şi leagă moartea de care se vorbeşte în acest verset de o schimbare care va avea loc în primul şi-n primul rând în persoană. Ei consideră că această dragoste cerească aduce moartea a ceea ce iudaismul numeşte רצי ערה (înclinaţie păcătoasă). Această înclinaţie aduce în omenire ceea ce cunoaştem ca „egoism". Fiecare om are această înclinaţie, din cauza faptului că este fiu al lui Adam.

Cu toate acestea, când credinciosul primeşte Evanghelia şi este umplut de Duhul Sfânt el devine o creaţie nouă şi, astfel, i se oferă potenţialul de a birui această înclinaţie şi de a-L iubi pe HaShem, nu pe sine. Yeshua ne arată o legătură importantă între dragostea lui Dumnezeu şi capacitatea de a iubi pe alţii în loc de sine, punând laolaltă două porunci din Tora.

Când a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, a răspuns: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, sufletul, mintea şi puterea ta." Nuanţa interesantă pe care o aduce Yeshua este modul în care continuă, spunând că a doua (cea mai mare poruncă) este ca şi aceasta, citând din Levitic 19: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."

Întrebarea este de ce spune Yeshua că iubirea de Domnul Dumnezeu este ca şi a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi. Majoritatea învăţaţilor consideră că Yeshua face această afirmaţie pentru a dezvălui că doar atunci când cineva se află într-o relaţie de legământ cu HaShem, îşi poate iubi aproapele aşa cum trebuie. Cu alte cuvinte, experimentarea dragostei lui Dumnezeu este esenţială pentru a schimba dragostea de sine într-o dragoste dumnezeiască pentru alţii. Din nou, acest fel de dragoste pentru aproapele nostru va caracteriza Împărăţia Milenară. O astfel de dragoste este străină pentru cei care nu se află într-un legământ cu Dumnezeu prin credinţa în Mesia Yeshua. Aceste persoane se vor întoarce în zilele de pe urmă împotriva membrilor propriei lor familii, pentru a scăpa de persecuţia guvernelor care vor dori să-i aresteze, să-i tortureze şi să-i omoare pe urmaşii lui Yeshua.

Al zecelea capitol din Matei se încheie cu o secţiune în care cuvântul „răsplată" apare de trei ori. Fără nicio îndoială, există o legătură între conceptul de răsplată şi Împărăţie. Dragostea este din nou subliniată şi cititorului i se spune că dacă dragostea cuiva pentru Yeshua nu este mai mare decât dragostea pentru familia sa, atunci nu este vrednic de Yeshua. A renunţa la sine şi a îndura suferinţa este rezultatul urmării lui Yeshua şi un astfel de comportament este legat în această secţiune de versetul:

„Cine nu-şi ia crucea lui şi nu vine după Mine nu este vrednic de Mine."

Matei 10:38

Ideea care trebuie subliniată este că există o legătură importantă între cruce şi Împărăţie. De obicei ne gândim la termenul „cruce" ca având legătură doar cu moartea lui Yeshua şi cu plata pe care, prin moartea Sa, a adus-o pentru a le asigura celor credincioşi iertarea păcatului şi accesul în Împărăţie. Dar, ceea ce subliniază Yeshua în această secţiune, în plus faţă de ceea ce a spus deja,

este că ucenicii Lui vor avea şi vor demonstra practic aceeaşi atitudine care l-a condus pe El să-şi dea viaţa pe cruce. Ceea ce este surprinzător pentru mulţi creştini este existenţa unei relaţii interesante între cruce şi Tora. Despre această relaţie vom vorbi în capitolul următor.

CAPITOLUL 2:
TORA ŞI ÎMPĂRĂŢIA

Nu putem supraestima importanţa cuvintelor lui Isaia:

> *„Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: «Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim, Cuvântul Domnului."*
>
> Isaia 2:2-4

Chiar dacă există multe implicaţii în cuvintele lui Isaia, primul lucru pe care doresc să-l arăt este acela că Legea lui Moise este încă relevantă şi va fi standardul pe care Mesia Îşi va întemeia domnia în timpul Împărăţiei Milenare. O astfel de afirmaţie merge împotriva a ceea ce au învăţat cei mai mulţi din biserică. Una dintre cele mai nocive tendinţe prezente în creştinismul de astăzi este lipsa studierii profeţiei.

De aceea, Biserica este nepregătită pentru ce va avea loc în zilele din urmă şi un procent tot mai ridicat de creştini resping existenţa Împărăţiei Milenare şi nu înţeleg rolul semnificativ al lui Israel, ca ţară

și ca popor, în zilele din urmă și în Împărăția Milenară. Dacă am fost învățați că Tora nu mai este relevantă, atunci ce ne facem în era viitoare, care va fi guvernată potrivit ei? După cum am spus anterior, ca să nu se complice, unii răspund negând existența Împărăției milenare.

Înainte de a merge mai departe în discuția noastră despre o Împărăție bazată pe Tora, este important să răspundem la întrebarea de ce o va folosi Dumnezeu în viitor și de ce majoritatea creștinilor nu pot vedea lucrul acesta. Răspunsul cu privire la ultima întrebare este simplu, o înțelegere incorectă a învățăturii lui Pavel cu privire la Lege. Apostolul prezintă legea și credința (în harul oferit de Mesia Yeshua) ca două elemente care, dintr-o anume perspectivă, sunt în dezacord una cu cealaltă. Această imagine apare cel mai adesea atunci când discuția este despre justificare. Pavel spune de câteva ori:

„Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos."

Galateni 2:16

Este important să facem o distincție între ceea ce spune Scriptura cu adevărat și ceea ce susțineau învățătorii lui Israel la sfârșitul perioadei celui de-al doilea templu. Deși Vechiul Testament nu afirmă că Dumnezeu a dat legea lui Moise ca instrument pentru justificarea sau mântuirea omului, iudaismul de la finalul perioadei celui de-al doilea templu susținea lucrul acesta.

Prin urmare, critica lui Pavel nu are în vedere scopul lui HaShem pentru ea, ci mai degrabă sensul distorsionat pe care i-l dădeau rabinii. Pavel face multe afirmații pozitive cu privire la Lege. De exemplu:

„Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună."

Romani 7:12

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege..."

Romani 7:7

În aceste versete, el afirmă din nou unul dintre obiectivele biblice ale Legii, și anume să asiste omul în a afla ce este păcatul. Teologii au făcut legătura corectă dintre Tora și neprihănire, în sensul că, după cum omul află despre păcat din Tora, tot din ea poate învăța și despre neprihănire.

Întorcându-ne acum la problema anterioară, de ce stă Tora la baza conducerii mesianice a Împărăției Milenare, este important să ne amintim care este legătura dintre neprihănire și Tora. Nu ținerea legii este calea spre neprihănire (sau justificare), ci Tora definește adevărata neprihănire.

Vorbind despre Împărăție, Yeshua spune:

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui..."

Matei 6:33

Este clar că Yeshua leagă Împărăția de conceptul de neprihănire. Din moment ce neprihănirea este definită de lege, iar Isaia spune că Tora iese din Sion, nu e deloc complicat să ajungi la concluzia că Yeshua va conduce din Ierusalim potrivit cu Tora. Cu alte cuvinte, deoarece Yeshua va pune în aplicare legea, neprihănirea va fi realitatea Împărăției. Întorcându-ne la versetul din Evanghelia după Matei, este interesant de notat cum se încheie el:

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra."

Matei 6:33

Care sunt implicațiile expresiei *„și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra?"* Ideea este că atunci când cineva caută neprihănirea, Dumnezeu răspunde și se implică activ în viața lui, aducând binecuvântări materiale și spirituale în funcție de nevoile pe care le are. Acest verset încheie o discuție mai amplă despre grijile vieții. În textul din greacă (Matei 6:33) apare cuvântul δὲ. Chiar dacă acest cuvânt este ignorat în multe traduceri din limba engleză, el are o semnificație foarte mare. Aceasta este o conjuncție care leagă versetul în care se găsește de un gând sau mai multe care s-au enunțat anterior. Deși cuvântul δὲ unește două idei, scopul lui principal este să scoată în evidență contrastul dintre ele. Așadar, deși era normal ca oamenii să considere prioritare nevoile de bază ale vieții, ceea ce le spune Yeshua ucenicilor este că nu aceasta este abordarea pe care trebuie s-o aibă și ei. Cu alte cuvinte, El ne învață că, în contrast cu perspectiva care acordă o mai mare importanță nevoilor vieții, ucenicii Lui trebuie să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și apoi pot fi siguri că HaShem le va răspunde, purtând de grija nevoilor lor materiale.

Trebuie să observăm că verbul „căutați" este la modul imperativ, adică sub forma unei porunci. Așadar, căutarea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui nu este o opțiune, ci o cerință absolută pentru credincioși. A doua jumătate a poruncii este un fel de test. Mulți pot considera că într-adevăr caută Împărăția lui Dumnezeu, dar în realitate se poate să nu facă acest lucru. Cheia în a determina dacă cineva caută într-adevăr Împărăția lui Dumnezeu este să vadă dacă umblă după neprihănirea Lui și o trăiește în mod practic. Se poate să-i fie greu cuiva să-și dea seama dacă acest criteriu este îndeplinit. De aceea, Tora reprezintă o bază obiectivă pentru a determina acest lucru.

Este imposibil să definești Împărăția fără HaShem și neprihănirea Lui. Este o necesitate absolută ca acest concept al neprihănirii să

fie definit doar de Scripturi și nu din perspectiva a ceea ce crede un om că este drept sau greșit. Mulți greșesc, presupunând că știu ce este neprihănirea doar pe cale de moștenire, eroare care influențează și înțelegerea altor învățături religioase. Bineînțeles că cei ce cred în Yeshua și studiază Tanach-ul (Vechiul Testament) și Noul Testament știu că Dumnezeu este neprihănit. Cu toate acestea, când nu studiem Scriptura suficient pentru a ajunge la o definiție și o înțelegere biblică a neprihănirii, ne aflăm în pericolul de a o înțelege greșit și, prin urmare, la o imagine eronată a ceea ce va fi Împărăția. Din acest motiv, multor creștini le lipsește cadrul necesar pentru a-și da seama dacă alegerile și perspectivele lor sunt plăcute sau nu înaintea lui Dumnezeu. Din cauză că această situație se întâlnește foarte des, comportamentul multor ucenici ai lui Yeshua nu se deosebește de cel al lumii. A nu-L înțelege pe Dumnezeu în lumina neprihănirii biblice va face să nu poți să discerni adevărul, în general. De aceea, atât de mulți urmași ai lui Yeshua susțin poziții politice care se află într-un conflict clar cu adevărul biblic.

Iată o bună ilustrație a faptului că unii nu reușesc să discearnă adevărul. Există persoane, atât în iudaism cât și în creștinism (în număr din ce în ce mai mare), care consideră că dumnezeul islamului, Allah, este Dumnezeul Cel adevărat, revelat mai întâi în Vechiul și apoi în Noul Testament. În acest sens, este vital să afirmăm că Dumnezeu S-a revelat doar în cele două Testamente. Atunci când comparăm corect atributele biblice ale lui HaShem cu Allah și ceea ce spune Coranul despre el, descoperim că nu pot fi unul și același.

Dacă examinăm textele iudaice și islamice, devine destul de clar că atributele și standardele lui HaShem sunt cu totul diferite de cele pe care Coranul le atribuie lui Allah, și, prin urmare, HaShem și Allah nu pot fi unul și același. Și în alte privințe învățăturile teologice extrase din cele două texte sunt complet diferite.

Chiar dacă Coranul împrumută unele povestiri din textele ebraice şi creştine, folosirea lor arată clar că valorile, judecăţile şi afirmaţiile susţinute de islam nu sunt aceleaşi cu învăţăturile iudeo-creştine. Perspectiva islamică asupra lui Yeshua cu siguranţă nu este în armonie cu cea a Noului Testament. De exemplu, Coranul spune:

„Isus (Yeshua) a spus: «Eu sunt într-adevăr un rob a lui Allah, Allah este domnul meu şi domnul vostru, aşa că închinaţi-vă doar lui.»"

Coran 3:51

Deoarece poruncile unei anumite religii vorbesc despre natura şi caracterul zeităţii care le-a dat, pentru cineva care doreşte să înţeleagă neprihănirea lui HaShem, care va caracteriza şi defini Împărăţia Milenară, e important să examineze Tora. Problemele apar, aşa cum am spus anterior, când neprihănirea nu este definită de lege, ci prin perspectivele subiective ale unei persoane. Când cineva nu reuşeşte sau refuză să folosească Tora (cele 613 porunci care apar în primele cinci cărţi ale Bibliei) ca sursa principală pentru a defini neprihănirea, atunci acea persoană trebuie să folosească un alt standard pentru a defini neprihănirea.

Ce alt standard poate fi folosit? Există o tendinţă aflată în creştere printre anumiţi creştini, care spune că definirea neprihănirii Împărăţiei trebuie făcută în conformitate cu caracterul lui Mesia Yeshua şi nu prin Tora. O astfel de perspectivă nu are nicio problemă, cu excepţia faptului că aceşti creştini nu înţeleg că neprihănirea Torei şi caracterul lui Mesia sunt unul şi acelaşi lucru. Faptul că ei văd diferenţe între neprihănirea lui Mesia Yeshua şi cea din Tora demonstrează că înţelegerea lor asupra lui Yeshua, în general, nu este corectă.

Eroarea lor este de obicei bazată pe o suprasimplificare a lui Yeshua. Este clar că, în cele patru Evanghelii, Yeshua este

prezentat ca fiind neprihănit. Niciun credincios nu ar pune acest lucru sub semnul întrebării, dar ceea ce trebuie să înţeleagă cei credincioşi este modul în care transmit Evangheliile acest lucru. Spre exemplu, când Luca îşi începe relatarea, el începe cu părinţii lui Ioan Botezătorul, Zaharia şi Elisabeta. Primul lucru pe care îl spune cu privire la ei este:

„Amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu, şi păzeau fără pată toate poruncile şi toate rânduielile Domnului."

Luca 1:6

Este importantă expresia „toate rânduielile", care traduce termenul grecesc δικαιώμαζιν. Acest termen îşi are originea în acelaşi cuvânt grecesc care apare mai devreme în verset şi spune că Zaharia şi Elisabeta erau neprihăniţi.

Ideea de aici este că Noul Testament alege un cuvânt care vorbeşte despre neprihănirea Legii şi spune că ascultarea de ea este modul în care cineva este socotit neprihănit. (Vă rog să notaţi că, sub nicio formă, acest text nu susţine ideea că Zaharia şi Elisabeta erau fără păcat şi fără nevoia de justificare sau că cineva este justificat prin ţinerea Legii.) Mai degrabă, înseamnă că cei doi au aplicat Legea în viaţa lor ca standard divin pentru comportament. Trebuie să ne amintim că mare parte din Tora ne învaţă cum să tratăm problema păcatului.

În opinia mea, versetul din Luca nu trebuie înţeles ca vorbind despre două lucruri diferite, porunci şi standarde ale neprihănirii, ci folosirea cuvântului grecesc καὶ are rol de întărire, pentru a modifica sau a descrie poruncile. Fraza ar putea fi tradusă:

„Şi amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu în toate poruncile, chiar şi în neprihănirea Domnului (ei erau) fără vină."

Luca 1:6

Cu alte cuvinte, Luca transmite cititorului că poruncile lui Dumnezeu nu sunt doar regulile bune ale lui HaShem, ci ele definesc neprihănirea lui Dumnezeu.

La fel este descris și Iosif, tatăl legal al lui Yeshua:

„Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit..."

Matei 1:19

Cuvântul grecesc folosit aici pentru a-l descrie pe Iosif este același cuvânt care apare în Luca 1:6. Majoritatea traducerilor preferă să îl traducă în acest verset ca „drept", fapt care este acceptabil, atât timp cât înțelegem că din punct de vedere biblic, „drept" și „neprihănit" sunt unul și același lucru (deoarece nu există două cuvinte diferite în Noul Testament pentru aceste două concepte).

Un alt om important în relatarea despre Yeshua și care apare devreme în textul lui Luca este Simeon (Shimon).

„Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. El a venit în Templu mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea."

Luca 2:25-27

Din nou, Shimon, la fel ca și ceilalți care sunt asociați cu Mesia Yeshua, este descris prin cuvântul „neprihănit". De ce s-au intersectat drumurile lui Simeon și Yeshua? Unii ar răspunde simplu: deoarece i s-a promis lui Simeon că Îl va vedea pe Mesia înainte să moară. Chiar dacă acest lucru este adevărat, ceea ce trebuie subliniat este modul în care s-a împlinit promisiunea. Doar datorită faptului că părinții lui Yeshua au venit la Ierusalim

pentru a împlini cerințele Legii. În Levitic 12, există câteva cerințe care trebuie împlinite după ce se naște un copil. Majoritatea oamenilor știu despre porunca circumciziei, dar există o poruncă în plus, care vine la 33 de zile după circumcizie. Datorită faptului că părinții au respectat această poruncă, Simeon l-a întâlnit pe Yeshua. Din nou, planul lui HaShem s-a împlinit datorită Legii și celor care au respectat-o.

În acest pasaj, care vorbește despre întâlnirea dintre Simeon și Yeshua, este foarte semnificativ faptul că Yeshua este numit „mângâietorul lui Israel", o dovadă în plus că este incorect din punct de vedere biblic să susții o perspectivă eshatologică în care nu este inclus poporul Israel. Unii teologi s-au grăbit să afirme că acest eveniment are legătură cu prima venire a lui Yeshua, și nu cu a doua Sa venire și că nu este corect să legăm acest text de zilele din urmă. Problema unei astfel de abordări este că, deși este adevărat că acest eveniment a avut loc în timpul primei Sale veniri, titlul de „mângâietorul lui Israel" nu se va împlini până la întoarcerea Sa. Mai târziu, în aceeași secțiune, Yeshua este numit „lumina care să lumineze neamurile" și „gloria poporului Tău Israel" (vezi versetul 32). Ambele expresii își vor găsi semnificația deplină doar la sfârșitul vremurilor. De aceea, Simeon mai spune:

> *„...Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn, care va stârni împotrivire."*
>
> Luca 2:34

Acest verset arată clar faptul că profeția lui Simeon către Miriam (Maria), are legătură nu doar cu aspectele primei Sale veniri, ci are legătură cu întreaga perioadă de la înălțarea până la întoarcerea Lui, și cu înființarea Împărăției.

Momentan, discutăm despre modul în care este prezent conceptul de neprihănire în viața lui Yeshua. Am văzut că cei care

L-au însoțit în copilărie sunt descrișI prin cuvântul „neprihănit". Ba mai mult, când examinăm viața lui Yeshua, devine foarte clar că, potrivit cu Scripturile, El este absolut neprihănit. Cum mai putem spune lucrul acesta? Am putea spune că Yeshua nu a încălcat niciuna dintre poruncile din Tora. De fapt, unul dintre aspectele cheie ale Evangheliilor este acela că fariseii, marii preoți și alți lideri au încercat în repetate rânduri să demonstreze că Yeshua a încălcat Legea.

Bineînțeles că acest aspect nu a putut fi dovedit niciodată. Cu toate acestea, el subliniază relația intrinsecă dintre Yeshua și Tora. Această relație, chiar dacă este clară în Scripturi, nu este aproape niciodată recunoscută de creștinism. Mai degrabă, poziția obișnuită a Bisericii este că, datorită lucrării lui Mesia, Legea este încheiată și nu mai are nicio relevanță astăzi sau în viitor. Probabil că această poziție este adoptată deoarece Yeshua Însuși spune că a venit să împlinească legea și profeții (Matei 5:17-19). Înțeleasă corect, această afirmație subliniază natura Împărăției și conexiunea ei cu Tora. Vom analiza în detaliu acest aspect în capitolul 7.

La finalul capitolului precedent am spus că cel de față se va concentra pe relația intrinsecă dintre Tora și Cruce. Aici, din nou, mulți creștini ar înțelege Tora și Crucea ca fiind două moduri de a obține mântuirea. Lucrul acesta, după cum am spus deja, este fals! Tora nu a fost prezentată niciodată în Vechiul Testament ca un mod de a obține mântuirea, ci, mai degrabă, ca un standard de comportament neprihănit. De asemenea, Tora ne învață despre modul în care trebuie procedat atunci când cineva încalcă poruncile (evident, o referință la sistemul jertfelor). Nicăieri în Vechiul Testament, Tora nu este prezentată ca un instrument de mântuire. Dimpotrivă, ea dezvăluie nevoia omului de mântuire, iar acesta este unul dintre mesajele principale ale lui Pavel. În epistola către Galateni, apostolul spune foarte succint acest lucru.

„Căci, dacă moştenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduinţă; şi Dumnezeu printr-o făgăduinţă a dat-o lui Avraam."

Galateni 3:18

Cuvântul folosit este κεχάριζηαι şi înseamnă „a fi plin de har" sau „ a ierta". Aşadar, Pavel dezvăluie că promisiunea pe care HaShem a făcut-o lui Avraam, şi anume planul de a-l face o binecuvântare pentru toate familiile pământului, depinde de har. Acest har are alte multe rezultate importante, unul dintre acestea fiind iertarea păcatelor. Atunci, de ce era nevoie de Tora? Aşa cum am spus în mod repetat, legea defineşte neprihănirea, după cum scrie Pavel în continuare:

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină Sămânţa, căreia îi fusese făcută făgăduinţa..."

Galateni 3:19

Acest verset este atât de important pentru înţelegerea obiectivului legământului avraamic! Deja am văzut că el se bazează pe har şi iertare. Cu toate acestea, omenirea, în marea majoritate, n-a înţeles nevoia de har şi n-a dovedit sensibilitate la păcat şi, deci, nici la neprihănire. Din cauza acestei insensibilităţi, omul nu percepe nevoia de Mesia, care este sămânţa legământului avraamic. De aceea, Pavel spune că a fost dată Tora: pentru a face omul conştient de greşelile lui şi a-l determina să caute un Mântuitor. Astfel, ceeea ce scrie Pavel în continuare este foarte rezonabil:

„Atunci, oare Legea este împotriva făgăduinţelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viaţa, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege."

Galateni 3:21

Este important ca cititorul să înțeleagă exact ce spune și ce nu spune Pavel în acest verset. În primul rând, el susține clar că Tora nu poate da viață. Ce vrea să spună prin asta? Intenția lui Pavel este de a clarifica faptul că, sub nicio formă, Tora nu se constituie în calea prin care cineva poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. În al doilea rând, rezultatul legii nu este neprihănirea. Trebuie să avem multă grijă aici. Chiar dacă Tora nu aduce neprihănire cuiva, ea definește ce este și ce nu este neprihănit. Deși acest punct este destul de elementar, mulți creștini se poticnesc în el. Poate că următoarea ilustrație va ajuta discuției noastre.

Recent, am făcut o serie de analize. Odată cu rezultatele, am primit nu doar valorile mele personale, ci și valorile normale. Așadar, aceste valori reprezentau normalitatea, iar rezultatele mele care erau diferite au dezvăluit o problemă de sănătate.

Aceste valori de bază aveau ca scop evidențierea anomaliilor legate de sănătatea mea și n-au jucat absolut niciun rol în a mă face sănătos. Într-un mod asemănător, atunci când este aplicată la viața mea, Tora va arăta domenii unde încalc standardele lui Dumnezeu de neprihănire, dar nu joacă niciun rol în a produce vreo schimbare sau în a aduce neprihănirea. Mai degrabă, așa cum Pavel spune, a fost adăugată până când Sământa, Mesia Yeshua va veni. La acest lucru se întoarce Pavel în versetul următor.

„Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos."

Galateni 3:22

Din nou, prin Lege, toți oamenii sunt manifestați ca fiind păcătoși și, astfel, ca având nevoie de har și iertare, care este disponibilă pentru păcătoși doar prin Sământă, Mesia Yeshua. Cu toate acestea, Pavel spune:

„Înainte de venirea credinţei, noi eram sub paza Legii, închişi pentru credinţa care trebuie să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţă."

Galateni 3:23-24

Este clar în aceste versete că Legea şi credinţa în Mesia Yeshua nu se exclud reciproc, ci lucrează împreună ca două părţi integrante ale planului lui HaShem. Problema apare când nu înţelegem implicaţiile corecte ale următorului verset:

„După ce a venit credinţa, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta."

Galateni 3:25

Acest verset a făcut ca majoritatea creştinilor să privească îndrumătorul, adică Legea, ca un lucru din trecut, fără nicio relevanţă în ziua de astăzi, dar nu aceasta este intenţia lui. Trebuie să acordăm o atenţie specială frazei „sub îndrumătorul acesta." Intenţia cuvântului „sub" ar trebui să fie înţeleasă ca făcând referire la judecată; cineva care se află „sub judecată." Cu alte cuvinte, a spune că nu mai suntem sub îndrumător în acest context, înseamnă că nu mai suntem sub judecata Torei. Implicaţiile simple ale acestui lucru sunt că Tora nu mai are autoritate să condamne credinciosul.

Ceea ce nu înseamnă expresia aceasta este că tot ceea ce ne-a învăţat îndrumătorul nu mai este relevant pentru credincios. Cu siguranţă că înţelepciunea pe care ne-a transmis-o este încă adevărată şi practică şi ar trebui să o urmăm. Ba mai mult, pot exista perioade când tânărul elev va dori să se consulte cu îndrumătorul, chiar după ce relaţia lor formală s-a încheiat. Revenind la discuţia despre Tora, credinciosul trebuie să înţeleagă că cel mai bun mod de a arăta omului ce este neprihănirea este în continuare Tora (iluminată de Duhul Sfânt).

Poate că un alt exemplu ne-ar ajuta în a înțelege și mai bine acest lucru. Când eram copil, aveam o oră de mers la culcare foarte strictă. După ce am crescut, am fost lăsat să stau treaz până mai târziu, dar tata tot îmi impunea o oră de culcare. Când am împlinit șaisprezece ani, tata nu m-a mai obligat să merg la culcare la o anumită oră. Nu-mi venea să cred. L-am întrebat: „Vrei să spui că pot sta treaz până la ce oră vreau, fără să fiu pedepsit?" El mi-a zis: „Nu chiar." Exista o pedeapsă, dar nu de la el. N-am înțeles, așa că l-am întrebat: „Atunci de la cine?" El mi-a spus că scopul orei de mers la culcare a fost să mă învețe că este foarte important să dormi suficient, altfel nu voi funcționa cum trebuie a doua zi. Dar acum aveam șaisprezece ani, eram suficient de matur să iau o decizie privitoare la ora când să merg la culcare. Dacă alegeam să merg la culcare la 2 dimineața, el nu mă va pedepsi, dar va exista o pedeapsă. Din nou am întrebat: „De la cine?" Răspunsul a fost că de la încălcarea principiului. Când cineva merge la culcare la ora 2 dimineața și se trezește la ora 6, pedeapsa va lua forma alarmei care va suna, și uneori se va simți întreaga zi.

Aceasta este ideea în ce privește Legea. Când cineva încalcă Tora, lucrul acesta poate avea ramificații atât fizice, cât și spirituale. Deși acest lucru este adevărat, pentru credincios nu mai are puterea de a aduce moartea sau de a-l ține afară din Împărăție. De ce? Răspunsul ne dezvăluie relația importantă dintre Lege și cruce.

Când Moise vorbește despre Tora, el spune că aceasta conține viața și moartea, binecuvântarea și blestemul (vezi Deuteronom 11:26-28 și 30:15, 19). Cu alte cuvinte, definește modul în care trebuie să trăiască cineva și, dacă nu reușește, atunci rezultatul va fi moartea. Pe de altă parte, pentru cel care se supune și trăiește o viață în ascultare de ea, Tora aduce binecuvântări, în timp ce acela care păcătuiește găsește blesteme. Problema este că, deși Legea este sfântă, dreaptă și bună (vezi Romani 7:12), în relație cu omenirea

păcătoasă ea va aduce întotdeauna blestemul și, în final, moartea. Din acest motiv întreabă Pavel dacă Tora, care este bună, va aduce într-adevăr moartea asupra unei persoane (vezi Romani 7:13).

La această întrebare, el răspunde categoric nu, dorind să dezvăluie cititorului că nu Legea a adus moartea omenirii, ci păcatul. Tora doar a evidențiat acest păcat și, ca urmare, a dezvăluit starea spirituală reală a omului, mort înaintea lui HaShem. Doar Tora are scopul de a arăta omului nevoia sa de pocăință. Trebuie arătat că adevărata pocăință caută răscumpărarea; și de unde vine această răscumpărare? Dacă răspundem simplu că din Mesia, atunci răspunsul nu este complet. Răspunsul corect este Mesia Cel răstignit. Trebuie să ne amintim că Mesia a venit în lume, îndreptându-se într-o o singură direcție - Crucea!

În Evanghelii, Mesia vorbește frecvent despre *„ceasul Său"*, spunând că *„încă nu I-a sosit ceasul."* La ce făcea referire? Răspunsul corect este Crucea. Chiar dacă Pavel ne spune că el se desfată în Lege (Romani 7:22), și recunoaște că este spirituală, totuși, în condiția sa curentă, el este mort și Legea (Tora) nu poate face nimic pentru a schimba această stare. Care este această stare? Pavel spune în Romani 7:14 că el este *„pământesc și vândut păcatului."* Ce înseamnă expresia *„vândut păcatului"*? Din nou, ideea de aici este asemănătoare cu ceea ce am spus cu privire la sintagma „sub îndrumător". Pavel se află sub judecata sau condamnarea adusă de păcat. Datorită acestui motiv, el spune:

> *„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..."*
>
> Romani 7:14

Răspunsul este, bineînțeles, Mesia Yeshua. Dar cum poate Yeshua să salveze pe cineva din starea lui căzută? Răspunsul este bineînțeles, Crucea!

De ce Crucea?

Majoritatea evreilor ar susține că între cruce și iudaism nu este nicio legătură. Cu toate acestea, ei acceptă Tora ca fiind însăși fundația pe care se bazează iudaismul. Această perspectivă este foarte defectuoasă. În realitate, Legea și Crucea sunt în strânsă legătură una cu cealaltă. Crucea are semnificație doar datorită Legii. Fără Cruce, Mesia n-ar fi împlinit lucrarea de răscumpărare despre a cărei nevoie vorbește Tora. Nu doar că Yeshua a trebuit să moară, ci a trebuit să moară în mod specific pe Cruce. Recent, l-am întrebat pe un student de-al meu de ce a trebuit ca Mesia să moară pe cruce? Răspunsul lui a fost că era cea mai grea tortură și cel mai crunt mod de a muri la acea vreme. Da, Mesia a suferit enorm pe cruce, dar nu suferința era cerută de Tora, ci în mod specific moartea pe lemn. Pavel spune clar acest lucru în Galateni 3.

> *„Căci toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă.»"*
>
> Galateni 3:10

Pavel citează aici diferite versete din cartea Deuteronom (27:26, 28:58, 30:10) pentru a-și argumenta poziția. Ceea ce el vrea ca cititorul să înțeleagă este că, dacă cineva nu ține toate poruncile, atunci este blestemat și va experimenta moartea (nu doar din punct de vedere fizic, ci și spiritual). De fapt, moartea fizică este unul dintre rezultatele morții spirituale. Una din consecințele păcatului original este imposibilitatea ca cineva să țină Tora în mod perfect. În lumina acestui fapt, Pavel spune în continuare:

> *„Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci «cel neprihănit prin credință va trăi». Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: «Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele».»"*
>
> Galateni 3:11-12

Aceste versete sunt foarte importante pentru înțelegerea corectă a acestui capitol. Pavel afirmă clar că justificarea (procesul prin care o persoană este făcută neprihănită înaintea lui Dumnezeu) nu este primită prin Lege. El spune că lucrul acesta este evident pentru toți. Creștinismul îmbrățișează această înțelegere și bine face. De asemenea, Pavel face legătura dintre neprihănire și credință, legătură pe care creștinismul o adoptă, de asemenea. La finalul versetului 11, el scrie că *„cel neprihănit prin credință va trăi."* Ce înseamnă asta? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să citim cu atenție următorul verset, care spune că *„Legea nu se întemeiază pe credință."* Este important să nu uităm că Pavel a început să vorbească despre Avraam în versetul 6 din capitolul 3 din Galateni, având ca subiect principal credința. Capitolul începe cu apostolul care îi mustră pe galateni pentru că nu umblă în credință, ci au început să îmbrățișeze lucrările Legii. Poate vă gândiți că în aceeași direcție mă îndrept și eu? Absolut nu! Există o diferență semnificativă aici, peste care nu trebuie să trecem. Galatenii reveneau la adoptarea Legii, adică la lucrările ei ca instrument pentru justificare. Nu aceasta este calea spre justificare ci, așa cum am spus de mai multe ori înainte, credința în harul lui Dumnezeu.

Pavel îl introduce pe Avraam în discuție, deoarece el este cunoscut ca omul credinței. Este important să ne amintim că Tora nu a fost dată Israelului decât după 430 de ani după Avraam (vezi Galateni 3:17). Asta înseamnă că cel care umblă prin credință nu are nevoie de Tora, ci textul scoate în evidență că ea a fost dată pentru oamenii fără credință.

De ce s-a întâmplat asta? Pentru ca necredința lor să fie dezvăluită în păcat. Din acest motiv, Pavel scrie că *„Legea nu se întemeiază pe credință"*, adică nu datorită credincioșiei omului a dat HaShem Legea. El încheie versetul 12 spunând că *„cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele."* Ultima propoziție este cea pe care

marea majoritate a creştinilor nu o înţeleg. Pentru a interpreta aceste cuvinte în mod corect trebuie să acordăm o mare atenţie părţii de început a expresiei. Pavel alege cuvântul grecesc „ἀλλά". Acest cuvânt slujeşte la a introduce un gând sau o idee pe care autorul doreşte să o sublinieze. De asemenea, poate arăta cititorului un concept sau o idee pe care autorul doreşte să o clarifice.

Chiar numai ce a spus că Legea n-a fost dată datorită credincioşiei, Pavel vrea să sublinieze şi să clarifice faptul că poruncile din Tora, atunci când sunt respectate, oferă un cadru de referinţă pentru viaţa cuiva. Cu alte cuvinte, Avraam nu a avut Tora şi, totuşi, deoarece a trăit prin credinţă, a făcut-o într-un mod care a reflectat neprihănirea acesteia.

Astăzi, credincioşii au Duhul Sfânt, iar Pavel a afirmat mai devreme că lucrul acesta se întâmplă prin credinţă (vezi Galateni 3:2). De ce este important lucrul acesta? Pentru că, atunci când cineva trăieşte conform Duhului Sfânt, adică prin credinţă, împlineşte neprihănirea Legii.

> *„Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului."*
>
> Romani 8:4

Datorită faptului că majoritatea creştinilor învaţă că Duhul Sfânt şi Legea se află în antiteză, Biserica nu reuşeşte să conecteze Tora cu caracterul şi natura Împărăţiei Milenare. Înainte de a ne ocupa de implicaţiile cuvintelor lui Pavel de la finalul versetului 12, ultima afirmaţie despre Biserică, să parcurgem această secţiune din Galateni şi să ne concentrăm pe relaţia dintre Tora şi Cruce.

Descoperind că Tora arată nelegiuirea cuiva şi faptul că este mort din punct de vedere spiritual, având ca destin final judecata viitoare a lui Dumnezeu, omul care gândeşte logic va căuta

răscumpărarea. Am afirmat deja de mai multe ori că standardul pe care HaShem îl folosește pentru a defini neprihănirea este Legea Sa. Așadar, răscumpărarea trebuie, de asemenea, să fie definită de Tora. Cu acest gând în minte, Pavel proclamă:

> *„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn».”*
>
> Galateni 3:13

Apostolul folosește Deuteronom 21:23 pentru a-și argumenta afirmația. Trebuie să ne amintim că există două căi diferite, dar înrudite, care descriu Tora. Moise, așa cum am spus deja, vorbește despre Lege ca fiind „viață și moarte” și „binecuvântare și blestem.” Bineînțeles că există o legătură între „viață” și „binecuvântare” la fel ca și între „moarte” și „blestem”. Așadar, deoarece Mesia a murit pe lemn, adică pe Cruce, el a fost blestemat. Din nou, nu era suficient ca Yeshua doar să moară, ci moartea Lui trebuia să fie pe cruce, pentru a împlini întregul aspect al condamnării care vine din Tora. Deoarece a fost atârnat pe lemn, El a plătit întreaga măsură a ceea ce poate fi numit aspectul negativ al Torei (moartea și blestemul).

Prin răscumpărarea pe care El a câștigat-o pentru noi, cel credincios intră într-o nouă realitate, despre care Pavel vorbește în continuare. În următorul verset, el scrie despre binecuvântarea lui Avraam. Cuvântul „binecuvântare” este foarte important. Nu doar că cel credincios trebuie să experimenteze moartea (separarea și condamnarea eternă de Dumnezeu), dar acum, prin lucrarea răscumpărătoarea a lui Mesia Yeshua, promisiunile făcute lui Avraam pot fi experimentate de fiecare persoană care răspunde Evangheliei prin credință.

Este important să nu uităm că Pavel vorbește în versetul 11 despre relația dintre credință și viață. Doar prin credință putem

experimenta adevărata viață. Din nou, contextul nu este doar viața fizică, ci mai degrabă, o viață răscumpărată, pe care cei care sunt declarați neprihăniți (drepți) prin credință o vor trăi acum într-un mod prin care vor exprima neprihănirea Torei. Ca urmare, ei vor secera binecuvântarea, despre care Pavel spune:

„Pentru ca binecuvântarea vestită a lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit."

Galateni 3:14

Acest verset este o adevărată revelație. În primul rând, neamurile sunt menționate aici. Din moment ce Yeshua a spus că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel, mulți se vor întreba de ce nu face Pavel referire la Israel? Un adevăr foarte important care este profețit în textele biblice ebraice și care este susținut de Noul Testament este acela că Mesia împlinește lucrarea la care a fost chemat Israel. Este important să ne amintim motivul inițial pentru care HaShem a creat Israelul, și anume pentru a duce binecuvântarea lui Avraam neamurilor. Binecuvântarea lui Avraam trebuie înțeleasă pe două direcții diferite, dar înrudite.

Primul este justificarea, adică iertarea de păcate. Când o persoană crede, este declarată neprihănită de Dumnezeu. Prin lucrarea de răscumpărare a lui Mesia, între el și HaShem se încheie o relație de legământ. A doua componentă este însăși intrarea în Împărăție, care nu va lua ființă până ce Israel nu răspunde la Evanghelie. Așadar, afirmația că binecuvântarea lui Avraam vine asupra neamurilor reprezintă o premisă de bază a legământului inițial, cel cu Avraam.

Apoi, credincioșii trebuie să primească promisiunea Duhului, prin credință. Am învățat deja că cei care umblă în credință, adică în Duhul, împlinesc cerințele neprihănite ale Legii (Romani 8:4). Pavel subliniază că fiii adevărați ai lui Avraam (din punct de vedere

spiritual) sunt cei care trăiesc în credință, ca și el. Întrebarea la care trebuie să răspundem acum este despre ce vorbesc acești oameni, în mod practic?

Neprihănirea Torei și credinciosul de astăzi

Acest domeniu este neglijat aproape în întregime de creștinismul de astăzi și, din această cauză, creștinilor le este greu să vorbească în termeni specifici despre Împărăția Milenară. Din nou, dacă cineva crede că Tora nu are legătură cu neprihănirea și că este un lucru din trecut, înseamnă că nu înțelege Împărăția, al cărei cărui caracter și cadru de referință sunt definite de neprihănirea Torei. O Împărăție care va fi condusă prin poruncile din Tora.

Atunci când revenim la pasajele profetice care vorbesc despre Împărăția Milenară, care are un templu unde se vor aduce jertfe, răspunsul obișnuit este alegorizarea sau spiritualizarea lor. Alții preferă să le explice, susținând că vorbesc despre un alt timp și așadar au fost împlinite deja sau că datorită neascultării lui Israel, nu mai sunt valabile și astfel fiind de la sine înțeles că nu se mai aplică.

Dacă Tora este încă relevantă astăzi, atunci trebuie să răspundem întrebării despre cum pot credincioșii să aplice Legea la viețile lor? Primul punct care trebuie luat în considerare este natura împărțirii prezente. Din anul 70 d.Hr. nu a fost niciun Templu în Ierusalim. Acest lucru face imposibil să ținem poruncile într-un număr mare.

Iată ceea ce spune Iacov cu privire la Tora:

„Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate."

Iacov 2:10

Acest verset spune că Tora trebuie privită ca o unitate, nu ca 613 porunci separate. Dacă o persoană încalcă una dintre ele

sau dacă nu reușește să țină una dintre ele, atunci se consideră vinovată de încălcarea întregii Legi. Acest principiu este văzut și în iudaism. Dacă un manuscris al Torei conține o singură literă greșit copiată, sau dacă o mică porțiune a unei litere s-a șters de-a lungul timpului, deci nu mai este completă, atunci întreg manuscrisul trebuie considerat greșit și nu poate fi folosit la serviciile din Sinagogă. Acest lucru este valabil și când se citește dintr-o secțiune care nu conține cuvântul greșit. De ce stau lucrurile așa? Pentru că ne învață că Tora nu mai este „în vigoare" astăzi, dar lucrul acesta nu înseamnă că nu mai este relevantă deloc.

Tora este încă valoroasă în a identifica păcatul și a arăta nevoia de răscumpărare. De asemenea, când cei credincioși studiază Legea (fiecare dintre cele 613 porunci biblice) sub călăuzirea și iluminarea Duhului Sfânt, cu intenția de a aplica în viața lor adevărul conținut în fiecare poruncă, atunci Tora poate ajuta la creșterea și maturizarea lor în credință și în fapte. Tora nu trebuie folosită cu scopul de a judeca sau de a condamna pe altul sau ca un instrument de a preamări pe unul în fața altuia.

Mai degrabă, ar trebui folosită ca instrument de auto-examinare sau introspecție, unde credinciosul poate identifica domenii vulnerabile și tendințe păcătoase în viața sa și poate înțelege mai bine așteptările lui Dumnezeu pentru poporul Său. Cineva s-ar putea întreba: „Oare credinciosul n-ar trebui să facă așa cu întreaga Scriptură?" Răspunsul este bineînțeles că da.

Problema este că Tora este neglijată de un procent semnificativ de credincioși, atât astăzi cât și de-a lungul istoriei Bisericii. Acest lucru a făcut adesea ca cei credincioși să nu ajungă la maturitate spirituală, fiind lipsiți astfel de influența și puterea pe care HaShem vrea ca trupul lui Mesia (credincioșii) să o aibă în lume.

Cum va arăta Împărăția Milenară, din moment ce Tora va fi atât de importantă? Acesta este subiectul pentru următorul capitol.

CAPITOLUL 3:
TORA ȘI ÎMPĂRĂȚIA MILENARĂ POTRIVIT CU EZECHIEL

Oricine a citit Evangheliile descoperă repede că Yeshua pune accent pe Împărăție. Putem spune că Împărăția nu doar că a fost importantă pentru El, ci a fost chiar ideea centrală a învățăturii Sale. Bineînțeles că ceea ce este important pentru Domnul ar trebui să fie important și pentru noi. De aceea, este problematic faptul că marea majoritate a creștinilor de astăzi știu atât de puțin despre Împărăția Milenară. În ciuda accentului pus de Yeshua pe învățătura despre Împărăție, acesta este un subiect rareori studiat de majoritatea congregațiilor. Unul dintre locurile care descrie Împărăția în detaliu este secțiunea finală din profeția lui Ezechiel (capitolele 40-48). Această secțiune urmează imediat după războiul lui Gog și Magog, cunoscut și ca bătălia de la Armaghedon.

Aceste capitole finale din profeția lui Ezechiel urmează o ordine cronologică, deoarece imediat după războiul lui Gog și Magog va începe Împărăția Milenară. Cu toate acestea, este foarte important că profetul primește o viziune a Împărăției, despre care spune:

„În anul al douăzeci și cincilea al robiei noastre, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, la paisprezece ani după

dărâmarea cetății, tocmai în ziua aceea, a venit mâna Domnului peste mine...”

Ezechiel 40:1

Cititorului i se spune că trecuseră 25 din cei 70 de ani de exil. Mulți oameni, probabil, își pierduseră speranța că Împărăția lui Israel va fi vreodată așezată din nou în Ierusalim. Totuși, în acest moment descurajant, profetul este transportat în Israel printr-o viziune. Înainte de a prezenta viziunea în sine, este foarte important să menționăm că versetul spune că ea a fost primită la începutul anului. Practic, fraza este Roș Hașana, numele rabinic pentru sărbătoarea evreiască omonimă. Chiar dacă din punct de vedere biblic anul nou evreiesc începe în luna Aviv, adică primăvara, tradiția orală iudaică vorbește de fapt despre patru începuturi de an diferite. Fiecare dintre aceste începuturi au de-a face cu diferite aspecte ale sărbătorilor evreiești, precum zeciuiala, roadele pomilor, sărbătorile, regii etc.

Talmudul înțelege această frază ca având într-adevăr legătură cu sărbătoarea Roș Hașana, care are loc în luna a șaptea (toamna), și astfel există o mare semnificație în faptul că este menționată ziua a zecea a acestei luni. Această zi ar fi atunci Yom Kippur, Ziua ispășirii. Potrivit cu Levitic 25:8-13, mai există o semnificație a acestei date. La fiecare cincizeci de ani, de Yom Kippur, începe anul jubiliar. Unele dintre aspectele esențiale ale anului jubiliar sunt restaurarea și libertatea. Așadar, potrivit rabinilor, există o relație strânsă între Împărăție și restaurare. Acest concept a fost, de asemenea, înțeles de ucenici, care l-au întrebat pe Yeshua:

„Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”

Faptele apostolilor 1:6

Acest verset include o particulă interogativă care nu doar provoacă un răspuns, ci în mod normal exprimă o dorință. Așadar, ucenicii sperau că în timpul vieții lor, Yeshua va înființa Împărăția. Faptul că întrebarea lor era în mod specific dacă în vremea aceea va fi readusă Împărăția în Israel are o mare semnificație. Nu doresc să ne focalizăm aici asupra cronologiei întemeierii Împărăției, ci asupra expresiei folosite de ei - „Împărăția lui Israel!" Această afirmație confirmă că înțeleseseră corect că Israel, țara și poporul evreu, vor juca un rol fundamental în această Împărăție. Este important de notat că nu doar restaurarea, ci și răscumpărarea este o învățătură fundamentală a Împărăției.

Dacă înțelegem expresia Roș Hașana în sensul biblic, în loc de cel din Talmud (care are loc primăvara, în loc de toamna), atunci există o diferență majoră în ceea ce privește semnificația zilei a zecea a lunii, la care se face referire în acest verset. Scriptura ne spune că 10 Nissan (Aviv) are o relevanță specială pentru Paște (Sărbătoarea Răscumpărării). În ziua aceasta, familia de evrei aducea mielul de Paște în casa lor.

> *„Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: «În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă».*"
>
> Exod 12:3

Ziua a zecea din luna Nissan era cea în care începeau pregătirile pentru jertfa de Paște. Dacă profeția lui Ezechiel a intenționat într-adevăr ca referința să fie 10 Nissan, în loc de luna a șaptea (Tishre), atunci această profeție slujește nu doar ca o viziune a Împărăției, ci și ca și o chemare la pregătire pentru Împărăție.

În Ezechiel 40:1 ni se spune că profetul a avut viziunea *„în anul paisprezece, după ce orașul a fost lovit."* În mod normal, numărul paisprezece este văzut ca de două ori șapte. Numărul șapte are

legătură cu sfințenia, sfințirea și binecuvântarea. Cu alte cuvinte, chiar dacă Orașul Sfânt Ierusalim a fost distrus de către babilonieni, tot ce s-a întâmplat a avut un scop. Era nevoie de o schimbare, una aprobată de HaShem, care să reflecte sfințenia lui Dumnezeu și care, în final, să fie o binecuvântare pentru poporul Său. Numărul 14 poate fi văzut ca o dublă binecuvântare. Este semnificativ faptul că Ezechiel nu doar a văzut țara în viziunea lui, ci textul ne spune explicit că a fost transportat în Israel. Importanța acestui lucru este dată de faptul că Scriptura spune asta nu doar o dată, ci de două ori (vezi Ezechiel 40:1-2). Unii înțeleg această subliniere ca având de-a face cu întoarcerea poporului evreu în Israel, ca parte necesară a lucrării finale de răscumpărare a lui Mesia (ce va avea loc în timpul celei de-a doua veniri). Textul spune că erau *„aduși în țară"*, sugerând că Mesia Yeshua va da naștere unui Exod viitor, la fel cum a făcut HaShem să aibă loc primul, adică în mod supranatural.

Odată ajuns în Israel, Ezechiel vede o figură angelică ce ține două lucruri în mână: o sfoară de măsurat și o prăjină de măsurat. Este clar faptul că măsurătoarea cetății și a Templului dezvăluie nuanțe importante despre fiecare dintre ele. Studiul acestor lucruri este fascinant dar, din perspectiva acestei cărți, este suficient să spunem că, după cum măsurătorile sunt importante pentru a descrie o persoană, sunt revelate și pentru a scoate în evidență anumite trăsături și aspecte cu privire la locurile și lucrurile din oraș și din Templu. Aceste măsurători pot fi făcute cu ajutorul prăjinii ne măsurat. De ce este menționată și sfoara?

Elemente precum perimetrul unui stâlp rotund nu puteau fi măsurate cu o prăjină de măsurat, sfoara sau frânghia fiind mult mai potrivite și făcând mai ușoară măsurarea lor. Nu sunt în dezacord cu acest argument, dar faptul că pentru frânghie se folosește un termen special, în locul celui consacrat, este foarte semnificativ. În loc de cuvântul care ne-am aștepta să apară aici, în

versetul 3 găsim termenul folosit pentru a vorbi despre „franjurii" sau ciucurii de la cele patru colțuri ale veșmintelor, așa cum apare și în cartea Numeri:

> *„Domnul a zis lui Moise: «Vorbește copiilor lui Israel și spune-le să-și facă, din neam în neam, un ciucure la colțurile veșmintelor lor și să pună un fir albastru peste ciucurele acesta din colțul veșmintelor. Când veți avea ciucurele acesta, să vă uitați la el și să vă aduceți aminte de toate poruncile Domnului, ca să le împliniți...»"*
>
> Numeri 15:37-39

În cartea Geneza ciucurele este descris prin același cuvânt pe care l-am tradus ca „frânghie" (vezi Geneza 38:18). Este clar din pasajul din cartea Numeri că există o relație specială între ciucure și poruncile lui Dumnezeu. Așadar, un motiv adițional pentru care profeția lui Ezechiel conține cuvântul „frânghie, sfoară" și probabil, motivul principal, este acela de a dezvălui cititorului că Împărăția va reflecta și va fi definită de sfințenie, care este inseparabilă de Tora, adică de poruncile lui Dumnezeu.

Ezechiel este foarte specific cu privire la locurile și vasele pe care le descrie la începutul capitolului 40, în versetul 5. De fapt, el alocă aproape trei capitole acestui subiect. După cum am spus anterior, aceste dimensiuni au o mare însemnătate, dar noi ne vom concentra asupra a ceea ne dezvăluie capitolul 43. În această secțiune, Ezechiel îi prezintă cititorului o persoană specială, a cărei identitate este dezbătută de către învățații evrei de peste 2500 de ani. Această persoană este cunoscută sub denumirea de „Prințul".

De asemenea, la începutul capitolului 43, există o subliniere clară a porții de răsărit. Aceasta este poarta prin care, conform tradiției evreiești, Mesia va intra când se va întoarce la Ierusalim la sfârșitul vremurilor. Profetul spune:

„M-a dus la poartă (este vorba despre același înger care este menționat în 40:3), la poarta dinspre răsărit. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari și pământul strălucea de slava Sa."

Ezechiel 43:1-2

Ezechiel spune cititorului în următoarele versete că această viziune este similară cu ceea ce văzuse înainte de distrugerea Ierusalimului și captivitatea babiloniană. Deoarece atunci gloria lui Dumnezeu se îndepărtase și părăsise Ierusalimul pe poartă de răsărit, acum, aceeași glorie se întoarce prin ea și umple Templul. De asemenea, lui Ezechiel templul îi este revelat ca fiind locul unde va fi așezat tronul lui Dumnezeu și unde El va locui împreună cu copiii lui Israel pentru totdeauna. Deși, în trecut, copiii lui Israel păcătuiseră prin idolatrie și alte practici păcătoase, în Împărăția Milenară ei nu vor mai murdări Numele Său Sfânt. Chiar dacă am sărit peste cele trei capitole care conțin descrierea Ierusalimului și a Templului din Împărăția Milenară, lui Ezechiel i se spun următoarele:

„Tu însă, fiul omului, arată Templul acesta casei lui Israel; ei să-i măsoare planul și să roșească de nelegiuirile lor."

Ezechiel 43:10

Modul în care Templul este proiectat arată sfințenia și gloria lui Dumnezeu. Ceea ce dorește profetul să dezvăluie cititorului este că, atunci când poporul Israel înțelege structura și natura Templului, va deveni conștient de păcatul lui. Cu alte cuvinte, Templul însuși va fi un instrument de pocăință. Apoi textul trece la o discuție despre altar și unele jertfe care vor avea loc acolo. Faptul că în Împărăția Milenară vor avea loc jertfe este foarte problematic pentru mulți credincioși. La urma urmei nu este moartea lui Yeshua pe cruce jertfa care a încheiat nevoia de orice alte jertfe?

Nu există nicio îndoială că moartea lui Yeshua este absolut suficientă pentru a acorda cuiva iertarea integrală de păcate. Sângele Său, și doar el, oferă ceea ce HaShem cere pentru ca un păcătos să fie răscumpărat pe vecie. Acestea fiind spuse, de ce să fie nevoie de jertfe adiționale în timpul Împărăției Milenare? Această întrebare ridică o dilemă pentru mulți creștini, care preferă să ignore această porțiune din profeția lui Ezechiel sau să o spiritualizeze atât de mult, încât o dezbracă de orice relevanță viitoare.

Jertfele și Împărăția Milenară

Atunci când ne ocupăm de jertfele care vor avea loc în timpul Împărăției Milenare, este crucial să ne amintim două lucruri importante cu privire la ea. Primul, cine va locui în Împărăție, și în al doilea rând, care este scopul ei general. Ambele lucruri au fost menționate deja. Cetățenii ei vor face parte din trei grupuri: cei care au luat parte la Răpire, evreii și neamurile care au venit la credința în Mesia Yeshua după Răpire și, în ultimul rând, cei care s-au născut în timpul Împărăției. După cum am spus anterior, cei care au luat parte la Răpire vor primi trupuri glorificate și nu vor participa personal la aducerea de jertfe. Acest grup va conduce și va domni împreună cu Mesia Yeshua și va avea rol de supraveghere (vezi Apocalipsa 20:4-6).

În timpul Împărăției Milenare, Mesia Yeshua va locui în Ierusalim și prezența și autoritatea Sa vor fi cunoscute de toți locuitorii. Despre asta, profetul Isaia spune:

„... căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion."

Isaia 52:8

Oamenii îl vor vedea pe Yeshua conducând din Ierusalim și vor ști că El are autoritatea absolută. Aceasta este una dintre implicațiile afirmației că El va conduce cu un toiag de fier. Cu alte cuvinte,

domnia Sa este absolută, așa încât orice violare a autorității Lui (legile) va primi un răspuns imediat. Întrebarea „Crezi în Mesia Yeshua?" va avea diferite aplicații în Împărăția Milenară. Această întrebare nu va mai avea legătură cu credința, în sensul de a crede în ceva ce nu vezi, căci Yeshua va fi vizibil tuturor în Împărăția Milenară și domnia Sa va fi de netăgăduit. Ideea de credincioșie va fi exprimată ca ascultare în timpul Împărăției. Nu se va cere ca cineva să arate credință ci, mai degrabă, va trebui să acționeze în ascultare de Tora, adică de Legea care va asista conducerea lui Yeshua.

Este important să ne amintim că ascultarea de Tora include și faptul că, atunci când cineva păcătuiește sau încalcă o poruncă, există anumite lucruri care trebuie întreprinse. Tora conține har și sfătuiește pe cei care o încalcă să arate pocăință, aducând jertfe. Înainte de lucrarea răscumpărătoare a lui Mesia Yeshua de pe cruce, aceste jertfe aveau două scopuri. Primul era de a ține judecata lui Dumnezeu departe, până ce Mesia va veni și va finaliza lucrarea de răscumpărare. Al doilea era de a arăta spre lucrarea de răscumpărare a lui Mesia, care a constituit în faptul că El a devenit jertfa pentru TOATE PĂCATELE. Așadar, în același mod în care acele jertfe și sacrificii arătau spre Mesia înainte de venirea Sa, cele care vor avea loc în Împărăția Milenară vor arăta înapoi spre moartea Sa pe cruce.

Legea strictă pe care o va aplica Yeshua va sluji la a arăta neprihănirea Împărăției Sale. Este vital să nu uităm că în timpul Mileniului se vor naște foarte mulți oameni, care vor avea nevoie să fie învățați despre neprihănirea lui Mesia. Scriptura identifică Tora ca instrumentul pe care HaShem ni l-a dat în trecut pentru a ajuta omenirea să-și dea seama ce este neprihănit, și la fel va fi și în Împărăția Milenară. Din nou, majoritatea creștinilor nu înțeleg că neprihănirea Legii și neprihănirea lui Mesia sunt, de fapt, una și aceeași, lucru care a făcut ca Biserica să greșească în înțelegerea multor doctrine majore ale Împărăției Milenare.

Când Ezechiel vorbeşte despre legile altarului, el menţionează preoţii, dar nu pe toţi, ci doar pe cei care fac parte din sămânţa lui Ţadoc (vezi Ezechiel 43:19). Întrebarea care trebuie pusă este: de ce doar descendenţii din această familie de preoţi sunt luaţi să slujească în Împărăţia Milenară? Când examinăm relatările biblice despre Ţadoc, găsim câteva puncte interesante. Numele lui Ţadoc este derivat din termenul evreiesc care înseamnă „neprihănit". El a fost un urmaş direct al preotului Fineas, care era cunoscut pentru zelul său pentru neprihănire şi care a stat împotriva idolatriei (vezi Numeri 25:1-19). Şi Ţadoc era plin de zel pentru neprihănire, opunându-se păgânismului care îşi făcuse loc în Israel. El şi preoţii aflaţi sub conducerea lui au rămas loiali lui David, atunci când alţii s-au răzvrătit şi l-au urmat pe Absalom, fiul împăratului. El a fost cel care l-a uns pe Solomon. Acesta este legat în mod alegoric de Mesia, care este cunoscut ca „Ben David", care înseamnă fiul lui David. Datorită tuturor acestor motive, învăţaţii din trecut, printre care şi Ezechiel, au înţeles că urmaşii lui Ţadoc vor juca un rol important în Templul din Mileniu.

Prima sarcină a urmaşilor lui Ţadoc va fi aceea de a curăţa Templul. Această curăţire va implica o perioadă de şapte zile. Este extrem de semnificativ faptul că textul spune de jertfele care vor fi aduse pe altar începând cu a opta zi. Numărul opt are legătură cu ideea de „nou". Ce este nou cu privire la aceste jertfe? La sfârşitul capitolului 1 citim „... *şi vă voi fi binevoitor, zice Domnul, Dumnezeu.*" (Ezechiel 43:27) În timp ce în primul şi al doilea Templu, jertfele erau ceremoniale, darurile din Templul Milenar vor avea mai multe implicaţii spirituale pentru cei care le aduc.

Deja am spus că există o semnificaţie a porţii de răsărit. Învăţăm că, în timp ce alte porţi funcţionează normal, poarta de răsărit este de obicei închisă. De fapt, Ezechiel spune:

„Și Domnul mi-a zis: «Poarta aceasta va sta închisă, nu se va deschide și nimeni nu va trece pe ea, căci Domnul, Dumnezeul lui Israel, a intrat pe ea. De aceea va rămâne închisă!»"

Ezechiel 44:2

Acest verset este ca o referință la ceea ce am spus anterior, și anume că, în timpul exilului babilonian, HaShem s-a depărtat de Templu și de Ierusalim ieșind pe această poartă. Este clar că are un statut special, iar Ezechiel ne amintește asta când spune:

„În ceea ce privește Prințul, Prințul va putea să șadă pe ea, ca să mănânce pâinea de jertfă înaintea Domnului. El va intra pe drumul care dă în tinda porții și va ieși pe același drum."

Ezechiel 44:3

Este clar faptul că locația unde stă Prințul are o legătură specială cu HaShem și faptul că el mănâncă pâinea în același loc este o învățătură profundă. Mâncatul pâinii are o semnificație specială în Biblie, arătând spre comuniunea celor care se împărtășesc. Textul spune că Prințul va mânca pâinea înaintea lui HaShem! Însemnătatea acestei legături speciale dintre Prinț și HaShem este un lucru dezbătut de rabini timp de secole. Spre exemplu, Rashi spune că Prințul este Marele Preot, în timp ce alții susțin că este Mesia (vezi Metzudot). Există câteva probleme cu perspectiva că Prințul din această secțiune din Ezechiel (capitolele 44, 45 și 46) este Mesia. (Vă rog să notați că Prințul din Ezechiel 37:25 este cu siguranță Mesia). Chiar dacă se pot spune multe cu privire la Prinț, să trecem mai departe la următorul lucru pe care Ezechiel ni-l dezvăluie, slava Domnului care umple Templul.

Slava lui HaShem care umple Templul este o caracteristică a Împărăției Milenare. Acest fapt arată spre două adevăruri pe care cititorul trebuie să le învețe. Primul este acela că Împărăția Milenară va fi diferită de era actuală, prin slava lui Dumnezeu care

va fi clar manifestată în Ierusalim, lucru care confirmă prezența lui HaShem în mijlocul poporului său. Bineînțeles că există și unii care vor să conteste această idee, spunând că slava lui Dumnezeu se manifestă prin viețile credincioșilor astăzi, deoarece noi suntem Templul Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 6:19-20). Deși acest lucru este adevărat, Ezechiel vorbește despre o slavă revelată a lui HaShem care nu se datorează comportamentului poporului Său, ci faptului că El locuiește în Templu într-un mod unic. Acest lucru este asemănător cu a spune că toți credincioșii sunt fiii lui Dumnezeu, dar Yeshua este Fiul lui Dumnezeu! Templul va avea un statut special, care în era noastră nu există.

Al doilea adevăr este acela că autoritatea neprihănită a lui HaShem este o manifestare a gloriei Lui. Când Ezechiel vede gloria aceasta umplând Templul, textul spune că ea intră pe poarta de nord, din fața Templului (vezi Ezechiel 44:4). Această locație are o semnificație specială potrivit tradiției evreiești. Cercetătorii învățăturilor Sanhedrinului spun:

> *„Sanhedrinul s-a întâlnit într-o clădire cunoscută sub numele de Lishkat Ha-Gazith sau Sala Pietrelor Cioplite, despre care mulți istorici consideră că se afla înspre peretele de nord al Templului."*
>
> (The Sanhedrin.org)

Așadar, putem deduce din acest text că, atunci când Ezechiel a privit zona Templului și a văzut slava lui Dumnezeu umplându-l, el se afla în zona de nord. Potrivit acestei tradiții, el de fapt se uita către partea Templului care adăpostea Sanhedrinul. Din nou, accentul este pus pe conducerea neprihănită care va caracteriza Împărăția Milenară.

Pentru cei care resping realitatea viitoare a Împărăției Milenare, următorul verset ne pune o problemă insurmontabilă. Lui Ezechiel

i se spune să fie cât se poate de atent, cu ochii și urechile larg deschise, la ceea ce avea să i se descopere cu privire la rânduielile și legile Templului. Nu este o coincidență faptul că, după ce a fost confruntat cu sfințenia Templului din Împărăția Milenară, profetului i se poruncește să se adreseze casei lui Israel. Deși casa lui Israel va reflecta sfințenia lui HaShem în Împărăția Milenară, situația din vremea lui Ezechiel era cât se poate de diferită. Dumnezeu se raportează la Israel ca la o națiune răzvrătită, care tolera multe ticăloșii (vezi Ezechiel 44:5-7). Așadar, cei care încearcă să interpreteze această secțiune, care vorbește despre Israel care arată slava lui Dumnezeu ca aplicându-se la trecut, nu pot trece peste unicitatea pasajului și peste faptul că trebuie să facă referire la viitor.

Secțiunea continuă acordând o atenție specială celor necircumcișii. Este vital ca cititorul să înțeleagă terminologia pe care o folosește textul ebraic. Multe traduceri vorbesc în această secțiune despre „străini" sau „necunoscuți". Expresia originală folosită aici are legătură cu cei care nu au descendență evreiască. Pasajul dezvăluie că HaShem este tulburat de faptul că acești neevrei nu sunt circumcișii. De ce să fie supărat HaShem, care știe că cei care nu sunt evrei nu trebuie să fie circumcișii? O astfel de întrebare este în armonie cu poziția iudaismului de astăzi, care crede că circumcizia este doar pentru evrei, dar cu siguranță că nu reflectă dorința lui Dumnezeu pentru Împărăție.

Iudaismul rabinic învață că există un set de legi (Tora) pentru cei care sunt urmașii lui Iacov, adică evreii, și un set diferit de legi (șapte legi noahice) pentru neamuri. Iudaismul rabinic este foarte categoric asupra faptului că Tora este absolut interzisă neamurilor. Dacă cineva dintre neamuri ar dori să urmeze Tora, el trebuie prima dată să se convertească și să devină evreu. Doar după ce convertirea sa este încheiată, poate să înceapă să se supună Legii. Iudaismul

dorește să păstreze o distincție strictă între evrei și neamuri în ce privește practicile religioase. Întrebarea care trebuie pusă este dacă această distincție este corectă din punct de vedere biblic.

Atunci când examinăm Scriptura și vedem cine sunt cei despre care HaShem spune că sunt poporul Său din perspectiva Împărăției, este clar că ei fac parte din fiecare seminție, limbă și națiune. Cu alte cuvinte, par a fi oameni din toate felurile de medii și etnii. Ezechiel dezvăluie că HaShem este nemulțumit deoarece neamurile nu se supun legilor poporului evreu. Este clar că în Împărăție neamurile nu sunt forțate să devină „evrei" și nici nu-și pierd identitatea etnică, și totuși sunt chemați să se supună aceleiași Tora ca și cei cu descendență evreiască. Concluzia este că există o singură Lege pentru toți oamenii. HaShem nu a dat Tora poporului evreu pentru ca stilul de viață pe care Îl cere să fie practicat doar de evrei, ci le-a lăsat-o lor pentru ca ei să o practice și astfel să devină o „lumină pentru neamuri" și să-i conducă în a practica același stil de viață, bazat pe aceleași porunci din Tora.

Atunci, cum rămâne cu legile noahice? Aceste șapte porunci, care stabilesc stilul de viață non-evreu, sunt doar o creație umană. Chiar dacă sunt derivate din Scriptură, niciodată Scriptura nu le prezintă ca bază sau model după care neamurile trebuie să-și ordoneze practicile religioase. Unii au încercat să interpreteze cuvintele lui Iacov de la consiliul din Ierusalim ca referindu-se la legile noahice:

> *„De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutăți acelora dintre neamuri care se întorc la Dumnezeu, ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat."*
>
> Faptele Apostolilor 15:19-21

Cuvintele lui Iacov nu validează în niciun fel legile acestea ca mod biblic de viață pentru non-evreii care doresc să-L slujească pe Dumnezeu și care cred în Mesia Yeshua. Mulți teologi creștini înțeleg că acest consiliu de la Ierusalim oferă perspectiva apostolilor asupra cerințelor pentru credincioșii dintre neamuri (după experiența mântuirii). O astfel de perspectivă nu reflectă contextul acestui pasaj din Scriptură. Este important ca cititorul să nu uite problema primordială asupra căreia se oprește acest consiliu: o problemă referitoare la mântuire, nu una legată de stilul de viață. Consiliul s-a întâlnit din cauza unora care erau din Ierusalim, din „comunitatea celor credincioși", și care au pornit pe urmele lui Pavel, învățându-i pe cei dintre neamuri că nu erau cu adevărat mântuiți până nu erau circumcișI (vezi Faptele apostolilor 15:1-2). Așadar, problema era dacă trebuie să fii circumcis, pe lângă credința în Evanghelie, pentru a fi mântuit.

Ba mai mult, aceiași oameni le spuneau celor dintre neamuri că trebuie să urmeze și să țină Legea lui Moise:

> *„Atunci, unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat și au zis că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise."*
>
> Faptele apostolilor 15:5

Petru, Pavel și Barnaba au analizat spusele lor și n-au fost de acord cu ei, mărturisind că HaShem lucrează extraordinar printre neamuri ca rezultat al predicării Evangheliei, fără circumcizie. Observațiile lui Iacov nu provin din legile noahice, care e posibil să nici nu fi existat ca o unitate teologică în timpul celui de-al doilea Templu. Cea mai devreme relatare a lor apare în Talmud, în Maseket Sanhedrin 56a (în al patrulea sau al cincilea secol d.Hr).

Problema era dacă Evanghelia poate fi comunicată cuiva care nu este circumcis sau dacă persoana trebuie să fie mai întâi

circumcisă, și doar apoi să i se prezinte Evanghelia. În realitate, Evanghelia poate fi prezentată înainte de circumcizie, dar potrivit sectei de „credincioși" farisei, acceptarea ei putea avea loc doar după circumcizie. Ei erau foarte stricți cu privire la ordine, prima dată circumcizia și abia apoi primirea lui Yeshua pentru răscumpărare.

Cerințele lui Iacov: „*Să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie.*" Cu alte cuvinte, exista o anumită îngrijorare că neamurile, care fuseseră închinătoare la idoli, l-ar putea adăuga pe Yeshua ca o anexă închinării lor. Din acest motiv formulează Iacov respectivele cerințe, pentru a se asigura că neamurile au părăsit idolatria înainte ca să-L primească pe Yeshua ca Domn. Poate că un exemplu ar clarifica lucrurile.

Este clar în Scriptură că homosexualitatea este păcat. Poate fi un homosexual mântuit? Da, cu condiția să admită că un altfel de comportament este o încălcare a voii lui Dumnezeu și să dorească să fie eliberat de acest păcat și de altele. Bineînțeles că nu suntem mântuiți prin fapte, toți credincioșii se luptă cu păcatul. Dorința de a lăsa păcatul nu este ceva particular homosexualilor; toți oamenii, atunci când primesc Evanghelia, trebuie să-și dorească să se întoarcă de la păcat. Acest lucru pe care îl subliniază Iacov este că idolatria și Evanghelia sunt incompatibile. El respinge categoric perspectiva că circumcizia fizică este o cerință a mântuirii.

În ceea ce privește Legea lui Moise, este semnificativ faptul că Iacov nu spune nimic despre ea ca o condiție a mântuirii. Cu toate acestea, spune următoarele: „*Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat.*" Ulterior se ridică problema stilului de viață de după primirea Evangheliei. Iacov nu face nicio precizare specifică pentru credincioșii dintre neamuri, dar există așteptarea ca ei să participe la sinagogă pentru închinare. Și astfel

vor auzi Tora citită în fiecare săptămână şi, sub conducerea Duhului Sfânt, vor aplica Cuvântul lui Dumnezeu la viaţa lor. Din nou, este foarte important că nu există niciun mandat din partea lui Iacov cu privire la porunci, cu privire la ceea ce trebuie şi nu trebuie să facă; ci mai degrabă aşteptarea ca cei credincioşi să fie expuşi Scripturii. Bineînţeles că în urmă cu două mii de ani oamenii nu aveau personal un exemplar al Bibliei, şi astfel exista o nevoie clară de a participa la sinagogă pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, există o sumă de factori adiţionali pentru care Iacov îi îndeamnă pe credincioşii dintre neamuri să se familiarizeze cu Legea lui Moise. Putem concluziona că a spus asta deoarece Tora este relevantă pentru cel credincios (evreu sau nu). În al doilea rând, evreii şi neamurile care se închină împreună reprezintă modelul pentru ceea ce va fi în Împărăţia Milenară.

Este clar că Templul Milenar este o casă de închinare pentru toţi oamenii (Isaia 56:7). Identitatea fiecăruia, evreu sau dintre neamuri, se păstrează, dar toţi oamenii, indiferent de etnie, sunt chemaţi să trăiască după aceleaşi standarde de ascultare şi să fie poporul lui Dumnezeu. Din acest motiv, este dezvăluit lui Ezechiel că HaShem este mânios că există între neamuri unii care nu sunt circumcişi în Templu. De ce este scoasă în evidenţă circumcizia?

Aceasta este de obicei asociată cu Legea lui Moise, dar este important să notăm că îşi are originea în legământul cu Avraam. De ce este asociat Avraam, omul credinţei, cu circumcizia? Aceasta este, în esenţă, îndepărtarea cărnii. Când carnea este îndepărtată de corp, moare. Aşadar, este corect să concluzionăm că mesajul teologic al circumciziei este moartea faţă de carne, prin credinţă. Deoarece suntem chemaţi să ne închinăm Domnului în Duh şi Adevăr, nu există niciun loc al manifestării cărnii (firii) în Templu.

HaShem îi cere lui Ezechiel să rostească următoarele cuvinte:

„Şi spune celor îndărătnici, casei lui Israel: «Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: Ajungă-vă toate urâciunile voastre, casa lui Israel!»"

Ezechiel 44:6

Este clar că numeroasele păcate menţionate aici sunt rezultatul firii. Aşadar, HaShem arată că există persoane care nu sunt circumcise în zona Templului. Mulţi ar spune că aceştia sunt cei necircumcişi în inimă. Această idee este înrădăcinată în tendinţa însuşită de mulţi de a alegoriza sau a spiritualiza pasajul, în loc să-l trateze în sens literal. Cu toate acestea, o astfel de poziţie nu este corectă, deoarece următorul verset spune:

„Aţi băgat în Locaşul Meu cel Sfânt nişte străini cu inima netăiată împrejur şi cu carnea netăiată împrejur ca să-Mi spurce casa...!"

Ezechiel 44:7

Este clar că HaShem este nemulţumit de aceia dintre neamuri care nu sunt tăiaţi împrejur şi care au intrat în zona sacră ca să se închine. Cu toate acestea, este foarte important ca cei care sunt acuzaţi de această violare sunt leviţi, deoarece citim:

„Mai mult, leviţii care s-au depărtat de Mine când se rătăcea Israel şi se abătea de la Mine ca să-şi urmeze idolii vor purta pedeapsa nelegiuirilor lor."

Ezechiel 44:10

Care este învăţătura acestui verset, înţeleasă în context? Ezechiel este informat că vina pentru că neamurile netăiate împrejur se află în Templu şi oferă jertfe este a leviţilor. De ce? Învăţăm din Scriptură că leviţii, la fel ca şi preoţii, aveau responsabilitatea de a-i învăţa pe oameni Tora (vezi 2 Cronici 30:22, 35:3, Neemia 8:7). Aşadar, deoarece Israel n-a urmat Tora în mod corect, n-a fost o influenţă

pozitivă nici asupra neamurilor, ca ele să știe cum să se închine înaintea lui Dumnezeu în mod corespunzător. De fapt, ceea ce ne dezvăluie acest pasaj este că israeliții, sub conducerea leviților, au îmbrățișat idolatria neamurilor. Un astfel de comportament din partea lor a fost, din păcate, foarte des întâlnit în istoria lor.

Totuși, o familie preoțească a rămas credincioasă; urmașii lui Ţadoc. Datorită credincioșiei lor au primit răspunderea asupra închinării la Templu în Împărăția Milenară. Când examinăm îndeaproape ceea ce ne spune a doua jumătate a capitolului 44 cu privire la preoții din Împărăția Milenară, aflăm că există multe similarități între ei și ceea ce citim în Tora cu privire la preoții care au slujit în Cortul Întâlnirii. Este foarte semnificativă utilizarea termenului de „prinț" cu privire la preoți. Aceasta conferă credibilitate ideii că Prințul menționat mai devreme în același capitol este Marele Preot.

Tot în Împărăția Milenară preoții vor învăța oamenii cu privire la lucrurile care sunt sacre și cele care sunt profane. Ei nu doar vor învăța poruncile, ci vor fi responsabili și de sărbătorile hotărâte, precum Sabatul. De ce să fie atât de importante aceste sărbători în Mileniu? În primul rând, să nu uităm că în timpul Mileniului Tora va fi norma pentru toate lucrurile. În al doilea rând, Sabatul .și Sărbătorile sunt legate de Împărăție. O astfel de perspectivă nu este acceptată doar de iudaism, ci Pavel scrie despre ea și în Coloseni 2:

> *„Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, cu privire la mâncare sau băutură, cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos."*
>
> Coloseni 2:16-17

Aceste două versete ne vor ajuta să clarificăm că, într-adevăr, Tora și Împărăția sunt înrudite. Pavel ia elementele majore ale Legii în versetul 16, kashrut (legile alimentare) și sărbătorile stabilite, adică zilele sfinte (Sabatele, Lunile Noi și alte sărbători) și ne învață că acestea sunt o umbră. Ce este această umbră? Răspunsul este a *„lucrurilor care vin în curând."* Majoritatea traducerilor traduc această frază prin *„lucrurile care urmează să vină"*, dar expresia originală greacă „ηῶν μελλόνηων" se traduce cel mai bine prin „vin în curând". Conceptul principal se găsește în ambele traduceri, și anume că versetul vorbește despre ceva ce se va întâmpla în viitor. Nuanța pe care o oferă traducerea literală din greacă este că ηῶν μελλόνηων conține un indiciu și cu privire la proximitatea temporală a evenimentelor descrise. Ce urmează să se întâmple? Ceva ce are legătură cu Mesia. Umbra este a Lui. Pentru a ne ajuta să înțelegem acest lucru în termeni simpli, voi parafraza acest pasaj:

> *Așadar, nu lăsați pe nimeni să vă judece pentru că țineți (sau nu țineți) legile alimentare sau Sărbătorile sau că sărbătoriți o lună nouă evreiască sau ziua de Sabat; deoarece aceste lucruri doar dezvăluie ceea ce va avea loc, Mesia este Cel care este reprezentarea adevărată a acestor lucruri!*

O întrebare importantă este cea referitoare la ceea ce este pe cale să se întâmple sau ce urmează să vină? Răspunsul este Împărăția. Fiecare sărbătoare are un aspect unic spre care arată, nu doar privitor la persoana și lucrarea lui Messia Yeshua, ci și la Împărăție.

Este greu să înțelegem de ce atât de mulți teologi creștini nu reușesc să vadă legătura dintre Tora și Împărăție. De fapt, e posibil să nu fie vorba de neputință ci, pur și simplu, de refuzul de a recunoaște existența acestei legături. Un exemplu în acest sens este traducerea New International Version a Bibliei (NIV) și

prejudecățile teologice pe care le reflectă. De exemplu, textul din Coloseni 2:17 în NIV sună în felul următor:

> *„Acestea sunt umbra lucrurilor care aveau să vină; cu toate acestea, realitatea se găsește în Hristos."*

Problema aici este fraza „care aveau să vină", care implică în mod limpede faptul că schimbarea a avut deja loc. Expresia greacă este mult mai specifică și este absolut imposibil să traduci fraza în felul acesta. NIV oferă o astfel de traducere pentru că vrea să respingă total ideea că lucrurile care au legătură cu Tora au un rol în viitor. Așadar, ei au tradus intenționat greșit expresia în cauză. Lucru acesta este destul de evident deoarece fraza se găsește la timpul prezent și nu la imperfect, la care ar cere cuvântul „aveau" (adică „aveau să vină").

Traducerea NIV, alături de mulți alți teologi creștini, este foarte hotărâtă să protejeze o anume poziție teologică, încât nu ezită să altereze Scriptura. Ba mai mult, cei care au lucrat la traducerea NIV nu înțeleg în mod corect implicațiile acțiunilor lor. În prima jumătate a versetului, lucrurile care au legătură cu Tora sunt prezentate ca o umbră. În a doua jumătate a versetului, cel care aruncă umbra este Mesia. Este clar, după cum am spus anterior, că există o relație intrinsecă între Mesia și aceste lucruri, care vin în curând. Traducerea eronată NIV duce la concluzia că Dumnezeu a intenționat ca anumite lucruri să se întâmple, iar acum nu vor mai fi (care aveau să vină). Din moment Mesia este Cel pe care Îl reprezintă umbra, cum se poate schimba această umbră? Schimbarea umbrei sugerează că Mesia Însuși ar trebui să fie supus schimbării? Pur și simplu, acest lucru nu este posibil.

Când examinăm contextul acestui pasaj din Coloseni 2, descoperim că Pavel se pronunță împotriva filosofiei găunoase a omului și a tradițiilor pământești. El le numește lucrurile începătoare ale lumii și spune că sunt inferioare celor ale lui Mesia, deoarece doar în Mesia Yeshua rezidă puterea de a fi mântuit. Este

important ca cititorul să remarce faptul că Pavel face o distincţie între aceste lucruri, pe care mai târziu le numeşte porunci şi doctrine omeneşti (vezi versetul 22), şi poruncile lui Dumnezeu, la care face referire în versetul 16. În ceea ce priveşte poruncile şi doctrinele oamenilor, Pavel scrie:

> *„au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sunt de niciun preţ împotriva gâdilării firii pământeşti."*
>
> Coloseni 2:23

Mesajul acestui verset este că, deşi doctrinele şi practicile omeneşti pot părea, din perspectiva exclusivă a intelectului uman, a fi spirituale şi pline de înţelepciune, astfel de filosofii şi practici nu fac absolut nimic pentru a aduce victorie asupra naturii carnale a omului în starea lui căzută. Doar Evanghelia lui Mesia este în stare să învingă păcatul şi să aducă mântuire omenirii.

Pavel discută în acest capitol despre trei lucruri - tradiţiile oamenilor, poruncile lui Dumnezeu şi superioritatea lui Mesia. În paragraful anterior, a fost discutată incapacitatea tradiţiilor omeneşti. În ceea ce priveşte poruncile lui Dumnezeu, chiar dacă ele arată spre Împărăţie şi reflectă neprihănirea lui Dumnezeu, nu pot aduce nicio schimbare spirituală stării omului. Doar Mesia este Cel care poate produce schimbări în oameni şi care poate să-i pregătească pentru viaţa în Împărăţie. Să revenim la profeţia lui Ezechiel.

La începutul capitolului 45, citim despre două bucăţi sfinte de pământ care sunt împărţite în mai multe porţiuni. Acestea sunt pentru Templu, Sfânta Sfintelor şi pentru casele celor ce slujesc în Templu, atât preoţii cât şi leviţii. În continuare devine foarte clar că acesta este modelul pe care trebuiau să-l urmeze copiii lui Israel înainte de Mileniu, dar au eşuat. Cu toate acestea, în Împărăţia Milenară tiparul va fi urmat cu stricteţe.

Capitolul 47 conține o viziune foarte importantă, care ajută cititorul să înțeleagă în și mai mare detaliu implicațiile cu privire la Împărăție. Capitolul începe cu Ezechiel (într-o viziune), care este adus la intrarea în Templu, unde observă că ieșea apă de sub prag, și curgea spre est. Textul subliniază faptul că apa curgea pe sub partea dreaptă a Templului, la sud de altar. Ezechiel este scos din Templu prin poarta de nord și este adus de jur împrejur, din nou, la poarta de est, unde vede în continuare apa curgând din partea dreaptă. Există mai multe cuvinte care puteau fi folosite pentru a descrie mișcarea apei în textul ebraic. De aceea este semnificativ că profetul alege să utilizeze un termen care apare doar aici, în dauna celorlalți (Ezechiel 47:2). Acest lucru are legătură cu unicitatea acestui eveniment.

Cuvântul הכיף descrie o apă care curge sub forma unui șuvoi care se umflă. Viziunea continuă cu un bărbat, care are un toiag de măsurat și este văzut mergând spre est. El începe să măsoare distanța, pornind de la Templu, dintr-o mie într-o mie de coți. Ne-am aștepta ca adâncimea apei să scadă pe măsură ce omul înaintează tot mai mult spre est, și cu toate acestea, lucrurile stau exact invers. Pentru a sublinia acest fenomen, Ezechiel este întrebat: *„Ai văzut?"*

Când se întoarce la malul râului, Ezechiel observă un copac măreț pe ambele maluri ale râului. Traducerile folosesc de obicei pluralul în această situație, vorbind despre „copaci", dar termenul original se află la singular. Logica spune că trebuie să existe mai mult de un singur copac, din moment ce sunt văzuți de ambele maluri ale râului. Atunci, de ce termenul ebraic nu este la plural? De asemenea, logica cere ca apa să fie mai puțin adâncă pe măsură ce te îndepărtezi de sursă, și totuși lucrurile stau invers. O explicație este rolul important al copacului în Scriptură. Conceptul de copac are legătură în Biblie cu „credincioșia" sau „binecuvântarea". Cel

mai faimos copac din Scriptura ebraică este Pomul Vieţii. În continuarea textului descoperim că apa curge spre est şi se varsă în mare. Această mare este, bineînţeles, Marea Moartă. Când apele ajung în Marea Moartă, ele produc o schimbare semnificativă.

Cititorului i se spune că apele (Marea Moartă) sunt vindecate. Rezultatul acestei vindecări este că va exista viaţă în Marea Moartă. Oriunde curg aceste ape din Templu aduc viaţă. În timp ce iniţial citim doar despre un râu, în versetul 9, Ezechiel vorbeşte despre mai multe râuri:

> *„Orice făptură vie, care se mişcă, va trăi pretutindeni pe undeva vor curge râurile şi va fi o mulţime de peşti, căci pe oriunde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase şi pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viaţă."*
>
> Ezechiel 47:9

Bineînţeles că traducerea acestei secţiuni a versetului este atât de literară, încât este greu să ne dăm imediat seama la ce face referire. Tendinţa este de a traduce în armonie cu înţelesul cel mai uşor de observat. Acest lucru este o greşeală. Pasajele din Scriptură care sunt greu de înţeles în modul direct în care sunt scrise, sunt aşa pentru un motiv: ca cititorul să ia o pauză şi să depună efort pentru a ajunge la o interpretare corectă. În acest verset, cuvântul pe care l-am tradus ca „râu" apare atât la singular, cât şi la plural. De ce? Versetul este legat de Geneza 1:20, în ambele versete (atât Ezechiel cât şi Geneza) existând un cuvânt comun:

> *„...să mişune apele de vieţuitoare..."*
>
> Geneza 1:20

> *„...orice vieţuitoare care va înota unde vor veni râurile."*
>
> Ezechiel 47:9

Este clar din pasajul din Geneza că versetul are de-a face cu creația. Același lucru dorește și Ezechiel să-l comunice cititorului, și anume că trebuie să privim Împărăția Milenară ca o a doua creație. Când examinăm versetul din Ezechiel, observăm câteva lucruri interesante. Citim în Geneza că era un râu care curgea din Grădina Eden. Apoi, cititorului i se spune că acest râu se despărțea în patru râuri. Termenul utilizat pentru „râu" este cel standard evreiesc. În pasajul din Ezechiel există un cu totul alt termen. Acesta apare la plural și apoi la singular. Acest cuvânt, tradus cu „râu" în Ezechiel, derivă de la aceeași rădăcină ca și termenul pentru „a moșteni". Cuvântul se referă de obicei la albia râului care uneori se poate să fie uscată, iar alteori să dea pe dinafară. Din moment ce versetul 9 a fost tradus anterior în mod literar, să-l formulăm acum în așa fel încât să-i înțelegem intenția:

„Și, în viitor, orice făptură vie care se mișcă și care ajunge în contact cu apele râurilor va trăi; și vor fi mulți pești, deoarece aceste râuri vor curge și vor ajunge la Marea Moartă și apele de acolo vor fi vindecate; de fapt, așa se va întâmpla cu orice intră în contact cu râul."

Lectura acestui verset scoate în evidență că, prima dată, Ezechiel vorbește despre orice făptură vie și apoi menționează explicit peștii. De ce procedează în felul acesta? Geneza 48:15-16 ar trebui înțeles ca o binecuvântare mesianică. În această secțiune, Iacov, îi binecuvântează pe cei doi fii ai lui Iosif, pe Manase și Efraim. Binecuvântarea vorbește despre cel trimis de HaShem pentru a-l răscumpăra pe Iacov din tot ce este rău. Binecuvântarea începe amintindu-l pe Avraam, care este asociat cu credința. Dar credința în ce, mai exact? Răspunsul este credința în promisiunile lui Dumnezeu. Cea mai mare promisiune a lui Dumnezeu este Mesia și răscumpărarea pe care o oferă El. Când Iacov îi binecuvântează pe cei doi fii ai lui Iosif, el spune:

„Dumnezeu înaintea căruia au umblat părinții mei Avraam și Isaac, Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta. Mesagerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei Avraam și Isaac și să devină pești din abundență în mijlocul țării!"

Geneza 48:15-16

Chiar dacă majoritatea traducerilor nu traduc corect din ebraică, textul spune într-adevăr *„și să fie pești din abundență în mijlocul țării!"* Cuvântul „pești" este cel mai important. Acest verset și înțelegerea lui antică este motivul pentru care Yeshua, când Și-a chemat ucenicii, le-a spus: *„Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni."* Peștii reprezintă, în înțelegerea iudaică, ideea de binecuvântare. Spre exemplu, este destul de des întâlnit să ai capete de pește pe masa de Roș Hașana, semnificând un An Nou binecuvântat. Peștii sunt, de asemenea, legați de credința creștină, ca simbol al lui Mesia și al Împărăției, al binecuvântării pe care o aduce El.

Peștii au un rol special și în viziunea lui Ezechiel pentru a arăta spre aceste evenimente, ce vor avea loc în era mesianică, și a descrie natura binecuvântată a respectivei perioade. Există trei evenimente descrise în această profeție și care ajută cititorul în a înțelege natura Împărăției Milenare. Acestea sunt: „vindecarea", „abundența" și „viața". Deja am spus că, atunci când șuvoiul care curge din Templu atinge apele Mării Moarte, apele de acolo sunt vindecate (versetele 8 și 9). Am văzut că același râu oferă viață fiecărei viețuitoare pe care o atinge (versetul 9). Și în final, cititorul este informat că va exista o mare mulțime de pești din numeroase specii (versetul 9 și 10).

În continuarea viziunii, accentul cade asupra râului, pe malurile căruia se vor regăsi toate soiurile de pomi buni de mâncat. Acești

pomi au caracteristici cu totul diferite de pomii din vremea noastră. Care este legătura dintre râu, apele sale şi pomi? Ce este unic la frunzele pomilor? Aceste întrebări şi altele asemenea vor constitui punctul central al discuţiei din capitolul următor.

CAPITOLUL 4: SĂRBĂTOAREA CORTURILOR ȘI ÎMPĂRĂȚIA

În capitolul anterior am făcut o paralelă între râul care curgea din Grădina Eden și cel care curgea din Templu. Chiar dacă am arătat că râul din Geneza s-a împărțit în patru, în timp ce râul din Ezechiel este menționat prima dată la plural și apoi la singular, n-am amintit încă nimic despre motivul acestui fapt sau ce posibile semnificații au aceste evenimente. În acest capitol vom trata nu doar această problemă, ci și altele pe care le-am ridicat la finalul capitolului anterior.

Interesul principal al acestei cărți este Împărăția Milenară, dar pentru a ajuta cititorul să o înțeleagă, este necesar uneori să punem manifestările Împărăției în lumina evenimentelor istorice care au avut loc. Unul dintre cele mai bune moduri de a înțelege aceste lucruri care vor caracteriza Împărăția este să le interpretăm în lumina a ce ne dezvăluie Scriptura despre grădina Eden. După cum am spus deja, râul care ieșea din Grădină s-a împărțit în patru. De fapt, versetul din Geneza nu spune patru „râuri", ci patru izvoare. Termenul „*cap*" poate fi înțeles în ebraică și ca „*primul*", în sensul de origine a ceva. Cuvântul ebraic tradus ca „*Geneza*" este derivat din aceeași rădăcină. Vreau să subliniez aici că râul

din Eden s-a împărțit în patru, în timp ce râurile din Ezechiel se contopesc într-unul singur. De ce doar unul? Răspunsul este că, în Împărăție, conceptul de „unu" are o mare importanță. Acest concept va fi dezvoltat mai pe larg în următoarea secțiune.

Sărbătoarea Corturilor are multe elemente importante, unul dintre ele fiind apa. La sfârșitul sărbătorii are loc o rugăciune specială pentru apă. Profetul Zaharia este cel care face legătura între Sărbătoarea Corturilor și Împărăție. El spune clar că sfârșitul vremurilor va veni odată cu întoarcerea lui Mesia Yeshua, așa cum a promis El Însuși, pe Muntele Măslinilor. Zaharia vorbește despre multe lucruri care se vor întâmpla atunci când picioarele lui Mesia vor călca pe Muntele Măslinilor. Majoritatea traducerilor vorbesc despre ziua când aceste lucruri vor avea ca o zi „unică", dar în original textul spune doar *„o zi"*. De asemenea, aceasta este exact construcția din Geneza 1:5, care este tradusă cel mai adesea inexact, ca „prima zi". Este esențial să traducem textul așa cum l-a inspirat Duhul Sfânt, pentru a putea înțelege revelația pe care o poartă cu el. Ideea este că Împărăția Milenară trebuie să fie recunoscută ca o Împărăție care manifestă intenția originală a lui Dumnezeu pentru creația Sa. De aceea, numărul unu apare atât de frecvent, pentru a informa cititorul că Împărăția Milenară se îndreaptă spre începuturi, sau spre obiectivul original al lui HaShem.

Cuvântul evreiesc „unu" este și rădăcina de la care derivă cuvântul „unitate". Ideea de aici este aceea că Împărăția Milenară este caracterizată de unitatea dintre HaShem și creația Sa. Rezultatul acestei realități este manifestarea gloriei Sale, iar unicitatea acestei zile este văzută în următorul verset:

„În ziua aceea, nu va mai fi lumină XXXX XXXX."

Zaharia 14:6

Nu am tradus finalul acestui verset datorită diferitelor

perspective cu privire la semnificaţia sa, deoarece poate proveni de la una din trei rădăcini ebraice אפק, הרק sau רקי sau o combinaţie a două dintre ele. Poate că cea mai bună modalitate de a înţelege ce spune versetul este să continuăm cu următorul, care spune:

„Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina."

Zaharia 14:7

Din acest verset, se pare că va exista o nouă realitate în Împărăţia Milenară în ceea ce priveşte lumina. Lumina din Mileniu va fi diferită de lumina zilei. Ba mai mult, nu pare a exista nicio diferenţă în cantitatea de lumină care străluceşte ziua şi cea care este percepută noaptea. Deoarece nu va exista nicio trecere între zi şi noapte, am putea spune că situaţia este *„îngheţată"*. Unul dintre cuvintele pe care nu le-am tradus are forma corectă וואפקי şi este derivat din termenul ebraic care înseamnă *„îngheţat"*. Pentru a înţelege de ce lumina este atât de importantă pentru Zaharia, trebuie să ne amintim ceea ce se spune în Geneza 1.

Starea iniţială a lumii era de pustiu şi gol (vezi Geneza 1:2). Cu toate acestea, la finalul capitolului 1 din Geneza, HaShem numeşte lumea bună. Cum a avut loc această tranziţie de la pustiu şi gol la ceva bun? În primul capitol din Geneza citim despre Duhul lui Dumnezeu şi lumină. Lumina este, în mod clar, un factor major în această tranziţie; aşadar, nu ar trebui să ne surprindă că lumina va juca un rol important în tranziţia de la aceste vremuri la Împărăţia Milenară. Imediat după ce vorbeşte despre lumină, Zaharia îşi îndreaptă atenţia spre apă:

„În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim şi vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; aşa va fi şi vara, şi iarna."

Zaharia 14:8

Într-un mod similar cu ceea ce citim în profeția lui Ezechiel, apa curge și acum din Ierusalim. Ca urmare a curgerii acestei „ape vii" se produce o altă schimbare semnificativă care este menționată în text. Am văzut deja că între zi și noapte nu mai este o diferență semnificativă, iar acum nu mai există o diferență majoră între vară și iarnă. Este important ca cititorul să înțeleagă ce ne dezvăluie aceste profeții. Nu doar că va exista o nouă stare a lumii, ca rezultat al întemeierii Împărăției, dar datorită acestei noi stări, care va aduce totul sub administrarea lui HaShem, nu mai există nevoia de alte schimbări (până la sfârșitul celor o mie de ani). Cu alte cuvinte, când neprihănirea lui Dumnezeu se manifestă ca rezultat al autorității Lui, (de fapt cel care conduce va fi Mesia Yeshua), această neprihănire va fi o realitate continuă:

„El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domniei al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului Oștirilor."

Isaia 9:6 (versetul 7 în traducere)

Dacă cineva are vreo îndoială că aceste lucruri vor avea loc, trebuie doar să citească următoarele versete pentru a înlătura astfel de gânduri:

„Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Dómnul va fi singurul Domn și Numele Lui va fi singurul Nume."

Zaharia 14:9

După cum am arătat anterior, unicitatea Împărăției Milenare este subliniată și de accentul pus pe numărul „unu". Pe baza a ceea ce se spune în versetul menționat anterior, este clar că Dumnezeu este sursa tuturor acestor transformări. Zaharia continuă să dezvăluie schimbările din țară din punct de vedere topografic,

cu Ierusalimul care va fi ridicat deasupra împrejurimilor (vezi Zaharia 14:10). Apoi ni se spune că Ierusalimul va fi locuit. Trebuie să înțelegem acest lucru ca opusul a ceea ce au intenționat să producă națiunile care s-au îndreptat împotriva orașului, să facă război cu el. Ni se spune, în cartea Apocalipsa și în Evanghelii, că oamenii vor fugi din Ierusalim în timpul vremurilor din urmă. Cu toate acestea, ni se spune că sub conducerea lui HaShem nu vor mai exista distrugeri în Orașul Sfânt, iar Ierusalimul va trăi în siguranță (vezi Zaharia 14:11).

Trebuie să arătăm că această perfecțiune depinde de o condiție importantă: oamenii trebuie să-și demonstreze „dependența" de Dumnezeu. În versetul 9, HaShem este numit Rege. Adesea, când iudaismul vorbește despre Mesia, Îl numește Regele Mesia, subliniind că El va fi Cel care va conduce Împărăția Milenară. Este semnificativ că Zaharia definește această dependență în lumina Sărbătorii Corturilor. Fiecare sărbătoare a lui Israel are legătură cu un aspect diferit al Împărăției. Sărbătoarea Corturilor vorbește despre o „încredere" sau o „dependență" pe care trebuie să o demonstreze poporul lui Dumnezeu, pentru a se putea bucura de binecuvântare, în loc de blestem.

Victoria lui Mesia va fi devastatoare pentru acele națiuni care au mers la Ierusalim să facă război. Acest lucru va confirma supraviețuitorilor cine este Singurul Dumnezeu adevărat. Toată lumea va afla că El este Dumnezeul lui Israel și că Yeshua este Mesia. În timpul Împărăției Milenare nu trebuie doar să ne afirmăm credința, ci trebuie să o și demonstrăm. De aceea Zaharia spune:

> *„Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul Oștirilor, și să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor."*
>
> Zaharia 14:16

Sărbătoarea Corturilor are o relație specială cu națiunile. Spre finalul cărții Numeri, în capitolele 28 și 29, există o secțiune care are de-a face cu jertfele speciale care sunt aduse în timpul sărbătorilor. Din acest pasaj învățăm că, în timpul celor șapte zile ale Sărbătorii Corturilor, este sacrificat un total de 70 de boi. De ce 70 de boi în mod specific? Iudaismul susține că cei 70 de boi au de-a face cu cele 70 de națiuni care au ieșit din Noe (vezi Geneza 10 și Succah 55). Ediția Stone a Chumash citează o Midrash care spune:

„Dacă națiunile ar fi realizat cât de mult au beneficiat de aceste daruri, ar fi trimis legiuni să încercuiască Ierusalimul și să-l protejeze să nu fie atacat."

Realizând că Yeshua Mesia este Rege, aceia dintre neamuri care rămân, nu vor dori să urce la Ierusalim pentru a face război, ci mai degrabă, vor dori să urce cu bucurie pentru a se închina și a-și demonstra dependența de Regele lor, Mesia Yeshua. Exact acest lucru li se poruncește să facă o dată pe an de Sărbătoarea Corturilor. Cei care refuză să meargă, vor suferi consecințele neascultării lor. Zaharia spune:

„Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele."

Zaharia 14:17

În Scriptură, ploaia este înțeleasă ca o binecuvântare; așadar acest pasaj ne învață că cei care refuză să se supună conducerii lui Mesia nu vor fi binecuvântați. Este important de notat că nu este vorba doar despre a fi binecuvântat, deoarece pasajul continuă și dezvăluie o pedeapsă și mai mare:

„Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască

Sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului, și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor."

Zaharia 14:18-19

Aceste două versete clarifică faptul că nu este vorba doar despre absența binecuvântării ca rezultat al ignorării Sărbătorii Corturilor, ci de un răspuns și mai sever din partea Domnului Oștirilor. Chiar dacă în traducerea acestui pasaj apare cuvântul „urgie", termenul original vorbește despre o molimă care distruge în întregime. Această idee este demonstrată mai devreme în această secțiune, când profetul spune:

„Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură."

Zaharia 14:12

Din această descriere, s-ar părea ca această urgie este o căldură intensă care, în cele din urmă, îl va mistui pe cel ce încalcă legea. Când comparăm versetul 12 cu versetele 18-19, vedem o schimbare în terminologie. În versetul 12, Zaharia spune că HaShem va lovi pe „toți oamenii", pe când în pasajul ulterior, sunt menționate doar Egiptul și neamurile. Această schimbare este importantă. Inițial, cei care au mers la Ierusalim s-au răzvrătit într-adevăr împotriva planului și scopurilor lui Dumnezeu, dar asta a fost înainte de revelația lui Dumnezeu care a avut loc la venirea lui Mesia și înfrângerea acelor neamuri care au făcut război împotriva Ierusalimului (vezi Zaharia 14:4).

Nu există nicio îndoială că acele neamuri care au fost cruțate și au supraviețuit venirii lui Mesia și judecății Sale inițiale, nu mai au acum nicio îndoială în realitatea lui Dumnezeu și a puterii Sale. Așadar, refuzul lor în timpul Împărăției Milenare de a se supune lui

Mesia, de a se închina Lui şi de a urca la Ierusalim de Sărbătoarea Corturilor pentru a demonstra încrederea şi dependenţa lor de Dumnezeu, este nimic altceva decât răzvrătire împotriva Lui.

Există şi un alt motiv pentru care Egiptul este menţionat. El este locul de unde au ieşit copiii lui Israel, pornind spre Ţara Promisă. Egiptul s-a împotrivit puternic voii lui Dumnezeu şi a refuzat să lase Israelul să plece. Chiar dacă traducerile folosesc expresia „Lasă poporul meu să plece", textul spune de fapt „Trimite pe poporul Meu." Accentul în ebraică este pe o cerinţă de supunere faţă de planul lui HaShem, în timp ce traducerea ratează acest lucru şi îl transmite în mod pasiv. Faraonul a fost de acord să trimită, într-un final, copiii lui Israel doar din cauza urgiei morţii întâilor născuţi, care a adus moartea în fiecare casă egipteană. Imediat după ce i-a trimis, faraonul a regretat decizia şi a urmărit pe Israel. Acest lucru demonstrează natura răzvrătită a faraonului, adică a Egiptului, care chiar şi după ce a văzut puterea lui HaShem prin cele 10 urgii, tot nu se supune voii Lui.

Iudaismul priveşte Exodul din Egipt ca un act de răscumpărare, iar Egiptul este văzut ca împotrivindu-se puternic planului de răscumpărare al lui Dumnezeu, desfăşurat cu 3.500 de ani în urmă. Aşadar, şi în timpul Împărăţiei Milenare, Egiptul va conduce unele naţiuni în răzvrătire faţă de planurile şi obiectivele lui HaShem. Deja am spus că a avut loc o schimbare de la versetul 12 la versetele 18-19. Schimbarea constă în trecerea de la termenul „oameni" la „toate neamurile." Care este semnificaţia acestei schimbări? Termenul „oameni" este unul generic, care se referă în mod evident la neamuri. Atunci, de ce este înlocuit în versetele de mai târziu cu expresia „toate neamurile"? Cuvântul evreiesc care este tradus de obicei ca „neamuri" sau „naţiuni" se poate referi şi la cei care duc un stil de viaţă contrar caracterului lui Dumnezeu. Această utilizare este exact ceea ce sugerează Simon Petru când spune:

„Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut voia neamurilor şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite."

1 Petru 4:3

Zaharia arată că cei care refuză să urce la Ierusalim în fiecare an pentru a sărbători Sărbătoarea Corturilor sunt cei care preferă tipul de acţiuni menţionate de Petru. Deoarece aceşti oameni sunt neinteresaţi de voia lui Dumnezeu, ei vor fi, într-un final, nimiciţi de judecata Sa. Această judecată va aduce în lume o nouă realitate. Ultimele două versete din Zaharia menţionează câteva lucruri care vor caracteriza Împărăţia Milenară. Primul are de-a face cu clopoţeii care sunt pe cai. Această secţiune spune că pe acei clopoţei va scrie: „SFÂNT DOMNULUI." Este aceeaşi frază care era scrisă pe tăbliţa de aur a preoţilor (vezi Exod 28:36). Ideea este sfinţenia, care odinioară era demonstrată de preoţi, în Împărăţie va fi exprimată până şi de cai, care sunt consideraţi animale necurate. Ba mai mult, se spune şi că oalele din Templu vor fi ca ligheanele dinaintea altarului. Acestea din urmă erau făcute din aur şi argint şi folosite pentru a arunca sângele pe altar. Oalele din Templu erau folosite pentru a face mâncare pentru preoţi. Ca urmare, ceva care cândva era folosit pentru serviciul din Templu, pentru HaShem, acum va fi prezent şi în hrănirea slujitorilor Lui. Din nou, ideea care este exprimată este o ridicare a lucrurilor la un statut spiritual mai înalt în Împărăţie.

Aceeaşi idee continuă să fie subliniată şi în ultimul verset din profeţia lui Zaharia, în care citim că fiecare oală din Ierusalim şi Iuda vor fi „SFINTE PENTRU DOMNUL OŞTIRILOR." Când cineva va merge la Ierusalim să aducă jertfe sau daruri, el va folosi o parte dintre acele oale. Cu alte cuvinte, şi oamenii vor fi ridicaţi în statut şi se vor bucura de privilegiile care erau cândva rezervate doar pentru preoţi. Versetul se încheie cu fraza „nu va exista

niciun canaanit în Templul Domnului în acea zi." Există două interpretări posibile ale acestei propoziții. Cuvântul „canaanit" se poate referi la cineva care a făcut parte din popoarele care au locuit Canaanul înainte ca poporul Israel să intre în el. Acești oameni au făcut război împotriva copiilor lui Israel și s-au opus planului lui HaShem pentru copiii lui Israel, de a moșteni țara. Din cauza acestei răzvrătiri, în Împărăția Milenară, pur și simplu nu vor mai exista oameni care să aibă voie să se răzvrătească împotriva planurilor Lui (până ce Satana va fi eliberat, după mia de ani). A doua interpretare are legătură cu o semnificație alternativă a cuvântului „*canaanit*".

Acest cuvânt poate însemna și „negustor". Ideea de aici este că nu va exista nicio persoană care să facă negoț în Templu. Această interpretare se poate să fi fost parte din motivația lui Yeshua de a scoate din Templu schimbătorii de bani și pe cei care vindeau animale. Când Ioan scrie despre curățirea Templului, el ne informează că Yeshua a urcat la Ierusalim pentru Paște.

După cum am spus deja, Paștele are legătură cu răscumpărarea. Așadar, Yeshua a alungat din Templu deoarece acțiunile lor erau împotriva scopului răscumpărării, care este închinarea. În ceea ce privește a doua interpretare, faptul că nu vor exista „*canaaniți*" în Templu înseamnă că în Împărăție nu va exista nimeni care să împiedice închinarea la Domnul Dumnezeul lui Israel.

Punctul final care iese în evidență în această secțiune se găsește în ultimul verset din profeția lui Zaharia. Această poziție trebuie să aibă de-a face cu celălalt termen din expresia din Tora „SFÂNT DOMNULUI", care sună integral „SFÂNTUL DOMNULUI OȘTIRILOR" de două ori. Cuvântul „oștiri" este unul militar. Expresia „Domnul Oștirilor" este frecvent folosit de profeți pentru a transmite cititorului că Dumnezeu are puterea de a-Și împlini cuvintele. Cercetătorii au arătat că folosirea expresiei „Domnul

Oştirilor" este de obicei întâlnită în contextul unei chemări la pocăinţă în lumina judecăţii Sale.

Cei care auzeau mesajul profeţilor legat cu expresia „Domnul Oştirilor" înţelegeau acest termen ca cea mai intimidantă expresie ce are legătură cu Dumnezeu. Nu doar fraza aceasta apare de două ori în Zaharia 14:20-21, ci şi expresia „*în acea zi*" (care are, de asemenea, legătură cu judecata). Ea deschide şi încheie această secţiune. Iudaismul o înţelege ca având legătură cu judecata finală. De asemenea, conţine şi o dimensiune intimidantă pentru cititor.

Când pune aceste două fraze laolaltă, cititorul este obligat să concluzioneze că HaShem, care are puterea, „Domnul Oştirilor", va aduce într-adevăr judecata Sa mistuitoare „în acea zi" asupra celor care se opun şi se răzvrătesc împotriva obiectivelor Lui răscumpărătoare.

CAPITOLUL 5:
PROFETUL ISAIA ȘI ÎMPĂRĂȚIA

Am spus deja că Yeshua a accentuat Împărăția în învățătura Sa. Un exemplu bun în aceste sens se găsește în capitolul patru din Evanghelia după Luca. În acest pasaj, Yeshua revine în Nazaret și, în ziua de Sabat, intră în sinagogă. În timpul serviciului de închinare, cei care participau la întâlnire I-au înmânat sulul profetului Isaia, ca să-l citească. Acest lucru are o importanță aparte. Citirea pasajului profetic săptămânal este încredințată celui care se bucură de un mare respect în comunitate.

Această parte a serviciului din sinagogă este cunoscută drept „haftarah", termen care poate fi tradus cu aproximație ca „sumar". Unii preferă termenul „concluzie", deoarece pasajul se citește la finalul serviciului. Este important să înțelegem că cel care primește onoarea de a citi haftarah are și responsabilitatea de a explica înțelesul pasajului. Scopul era să arate celor din sinagogă legătura dintre pasajul citi din Tora în acea zi și respectivul pasaj profetic. Cu alte cuvinte, această onoare era acordată cuiva care nu doar era respectat în comunitate, ci și demonstra o înțelegere superioară a Scripturii. Faptul că Yeshua a primit această onoare ne spune multe despre modul în care era văzut în orașul Său.

După ce a primit sulul din profetul Isaia, Yeshua a deschis la capitolul 11. Deși Luca relatează că Yeshua a citit doar câteva fraze din acest capitol, ne-ar ajuta dacă am examina o porțiune mai mare. Există un consens aproape universal că acest capitol este de natură mesianică. Acest lucru este adevărat nu doar deoarece capitolul ne dezvăluie informații cu privire la Mesia, ci ne vorbește și despre Împărăția Mesianică, adică Împărăția Milenară. Capitolul începe cu următoarele cuvinte:

„Apoi, un vlăstar va ieși din tulpina lui Isai și o ramură va înflori din rădăcini."

Isaia 11:1

Bineînțeles că Isai este tatăl lui David, așa că este vorba despre linia davidică sau linia mesianică. Din pricina exilului babilonian, regii lui Iuda au încetat să se mai afle pe tron, iar dinastia lor s-a oprit. În vremea nașterii lui Yeshua, nu mai existase un rege care să conducă în Ierusalim de peste 500 de ani. Cu alte cuvinte, dinastia davidică se stinsese. Conceptul este exprimat în acest verset prin expresia „tulpina lui Isai." Faptul că din tulpina lui Isai va da rădăcini un vlăstar înseamnă că, deși legământul pe care HaShem l-a făcut cu David (vezi 2 Samuel 7) pare a fi nul din cauza exilului babilonian, promisiunea mesianică este de fapt vie și se va împlini.

În a doua parte a versetului observăm o schimbare în limbaj, de la cuvântul „vlăstar" la cuvântul „ramură". Importanța acestui cuvânt constă în faptul că orașul galileean Nazaret, unde a crescut Yeshua, își trage numele de la același termen ebraic. În mod clar nu este o coincidență că acest cuvânt, pe care iudaismul îl înțelege ca având legătură cu Mesia este, de asemenea, asociat cu Yeshua. În continuarea capitolului, învățăm că există și o legătură între Mesia și Duhul Domnului:

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul."

Isaia 11:2

Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că acest verset dezvăluie relaţia intrinsecă dintre HaShem şi Mesia. Una dintre principalele modalităţi prin care iudaismul Îl priveşte pe Dumnezeu este ca Judecător. Trăsăturile de caracter care sunt subliniate aici sunt cele necesare implementării unei judecăţi drepte.

Ideea de judecată este semnificativă în discuţia despre Mesia, deoarece El este rege, iar judecata este una dintre responsabilităţile Lui. De fapt, toate aspectele legate de judecată I-au fost încredinţate lui Yeshua:

„Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului."

Ioan 5:22

În următorul verset descoperim modul unic în care Mesia va discerne adevărul:

„Şi El va mirosi cu frica de Domnul şi nu potrivit aparenţelor ochilor Săi va judeca El, şi nici potrivit cu auzul urechilor Lui va condamna El."

Isaia 11:3

Majoritatea traducerilor redau primul cuvânt din textul ebraic în mod idiomatic. Acest lucru este o greşit. Ideea pe care vrea s-o comunice Isaia este aceea că judecata lui Mesia se va baza pe mijloace total diferite. În timp ce în prezent mărturia este bazată pe ceea ce vedem şi auzim, modul în care Mesia va discerne lucrurile va fi diferit. El va mirosi şi va putea discerne validitatea mărturiei cuiva. Cu toţii suntem familiarizaţi cu modul în care

funcționează un poligraf. El măsoară anumite schimbări fizice și. din datele adunate, poate să evalueze dacă cineva spune sau nu adevărul. Mesia va folosi simțul mirosului și Își va putea da seama dacă cineva vorbește sincer. Dintr-o anumită perspectivă, datorită divinității Lui, El știe toate lucrurile și nici nu va trebui să-Și folosească simțul mirosului pentru a putea discerne adevărul în orice situație. Atunci, de ce apare acest verset? Mirosul este cel mai ascuțit dintre cele cinci simțuri. Așadar, ceea ce ne dezvăluie acest verset este că în timpul Împărăției Milenare va avea loc o examinare precisă. Sub conducerea Regelui Mesia, dreptatea va fi stabilită pe baza adevărului absolut.

Din păcate, în vremea de acum, dreptatea scapă adesea instanțelor de judecată. Un judecător poate considera ca evident un lucru incorect și ca urmare a mai multor inadvertențe, justiția este afectată. În Mileniu, lucrurile vor sta altfel. Sub conducerea lui Mesia, putem fi siguri că Yeshua va împărți dreptatea în mod perfect.

„ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău."

Isaia 11:4

Psalmistul vorbește și despre judecata din vremurile acestea:

„Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor."

Psalmii 115:16

Acest verset vorbește despre o separare între ceruri și pământ. Chiar dacă Dumnezeu este omniprezent, cerurile au legătură cu El într-un mod special, în timp ce pământul i-a fost încredințat omului. Această distincție există și astăzi, dar nu va exista în Împărăție. Mai târziu, când vom examina cartea Apocalipsa, vom

demonstra că tema primordială a acestei cărți este tranziția specială care va avea loc la sfârșitul zilelor. Această tranziție este, pur și simplu, întemeierea Împărăției lui Dumnezeu. Cartea Apocalipsa ne arată acest lucru spunând că tronul lui Dumnezeu, care era în ceruri, este acum în Ierusalim. Neprihănirea care a existat în ceruri, și care va caracteriza Împărăția Milenară, își are originea în conducerea lui Mesia. De aceea, următorul verset spune:

„Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credincioșia, brâul mijlocului Său."

Isaia 11:5

Nu doar neprihănirea este menționată în acest verset, ci și credința. Credința este esențială din perspectiva planurilor și obiectivelor lui Dumnezeu. De fapt, Scriptura spune: *„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui."* (vezi Evrei 11:6) Intenția acestui verset este de a arăta că există o relație specială între neprihănire și credință. De fapt, credința este cea care conduce la neprihănire. Unul dintre cele mai bune exemple care ilustrează acest principiu este omul credinței, Avraam. Citim despre el în Tora:

„Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire."

Geneza 15:6

Expresia tradusă aici prin „a crezut" ar fi putut fi la fel de bine tradusă: *„Și el a avut credință în HaShem..."* Legătura apropiată dintre credință și neprihănire este văzută în faptul că aceste cuvinte „brâu" și „mijloc" sunt sinonime. Un principiu foarte important în Noul Legământ este acela că cea care te justifică și care te face neprihănit este credința. Este clar că neprihănirea, cu siguranță, nu definește lumea de astăzi. De fapt, Împărăția va fi cu totul diferită de lumea în care trăim. Acest lucru este exprimat de Isaia în următoarele patru versete:

„Atunci, lupul va locui împreună cu mielul şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie cu boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii şi copilul înţărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face niciun rău şi nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului ca fundul mării de apele care-l acopăr."

Isaia 11:6-9

În această secţiune, există cel puţin zece fenomene care sunt prezentate ca ceva normal în Împărăţia Milenară. Acesta fiind cazul, este greu de înţeles perspectiva lui Rambam (un comentator rabinic faimos din secolul 12) care susţine următoarele:

„Să nu credeţi că în Era Mesianică (Împărăţia Milenară) lucrurile nu vor mai funcţiona normal sau că va fi ceva nou în creaţie (lume). Lumea va funcţiona aşa cum o cunoaştem în prezent. În ceea ce priveşte cele spuse de Isaia «Lupul va locui împreună cu mielul şi că tigrul se va culca împreună cu iedul»; acestea sunt afirmaţii alegorice, menite să arate că Israel va locui în siguranţă cu naţiunile păcătoase, care sunt asemănate aici cu lupul şi tigrul. Se spune că un lup de deşert îi va jefui şi un tigru va păzi oraşele lor, şi toţi se vor întoarce la cunoaşterea adevărului, nu vor fura şi nici nu vor distruge, ci mai degrabă vor lua parte la cuvânt cu bucurie, alături de Israel. Se spune, de asemenea, că leul şi vaca vor mânca fân. În concluzie, toate aceste lucruri care sunt menţionate cu privire la Era Mesianică sunt alegorice. În Era Regelui Mesia toţi vor şti care lucruri au fost alegorii şi spre ce arăta fiecare dintre ele."

Mishneh Torah, Secţiunea Judecători, Halachot Melachim, capitolul 12

Trebuie să menţionăm că publicaţia lui Rambam, intitulată Mishneh Torah, este o lucrare vastă despre legea evreiască. Aproximativ 95% din legea evreiască de astăzi este bazată pe perspectiva lui. În ceea ce priveşte ceea ce el numeşte „Era Mesianică", adică Împărăţia Milenară, este clar că el şi majoritatea rabinilor nu iau mărturia profeţilor într-un mod literar. Problema lor este că nu înţeleg că modul în care lumea funcţionează astăzi este foarte departe de intenţia originală a lui Dumnezeu, din cauza consecinţelor serioase ale păcatului iniţial. Păcatul lui Adam şi al Evei, de a mânca din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului, a alterat întreaga lume şi condiţia omului în mod dramatic. Din cauza acestui păcat, Tora a devenit o necesitate, pentru a convinge omul de natura lui păcătoasă. Cu alte cuvinte, Tora n-a fost parte din planul original al lui Dumnezeu. Nu spunem prin aceasta că Dumnezeu n-a ştiut din eternitate că va da Israelului Tora, deoarece HaShem cunoaşte toate lucrurile, ci că ea a venit ca un răspuns la neascultarea lor. Un proverb cunoscut în iudaism este acela că lumea a fost creată pentru Israel şi pentru Tora. Cu toate acestea, un studiu mai atent al Scripturii demonstrează că o astfel de afirmaţie este incorectă.

În primul rând, trebuie să spunem că Dumnezeu este absolut omniscient, adică El cunoaşte toate lucrurile şi le-a cunoscut încă din eternitate - nimic nu-L ia prin surprindere. Cu toate acestea, cunoaşterea Lui perfectă nu înseamnă că tot ce s-a întâmplat este un rezultat direct al planurilor Lui. Dacă aşa ar sta lucrurile, ar însemna că HaShem ar fi originea păcatului! Trebuie să înţelegem şi natura revelaţiei progresive. Adică, deşi HaShem cunoaşte toate lucrurile, El le dezvăluie omului de-a lungul unei perioade de timp. În plus, este absolut vital să înţelegem că Scriptura este scrisă într-un mod care să-i descopere omului adevărul. Cu alte cuvinte, lucrurile sunt scrise într-un mod în care omul le poate înţelege. Întorcându-ne la discuţia noastră despre natura lumii, trebuie să

înțelegem că modul în care funcționau lucrurile în grădina Eden reprezintă voia lui Dumnezeu pentru creația Sa. Dar, din cauza păcatului, acest plan a fost afectat.

A știut HaShem că Adam și Eva vor păcătui în grădină? Răspunsul este bineînțeles că da. A fost voia Lui ca ei să păcătuiască? Răspunsul este bineînțeles că nu! Atunci, a subminat păcatul voia lui Dumnezeu și, dacă da, nu înseamnă asta că HaShem nu este suveran? Bineînțeles că nu. Cu toate acestea, cu părere de rău, există și teologi care susțin o perspectivă nebiblică asupra suveranității lui Dumnezeu. Din perspectiva lor, tot ce se petrece în lume este o consecință directă a voii lui Dumnezeu. Unul dintre rezultatele poziției lor greșite este anularea completă a doctrinei liberului arbitru. Dezbaterea acestei probleme nu reprezintă obiectivul acestei cărți. Cu toate acestea, este necesar să arătăm că, din pricina păcatului omului și datorită dragostei Lui pentru creația Sa, HaShem face ceea ce iudaismul numește „Tikunim", termen a cărui semnificație directă este „a repara", dar care este utilizat cu o semnificație mult mai profundă.

Conceptul de „Tikun" are de-a face cu lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu și cu toate implicațiile acesteia. Deci, în final, voia Lui se va împlini, în ciuda păcatului omului, opoziției lui Satana și a lumii demonice. Cu alte cuvinte, HaShem acționează astfel încât la final El va triumfa și Împărăția Sa se va întemeia ca o împărăție a neprihănirii și sfințeniei. Chiar dacă HaShem dorește ca toți să se pocăiască și să primească lucrarea Sa de răscumpărare, din păcate vor fi mulți care se vor împotrivi și vor fi pierduți pe vecie. Refuzul celor care nu se pocăiesc și nu acceptă lucrarea de răscumpărare a lui Mesia Yeshua nu reprezintă un atac la suveranitatea lui Dumnezeu, ci demonstrează pur și simplu că, din păcate, vor exista și unii care resping darul gratuit al credinței.

Chiar dacă Împărăția Milenară va exprima neprihănirea lui Dumnezeu și dreptatea Sa va fi pusă în practică, aceasta nu este stadiul final al creației. După Mileniu vom fi martorii sosirii Noului Ierusalim, dar discuția despre el depășește scopul acestei cărți. Este menționat aici doar pentru a arăta că Împărăția Milenară, chiar dacă este glorioasă, nu reprezintă starea finală a creației lui Dumnezeu. Din acest motiv, Tora și Templul vor fi prezente în Împărăția Milenară, dar nu se vor regăsi în Noul Ierusalim, deoarece acesta reprezintă o realitate cu totul nouă. Bineînțeles că și el va fi plin de gloria și neprihănirea lui Dumnezeu, dar există diferențe clare și majore între Noul Ierusalim și Împărăția Milenară.

În Isaia 11, în versetele 6-9, citim despre câteva aspecte care nu se regăsesc în vremurile noastre, dar care vor fi normale în Mileniu. Primul lucru pe care-l putem remarca este că nu va mai exista dușmănie între diferite specii de animale. Aceasta a apărut din pricina modificării obiceiurilor de hrană ale anumitor animale. În Eden, toate animalele erau erbivore. Dar, din pricina intrării păcatului în lume, unele animale au devenit carnivore. Astăzi, când cineva se uită la un leu care înfulecă dintr-o antilopă, vede imediat suferința bietei vietăți și este obligat să accepte că, pur și simplu, aceasta este calea naturală. Nu este adevărat! Această suferință nu a fost parte din planul original al lui HaShem, ci mai degrabă este rezultatul păcatului omului din Eden. Acest comportament al lumii animale, durerea care îl însoțește și moartea pe care o aduce în final, toate sunt manifestări și rezultate ale păcatului. Chiar dacă o astfel de activitate obișnuită este normalul fiecărei zile de acum, ea nu va fi întâlnită în Împărăție. Isaia afirmă că animale precum oaia, care fuge atunci când apare un lup, va locui în pace alături de el.

Există și alte câteva lucruri interesante afirmate de către Isaia. El spune că un copil îi va conduce. De ce apare această informație?

În Geneza 2, HaShem spune ca toate animalele să vină înaintea lui Adam, ca să vadă cum le va numi. Acest fapt este înțeles ca un exemplu al supunerii animalelor în fața autorității omului. Când Isaia spune că un copil le va conduce, arată că asta se va întâmpla nu datorită capacității lui de a le supune, ci pentru că acum aceasta este starea naturală în care vor trăi animalele din Mileniu. Cu alte cuvinte, va avea loc o revenire la modul în care stăteau lucrurile în Eden.

Nu doar că animalele vor fi supuse omului și vor fi doar erbivore în Împărăție, dar nu vor prezenta niciun pericol nici pentru cei mai slabi dintre oameni. De două ori este menționat că un copil se va juca în vizuina unui șarpe periculos și nimic nu-i va face rău. Astfel de afirmații sunt departe de realitatea vremii prezente. Faptul că Rambam interpretează această secțiune ca alegorică demonstrează clar că el nu înțelege conexiunea pe care dorește să o facă Isaia între Împărăție și ceea ce ne dezvăluie Tora despre Eden. Versetul final al acestui pasaj face aluzie la Ierusalim, deoarece Isaia vorbește despre Muntele Sfânt. Nu este nicio îndoială că Ierusalimul are o mare importanță pentru Dumnezeu. Acest lucru era adevărat în Vechiul Testament, este adevărat astăzi și va fi adevărat și în viitor. Fără îndoială că următorul verset are legătură cu Împărăția Milenară:

> *„Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă."*
>
> Isaia 11:9

O implicație a acestui verset are de-a face cu influența pe care Ierusalimul (Muntele Sfânt al lui HaShem) o va avea asupra întregii lumi. Deoarece Mesia Yesua conduce din Ierusalim cu neprihănire, nu doar că nu va exista nimic rău sau distructiv acolo, ci nu va exista nimic rău și distructiv în întreaga creație, deoarece întreaga lume Îl va cunoaște pe HaShem. Ideea este că Ierusalimul, care

este esenţial în planul lui Dumnezeu în timpul erei actuale, va fi important şi în vremurile viitoare, adică în timpul Împărăţiei. Este greu să înţelegem de ce atât de mulţi teologi din ziua de astăzi, în mod special cei care îmbrăţişează teologia reformată, diminuează semnificaţia Ierusalimului, atât astăzi cât şi pentru viitor.

În ceea ce priveşte Ierusalimul, în Evanghelii citim că ucenicii au primit Duhul Sfânt prima dată la Ierusalim, iar mărturisirea Evangheliei a început tot de acolo şi apoi s-a mutat în Iudeea, Shomron (Samaria) şi până la marginile pământului (vezi Faptele apostolilor 1:8). Este clar că în era Bisericii, Ierusalimul este fundamentul. De asemenea, Biblia spune că atunci când Mesia se va întoarce, va fi la Ierusalim şi de acolo îşi va întemeia Împărăţia.

Apostolul Pavel ne-a avertizat că, în vremurile din urmă, oamenii vor începe să aibă multe îndoieli cu privire la întoarcerea lui Mesia (vezi 2 Petru 3:3-4). De asemenea, apostazia va fi prezentă în Casa lui Dumnezeu (vezi 2 Tesaloniceni 2:3). Din cauza doctrinelor false care se infiltrează în Casa lui Dumnezeu, mulţi vor începe să îmbrăţişeze erezia şi să înveţe lucruri contrare mesajului scriptural cu privire la a doua venire a lui Mesia. În multe instituţii teologice din ziua de astăzi, Ierusalimul nu este văzut ca având o semnificaţie spirituală. Un pastor cunoscut a spus că el nu vede nicio importanţă astăzi în Ierusalim, mai mult decât vede în orice capitală a lumii. Putem argumenta biblic în favoarea rolului Ierusalimului ca locul unde Yeshua se va întoarce şi unde Îşi va va stabili Împărăţia? Răspunsul este bineînţeles că da!

În primul rând, profetul Zaharia ne dezvăluie că Dumnezeu (Mesia) va lupta împotriva naţiunilor care se ridică împotriva Ierusalimului şi picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, care stă cu faţa spre Ierusalim, dinspre est (vezi Zaharia 14:1-4). Distanţa dintre vârful Muntelui Măslinilor până la Templu, mergând pe jos, este de aproximativ doi kilometri. Intrarea lui Yeshua călare

pe măgăruș în Ierusalim, înainte de răstignire, pentru împlinirea textului din Zaharia 9:9, a anunțat un aspect important cu privire la a doua Sa venire. Acest eveniment a ajuns să fie cunoscut ca Intrarea Triumfală, venind dinspre Muntele Măslinilor. El a mers călare pe un măgăruș pentru a transmite o atitudine de smerenie și pentru a arăta spre moartea pe care avea să o îndure. Când se va întoarce la sfârșitul vremurilor, Yeshua va ajunge pe Muntele Măslinilor într-un mod similar, prin poarta de răsărit. Dar, de data aceasta El nu Își va demonstra smerenia, ci calitatea de Rege al regilor și Domn al domnilor. După cum am văzut în studiul din profeția lui Ezechiel, există o relație între poarta de răsărit și gloria Domnului (vezi Ezechiel 44:1-2).

În tradiția evreiască, Muntele Măslinilor este cunoscut și ca Muntele Ungerii, datorită faptului că uleiul de măsline este folosit ca ulei de ungere. Există un joc de cuvinte aici, deoarece cuvântul din ebraică pentru „ungere" este din aceeași rădăcină ca și cuvântul „Mesia". Cu alte cuvinte, Muntele Măslinilor este cunoscut ca Muntele lui Mesia. Nu este o coincidență că, atunci când Yeshua a vorbit despre vremurile din urmă înainte de înălțarea Sa, El a făcut-o pe Muntele Măslinilor. Ucenicii, înțelegând legătura dintre loc și inaugurarea Împărăției, I-au pus următoarea întrebare:

> *„...Doamne, în vremea acestea ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?"*
>
> *Faptele apostolilor 1:6*

După ce a răspuns întrebării lor, ni se spune că El s-a înălțat la cer pe un nor. În timp ce ei încă se uitau spre cer, doi bărbați (îngeri) le-au promis că El se va întoarce în același mod în care Se înălțase (Faptele Apostolilor 1:7-11). Biblia ebraică vorbește despre Mesia în două moduri. Unul dintre ele a fost discutat deja, călare pe un măgăruș. Celălalt este revelat de Daniel, când spune că Mesia vine pe nori (vezi Daniel 7:13). Prima dată a venit călare

pe un măgar, iar a doua oară se va arată aşa cum descrie Daniel. Lucrul important de care trebuie să ţinem cont este că modul în care S-a înălţat la cer de pe Muntele Măslinilor este şi cel în care Se va întoarce, adică tot pe nori şi, de asemenea, în acelaşi loc. Speranţa întoarcerii lui Mesia pe Muntele Măslinilor pentru a întemeia Împărăţia este foarte răspândită în iudaism şi, de aceea, cel mai faimos cimitir din lume se află pe Muntele Măslinilor. Întoarcerea lui Mesia în Ierusalim are implicaţii semnificative pentru Împărăţia Milenară.

Întorcându-ne la Isaia 11, profetul continuă:

„În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El şi locuinţa Lui va fi glorioasă."

Isaia 11:10

Poate exista un loc mai potrivit pentru gloria lui Mesia, decât Ierusalimul, locul unde HaShem a ales să-Şi pună Numele? Datorită credincioşiei lui Dumnezeu de a-Şi împlini legământul cu Israelul, şi neamurile vor răspunde la chemarea Lui. Exact acelaşi lucru pe care l-a profeţit Isaia cu privire la naţiunile care vin la Mesia este susţinut şi de Zaharia:

„Strigă de veselie şi bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin şi voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea şi vor fi poporul Meu. Eu voi locui în mijlocul tău şi vei şti că Domnul oştirilor m-a trimis la tine. Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moştenire în pământul sfânt, şi va alege iarăşi Ierusalimul. Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a şi sculat din locaşul Lui cel sfânt."

Zaharia 2:14-17 (versetele 10-13 în Biblia în română)

Atât Zaharia cât şi Isaia dezvăluie faptul că Ierusalimul şi ţara lui Israel în general sunt parte integrantă a planului lui HaShem de mântuire pentru evrei, dar şi pentru neamuri. Unii se pot împotrivi acestei idei, susţinând că sângele lui Yeshua este cel care salvează, o bucată de pământ. Bineînţeles că sunt complet de acord cu o astfel de afirmaţie, dar ideea este că, atunci când Israel şi neamurile vor vedea credincioşia lui HaShem faţă de cuvântul dat cu privire la Ierusalim şi la ţara lui Israel, mulţi îşi vor pune credinţa în Yeshua şi vor accepta moartea Sa pe Cruce ca singurul mijloc de mântuire.

Există o diferenţă de opinii între rabini cu privire la strângerea şi revenirea în ţară a evreilor, ca indivizi. Dezbaterea este dacă evreii vor fi în Israel la începutul Împărăţiei Milenare, sau dacă unul dintre primele lucruri pe care le va face Yeshua la începutul domniei Lui va fi să adune exilaţii. Din perspectiva scopului acestei cărţi nu este necesar să adoptăm o poziţie clară cu privire la acest subiect. Important este ca toţi să înţelegem că cei care îi opresc pe evrei să locuiască în ţara Israel se vor împotrivi şi lui Mesia. De asemenea, capitolul 2 din Zaharia avertizează că evreilor care rămân în Babilon (termen care poate fi folosit pentru a face referire, pur şi simplu, la un exil în sensul general) li se porunceşte să plece. Pentru a-i ajuta, HaShem Îl va trimite pe Mesia împotriva celor care se opun întoarcerii lor în Israel. Zaharia foloseşte o terminologie foarte categorică în acest sens:

> *„Căci aşa vorbeşte Domnul Oştirilor: După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui."*
>
> Zaharia 2:12 (versetul 8 în Biblia în română)

Este clar faptul că mulţi dintre neamuri vor vedea ceea ce se întâmplă şi vor răspunde cu credinţă. Când Israel este refăcut şi Mesia conduce de la Ierusalim, atunci aceia dintre neamuri care

acceptă această realitate se vor alătura lui HaShem (bineînțeles prin credința în Mesia Yeshua) și vor deveni poporul lui Dumnezeu, alături de Israel (evreii). Pe de altă parte, când evreii îi vor vedea pe cei dintre neamuri închinându-se Dumnezeului lui Israel, asta le va mări credința în El și, astfel, atât evreii cât și neamurile vor crește în cunoașterea lui Mesia. De trei ori afirmă Zaharia în acest pasaj că HaShem L-a trimis pe Mesia (vezi versetele 12, 13 și 15) și cunoașterea acestui lucru are consecințe majore.

Isaia, ca și Zaharia, se focalizează asupra lui Mesia. Când vorbește despre rădăcina lui Isai (vezi Isaia 11:10), este o referire clară la Yeshua. La fel, Isaia Îl prezintă pe Yeshua ca și conducând din Ierusalim și afirmă că acest lucru va avea un mare efect asupra neamurilor. Din nou, acest verset spune:

> *„În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El și locuința Lui va fi glorioasă."*
>
> Isaia 11:10

Care este scopul expresiei *„care va sta ca un steag pentru popoare?"* Cuvântul din ebraică tradus ca *„steag"* înseamnă și „miracol". De obicei, acest cuvânt vine în contextul victoriei. Motivul pentru care este tradus în acest pasaj din Isaia ca „steag" este faptul că prin el se anunță o veste. Isaia dorește să anunțe o veste extraordinară în ceea ce-L privește pe Mesia, adică Evanghelia, pe care o transmite prin termenul „steag". Audiența lui Isaia n-a avut nicio problemă să înțeleagă lucrul acesta. Vestea este că, prin Mesia, toți oamenii pot experimenta o victorie miraculoasă. Același cuvânt este folosit pentru stâlpul pe care Moise a pus șarpele de aramă, în Numeri 21. De asemenea, în acest context, ideea care este exprimată este cea de eliberare. Neamurile vor dori această eliberare și victorie și asta îi va determina să-L caute pe Mesia, după cum spune textul *„neamurile se vor întoarce."* Versetul

se încheie cu următoarele cuvinte: *„și locuința Lui va fi glorioasă."* Ce intenționează Isaia să ne descopere prin aceste cuvinte? Unde va fi această locuință glorioasă a lui Mesia? Răspunsul la aceste două întrebări este același, Ierusalimul. De aceea, Zaharia spune:

> *„Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul."*
>
> Zaharia 2:16 (versetul 12 în Biblia în română)

După cum am spus anterior, această secțiune din Zaharia are legătură cu vremurile din urmă, accentul asupra venirii lui Mesia fiind clar o evidență a acestui fapt. De aceea, este foarte important să citim nu doar că HaShem va stăpâni Iuda, însemnând un viitor important pentru țara lui Israel, ci că El va alege din nou Ierusalimul.

Teologii evrei sunt universal de acord cu faptul că referirea la alegerea din nou a Ierusalimului trebuie înțeleasă ca o referință la faptul că Mesia va domni de acolo. Aceste cuvinte reprezintă un bun argument împotriva celor care susțin că nu există nicio importanță viitoare pentru Israel sau pentru Ierusalim. Poate că cei care propagă astfel de teologii eronate ar trebui să asculte mai îndeaproape finalul capitolului 2 din Zaharia:

> *„Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!"*
>
> Zaharia 2:17 (versetul 13 în Biblia în română)

Acest verset este o avertizare pentru toți cei care se opun planului și scopului lui Dumnezeu pentru evrei și pentru țara Israel, acum și în zilele din urmă. N-ar trebui să ignorăm faptul că în versetul anterior țara lui Israel este numită *„Țara Sfântă."*

În a doua jumătate a capitolului 11 din Isaia se continuă promisiunea lui HaShem de a aduce înapoi toți exilații. Limbajul

acestei secțiuni face imposibilă interpretarea ca având legătură cu un eveniment din trecut, deoarece spune:

„În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său risipit în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării."

Isaia 11:11

Chiar dacă lista locurilor arată într-adevăr locurile unde evreii au fost exilați înainte și s-au întors, faptul că versetul începe cu referințe la viitor (Domnul își va întinde mâna a doua oară), arată clar că se cere un context al vremurilor din urmă. Argumentația în favoarea faptului că răscumpărarea finală este subiectul acestei secțiuni se dezvoltă în continuare. Revenim la limbajul eliberării și victoriei:

„El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului."

Isaia 11:12

În acest verset există două elemente care în mod clar plasează evenimentele în viitor. Primul este acela că sunt menționate atât Israelul cât și Iuda. După regele Solomon, împărăția lui Israel a fost împărțită în două. Împărăția de nord și-a păstrat numele Israel și împărăția de sud s-a numit Iuda. Dumnezeu a promis prin unii dintre profeți că, în zilele din urmă, Mesia va uni aceste două împărății într-una singură. Al doilea indiciu că Isaia vorbește despre ceva ce încă n-a avut loc este faptul că cei din captivitate *„vor fi adunați de la cele patru capete ale pământului."* Yeshua vorbește despre această adunare în predica de pe Muntele Măslinilor:

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului

venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă."

Matei 24:30-31

Capitolul 11 din Isaia se încheie cu o promisiune clară că HaShem va deschide calea ca rămăşiţa poporului Său din Asiria să se întoarcă în Israel, aşa cum a făcut odată, când i-a adus din Egipt. Este foarte important ca cititorul să înţeleagă intenţia limbajului în acest verset. Exodul din Egipt are legătură cu răscumpărarea. Ieşirea poporului Israel din Egipt şi intrarea în Ţara Promisă sunt privite în Scriptură ca un act miraculos. Chiar dacă exilul evreilor din Iuda, în 589 î.Hr, reprezintă o sursă de imensă suferinţă, cei care au fost duşi acolo s-au întors deja în Iudeea. Nu este la fel şi cu exilul asirian. Căderea Samariei, în 721 î.Hr., nu a fost urmată de o întoarcere în masă în ţară, aşa cum a fost în cazul captivităţii babiloniene. De fapt, Ieremia a profeţit că exilul babilonian va dura 70 de ani înainte ca oamenii să înceapă să se întoarcă (vezi Ieremia 29:10). N-a fost şi cazul exilului asirian. Din ţările din care cei din împărăţia de nord au fost împrăştiaţi n-a avut loc nicio întoarcere oficială. Totuşi, să nu credem că Dumnezeu i-a uitat pe aceşti oameni, ci în zilele din urmă, urmaşii lor vor fi aduşi şi ei în mod miraculos în Israel şi vor experimenta răscumpărarea finală, cu care Mesia Îşi va binecuvânta poporul.

Acest act al lui Dumnezeu este înrădăcinat în credincioşia şi în promisiunile Lui, făcute prin legământ. Bineînţeles că acest lucru va fi o sursă de mare bucurie. Această mare bucurie este subiectul din Isaia 12:

„În ziua aceea vei zice: «Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat! Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere şi nu

mă voi teme de nimic, căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele și El m-a mântuit.» Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii și veți zice în ziua aceea: «Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărimea Numelui Lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul!» Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel."

Isaia 12:1-6

Există mulți indicatori că acest capitol vorbește despre Împărăție. Din nou apare expresia familiară care are legătură cu judecata lui Dumnezeu mijlocită prin Mesia: „*în ziua aceea*". Primul lucru care este dezvăluit cu privire la judecata lui HaShem este acela că este făcută cu har: „*căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat.*" Este important ca cititorul să înțeleagă relația dintre potolirea mâniei lui Dumnezeu și conceptul de „*mângâiere*". Iudaismul asociază cuvântul „mângâiere" cu Mesia. În Talmud există o întreagă dezbatere a numelor posibile pentru Mesia. Acestea nu trebuie să fie înțelese literar, ci ca termeni care descriu natura și caracterul Lui. În Talmud citim:

„Sunt unii care spun «Menachem (Mângâietorul) fiul lui Ezechia este numele lui, pentru că s-a spus, deoarece Menachem a pus departe de mine (tristețea), el îmi mângâie sufletul... »"

Talmud Tractate Sanhedrin 98b

Chiar dacă versetul din Plângerile lui Ieremia 1:16 conține doar numele „Menachem", tradiția spune că numele tatălui său a fost Ezechia. Alte autorități înțeleg numele Ezechia ca referindu-se, pur și simplu, la „tăria lui Dumnezeu" (semnificația literară a numelui). Ideea pe care o transmite Talmudul este că Mesia va

îndepărta de la poporul Său durerea şi necazul (contextul pasajului din Plângeri) şi va întoarce sufletele lor la Dumnezeu. În esenţă, se vorbeşte despre două aspecte complet diferite.

Primul este de natură fizică. Este important că versetul care este citat este din cartea Plângeri. Mâhnirea, persecuţia şi suferinţa au caracterizat sfârşitul perioadei Primului Templu. Profeţia afirmă că aceste lucruri vor fi prezente şi la sfârşitul vremurilor şi dezvăluie că Mesia este Cel care, prin conceptul de „mângâiere" cu care este asociat, va pune capăt tristeţii, persecuţiilor şi suferinţei evreilor. Asocierea dintre cuvântul „mângâiere" şi Mesia este atât de puternică, încât un oraş a fost construit exact în locul în care Isaia a promis că Mesia va începe să fie dezvăluit şi oraşul s-a numit „locul mângâierii" sau Capernaum. Evanghelia după Matei, care Îl descrie pe Yeshua ca Cel care împlineşte profeţia, prezintă acest lucru ca şi o indicaţie cheie că Yeshua este Mesia:

„A părăsit Nazaretul şi S-a dus să locuiască în Kfar Nahum (Capernaum), lângă mare, în ţinutul lui Zabulon şi al lui Neftali, ca să se împlinească ce a fost spus prin profetul Isaia, care zice: «Ţinut al lui Zabulon şi ţinut al lui Neftali, calea spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor! Poporul care locuia în întuneric a văzut o mare lumină! Peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii a răsărit o lumină!»"

Matei 4:13-16

Ce concluzie trebuie să tragem din cuvintele lui Isaia din capitolul 12?

„În ziua aceea, vei zice:«Te voi lăuda, Doamne, căci, deşi ai fost mânios pe mine, mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat!»"

Isaia 12:1

Răspunsul este că, deși mânia lui Dumnezeu este ceea ce poporul Său ar merita, din cauza păcatului și necredinței, Mesia este Cel care a făcut ca mânia să se abată de la ei, prin lucrarea Sa de răscumpărare. El va mângâia poporul. Din nou și din nou, învățăm din Scriptură că această mângâiere este rezultatul răscumpărării. Rezultatul major al răscumpărării este vindecarea de efectele păcatului și astfel stabilirea relației dintre HaShem și poporul Său. Este, de asemenea, semnificativ că această mângâiere este exprimată în următorul verset prin cuvântul „mântuire", exact cuvântul ebraic din care este derivat numele Yeshua (Isus). Un alt fapt foarte interesant este modul în care acest verset leagă „mântuirea" de HaShem:

„Iată! Dumnezeu este mântuirea mea! Voi avea încredere și nu mă voi teme, pentru că Domnul, da, Domnul este tăria și cântecul meu; El este mântuirea mea!"

Isaia 12:2

Din nou, ideea răscumpărării (mântuirii) nu doar că este legată de o mare sursă de bucurie, dar la finalul versetului, cititorului i se spune că HaShem (Yah, primele și ultimele litere din Numele sacru al lui Dumnezeu, Domnul) este Cel care a devenit mântuire. Aceasta este o referință clară la întrupare, o doctrină importantă a mesajului Evangheliei. Apoi, mântuirea este legată de apă:

„Cu bucurie veți scoate apă din izvoarele mântuirii."

Isaia 12:3

Deja am văzut în acest studiu că apa este foarte intim legată de Împărăția Milenară. Ideea de a scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii implică faptul că persoana trebuie să meargă ea însăși la sursa mântuirii, adică la Mesia. Experiența mântuirii este caracterizată de cuvântul „bucurie". Rezultatul unei astfel de experiențe va face ca persoana în cauză să dorească să exprime nu

doar mulțumirea sa personală, ci să-i facă și pe alții conștienți de lucrările lui Mesia și natura Sa, deoarece Isaia spune:

„Lăudați pe Domnul! Chemați Numele Său! Faceți cunoscute printre popoare faptele Lui! Declarați că Numele Său este înălțat! Cântați Domnului, pentru că a făcut lucruri mărețe! Fie acestea cunoscute în întreaga lume!"

Isaia 12:4-5

Capitolul se sfârșește cu o declarație edificatoare:

„Strigați și chiuiți de bucurie, locuitori ai Sionului, căci mare este între voi Sfântul lui Israel!"

Isaia 12:6

În mod clar, Cel Sfânt este Dumnezeu, adică Mesia. Faptul că termenul „Sion" este folosit, în loc de Ierusalim, dezvăluie faptul că perioada de timp este Mileniul. De asemenea, este relevant faptul că Domnul este numit aici „Sfântul lui Israel." Israel este un termen important, care nu trebuie ignorat sau înlocuit cu altceva. Din păcate, astăzi, antisemitismul este încă prezent și chiar în creștere. Odată am vorbit cu un misionar care slujea într-o țară arabă. Cel mai adesea pornea împărtășirea Evangheliei de la cartea Proverbelor, deoarece a remarcat că, pentru cei care-l ascultau, conținutul ei era foarte interesant. Dar mi-a spus că există și un mare obstacol peste care trebuie să treacă. Care să fie acest obstacol? Pur și simplu, faptul că Proverbele încep cu următoarele cuvinte:

„Proverbele lui Solomon, fiul lui David, regele lui Israel."

Proverbe 1:1

Cuvântul Israel a reprezentat o problemă pentru acest misionar de a începe să construiască o relație cu bărbații arabi, cu scopul de a-i învăța Cuvântul lui Dumnezeu. Care a fost soluția lui? El le-a spus că termenul Israel din cartea Proverbe este Israelul antic și

că nu are absolut nicio relaţie cu Israelul de astăzi. La insistenţele mele de a-mi spune care este perspectiva lui teologică privitoare la dreptul lui Israel asupra ţării, bazat pe legământul biblic, a spus că orice legământ din Biblie care are de-a face cu ţara a fost anulat şi că astăzi el preferă termenul Palestina, când se referă la Ţara Promisă.

Scopul acestei cărţi nu este de a intra într-o dezbatere asupra termenului „Palestina", de altfel incorect din punct de vedere teologic. Cu toate acestea, respingerea termenului Israel şi a faptului că ţara de astăzi şi poporul evreu, în general, încă sunt o parte importantă din planul lui Dumnezeu, este o eroare impardonabilă. De ce ar evita cineva utilizarea termenului Israel, atunci când vorbeşte despre Împărăţie şi Îl identifică pe Yeshua ca pe Sfântul lui Israel? Profetul Isaia face aluzii frecvente la Împărăţia Milenară în profeţia lui. În următorul capitol vom examina suplimentar unele dintre aceste referinţe.

CAPITOLUL 6:
PROFETUL ISAIA ŞI ÎMPĂRĂŢIA - CONTINUARE

Din multe puncte de vedere, profeţia lui Isaia este unică în ce priveşte Împărăţia. El acoperă evenimente din perioade diferite, în timp ce rămâne consecvent temei principale, şi anume Dumnezeul lui Israel ca Mântuitor. De fapt, numele Isaia este derivat de la verbul evreiesc „a mântui". Recent, am discutat cu cineva despre aceste lucruri şi mi-am dat seama că pentru el un mântuitor implică doar lucruri precum dragostea, mila şi eliberarea. Insistând mai mult, am descoperit că perspectiva sa asupra lui Dumnezeu ca Mântuitor era fondată pe convingerea că Dumnezeu nu judecă, nu pedepseşte şi nici nu are capacitatea de a fi mânios.

Un număr tot mai mare de oameni împărtăşesc această perspectivă, că Mesia Yeshua nu va judeca şi că, până la urmă, îi va ierta pe toţi oamenii. Cei care adoptă o astfel de perspectivă cu privire la Mesia trebuie să răspundă la întrebarea „De ce are, atunci, poporul Său nevoie de răscumpărare?" Profeţia lui Isaia vorbeşte mult despre judecată, dar arată că, la final, HaShem va întemeia o Împărăţie caracterizată de pace, dreptate şi neprihănire. Această Împărăţie nu este pentru toţi oamenii, ci doar pentru

aceia care au experimentat răscumpărarea prin Evanghelie. Acest capitol va analiza cartea Isaia, localizând multe dintre profețiile cu privire la Împărăție. Pentru cei care resping Evanghelia, rezultatul va fi judecata eternă. Acest capitol nu intenționează să reprezinte un rezumat complet sau sistematic al acestor probleme, ci mai degrabă să ofere cititorului o imagine generală a modului în care vede Isaia domnia lui Mesia la Ierusalim și experiența oamenilor în acest context.

Scriptura ne dezvăluie că, în prezent, Mesia este în ceruri la dreapta Tatălui. Satana, care a fost alungat din ceruri, este prezent în această vreme și în lumea noastră. Dar, tot adevărat este și faptul că Duhul Sfânt reprezintă o frână în calea planurilor lui. Omul trebuie să decidă cum să trăiască și dacă să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu și să găsească răscumpărarea care este oferită prin suficiența lucrării lui Mesia pe cruce. Dintr-un anumit punct de vedere, credinciosul decide singur dacă într-adevăr se supune lui HaShem, pe când cel necredincios este rob al păcatului.

Acestea fiind zise, trebuie să notăm că mulți credincioși nu trăiesc în puterea Duhului sau în ascultare de Cuvânt. Ei poartă numele Dumnezeului cel Viu, dar nu arată un comportament care să onoreze acest nume în viața lor.

În a doua jumătate a capitolului 3 din Isaia, profetul se adresează fiicelor Sionului. Acestea sunt femei care au fost invitate să ia parte la Împărăție și care cunosc adevărul dar care, din păcate, trăiesc după modelul lumii. Aceste femei, așadar, se identifică mai mult cu Satana decât cu Dumnezeul lui Israel. Din pricina stilului lor de viață imoral, HaShem va expune păcatul lor în public. Tocmai datorită judecății pe care au experimentat-o, a avut loc o schimbare în condiția spirituală a femeilor. Cu păcatul expus și fiind făcute de rușine în mod public, s-au îndreptat spre pocăință. Este clar din acest pasaj că judecata nu trebuie văzută ca ceva negativ, așa

cum o văd unii, ci ca o parte necesară din conducerea lui HaShem.

Este important ca cititorul să realizeze că, în timp ce mântuirea este o temă majoră în profeția lui Isaia, pocăința este absolut necesară ca cineva să se poată bucura de ea. Întoarcerea lui Mesia chiar înainte de Împărăția Milenară este cea care va aduce un timp extraordinar de pocăință printre evrei și printre cei dintre neamuri, care mai rămân.

În capitolul 4, cititorul aruncă o privire asupra vieții în Împărăție. Acolo, aceleași femei se comportă într-un mod total diferit:

> *„...șapte femei vor pune mâna pe un bărbat și-i vor zice: «Ne vom mânca propria pâine și ne vom purta propriile haine, numai lasă-ne să-ți purtăm numele! Dă la o parte ocara de peste noi!»"*
>
> Isaia 4:1

În timp ce acum aceste femei sunt necăsătorite și trăiesc o viață imorală, accentuând exteriorul și nefiind interesate de rolul pe care Dumnezeu li l-a rezervat, în Împărăție va avea loc o schimbare semnificativă. Aceleași femei sunt neinteresate de material, ba chiar sunt dispuse să-și poarte singure de grijă, dacă doar un bărbat le-ar primi sub autoritatea lui.

Vă rog să observați că numărul 7 apare în acest verset (7 femei). Așa cum am discutat deja, numărul 7 are legătură cu sfințenia și sfințirea; așadar, ar trebui să înțelegem intenția frazei, *„șapte femei vor pune mâna pe un bărbat"*, nu ca însemnând că acel bărbat va avea șapte neveste în Mileniu, ci mai degrabă că femeile, pline de bucurie vor dori să intre într-un legământ biblic de căsătorie și să împlinească scopul pentru care HaShem a creat femeia, acela de a-și susține soții în slujirea lui Dumnezeu și în împlinirea voii Lui.

Unii ar putea spune că o astfel de idee este învechită, dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Implicațiile corecte ale acestui verset sunt că aceste femei vor vedea marea valoare și semnificația legământului căsniciei dintr-o perspectivă spirituală. De asemenea, vor recunoaște rolul unic pe care Dumnezeu l-a dat bărbaților și vor dori cu ardoare să-și sprijine și să-și ajute soții să îndeplinească rolul și chemarea pe care le-au primit. Este important de subliniat că această chemare nu este la discreția omului, ci este un plan specific pe care Dumnezeu i l-a dat să-l împlinească.

Cu alte cuvinte, când o femeie își vede soțul îmbrățișând și supunându-se planului lui Dumnezeu pentru viața lui, atunci și ea va dori să se supună acestui lucru și să-l ajute să împlinească scopul lui Dumnezeu. Unul dintre rezultatele acestui comportament este că Mesia va fi manifestat prin legământul marital. Căsnicia este cel mai important instrument care dezvăluie celorlalți adevărul spiritual. Nu este întâmplător faptul că, imediat după ce vorbește despre căsătorie, citim următorul verset:

> *„În vremea aceea, Vlăstarul Domnului va fi plin de măreție și slavă și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe (aici apare alt cuvânt decât frumusețe) pentru cei mântuiți ai lui Israel."*
>
> Isaia 4:2

Termenul de „vlăstar" este folosit în câteva pasaje biblice (Ieremia 23:5, 33:15, Zaharia 3:8 și 6:12), unde se face referire și la Mesia. Termenul este legat de ideea despre care am discutat când am studiat Isaia 11:1 și se referă la urmașul lui David, care va ieși din tulpina lui Isai. Un aspect important la care se face aluzie aici, și care va fi studiat mai târziu, este că datorită întoarcerii lui Mesia și întemeierii Împărăției Sale, se va produce o schimbare în țară. În Mileniu, țara care a fost numită o „țară în care curge lapte și miere", va reveni la gloria ei trecută, ba chiar va fi mai fertilă și mai rodnică.

Rodnicia este asociată cu binecuvântarea și, astfel, Isaia dezvăluie și faptul că Mileniul va fi o perioadă de mare binecuvântare. Un alt indiciu că acest capitol este într-adevăr în contextul Împărăției este referința la refugiații lui Israel. Acești refugiați sunt acei evrei care au ieșit din exil, fie la finalul ultimelor zile din Necazul lui Iacov (vezi Ieremia 30:7), fie în zilele de început ale Mileniului. În ceea ce-i privește pe acești refugiați și, de fapt pe toți cei care vor fi parte din Împărăția lui Mesia, Isaia promite:

„Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi sfânt, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim. După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și duhul nimicirii."

Isaia 4:3-4

Aceste două versete descriu sfințenia, dreptatea și curăția (puritatea) drept caracteristici cheie ale vieții în împărăție. Aceste lucruri vor fi un rezultat al înlăturării efectelor păcatului. Este, de asemenea, clar că această curățire se referă la lucrarea de răscumpărare a lui Mesia. Odată curățirea de păcate, omul credincios ajunge să fie trecut în Cartea Vieții. Conceptul de răscumpărare continuă și în următoarele două versete:

„Domnul va așeza, peste toată întinderea Muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua și un foc de flăcări strălucitoarea noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii."

Isaia 4:5-6

Imaginea acestor două versete trebuie să-l facă pe cititor să se gândească la perioada imediat de după exodul din Egipt. Amintindu-ne că exodul are de-a face cu răscumpărarea, înțelegem

de aici că protecția și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său se va manifesta și în timpul Mileniului. Chiar dacă acest pasaj vorbește doar despre Muntele Sionului, trebuie să ne amintim că Sionul este legat intrinsec de caracterul răscumpărător al Ierusalimului. Iudaismul înțelege că binecuvântarea care va caracteriza Ierusalimul în timpul Împărăției Milenare va fi prezentă și disponibilă pentru toți care au experimentat o relație răscumpărătoare cu Mesia Yeshua, oriunde vor locui.

Profeția lui Isaia nu arată doar că a văzut Împărăția Milenară, ci uneori sunt și aluzii la Noul Ierusalim. Chiar dacă Isaia, privind înainte, vede atât Mileniul cât și Noul Ierusalim și uneori nu face o distincție clară între cele două, Ioan, în Apocalipsa, arată că cele două sunt două dispensații diferite. Începând cu capitolul 25, profetul prezintă o mare sărbătoare care va avea loc în timpul Împărăției Milenare. Isaia spune că această sărbătoare va avea loc „pe acest munte", adică Ierusalimul (vezi Isaia 25:6, 10) și va fi pentru toți oamenii. Ideea de aici este că toți oamenii sunt invitați, dar doar cei care răspund prin credință mesajului Evangheliei vor fi prezenți. Ni se spune, de asemenea, că HaShem va îndepărta orice văl (de jale) de deasupra tuturor popoarelor. De ce nu va fi nevoie de văluri de jale? Isaia răspunde acestei întrebări astfel:

> *„Nimicește moartea pe vecie:Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit."*
>
> Isaia 25:8

Acest verset sună foarte asemănător cu ceea ce spune Ioan:

> *„El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi..."*
>
> Apocalipsa 21:4

În fond, aceste lucruri nu se vor realiza până când Noul Ierusalim nu va coborî din ceruri, după încheierea Împărăției Milenare. Isaia combină unele caracteristici ale Mileniului cu Noul Ierusalim din simplu motiv că le-a văzut de la distanță și nu i-au fost dezvăluite toate diferențele dintre ele. Cu toate acestea, Ioan scrie aproape 800 de ani mai târziu și i se descoperă mai multe detalii cu privire la aceleași viziuni. Acesta este un caz clasic a ceea ce teologii numesc revelație progresivă. Revelația progresivă are loc atunci când o profeție de mai târziu este construită pe ceea ce a fost dezvăluit anterior. Revelația ulterioară suplinește și complementează revelația anterioară, dar nu se află în niciun fel în conflict cu ea.

Este vital ca cititorul să nu treacă pe lângă un adevăr foarte subtil și de substrat, rostit de către Isaia. Bineînțeles că îndepărtarea lacrimilor și a morții din societate sunt două binecuvântări extraordinare, pe care toți oamenii le doresc, dar trebuie să înțelegem că aceste binecuvântări sunt condiționate de ceea ce se spune la finalul versetului:

„...și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit."

Isaia 25:8

Din nou, Scriptura leagă împreună binecuvântarea Împărăției cu o transformare care va avea loc cu Israel (poporul Său). Aceasta este din nou o evidență clară că HaShem nu a terminat cu poporul evreu sau cu țara lui Israel. Nu putem sublinia îndeajuns cât de importantă este relația dintre promisiunile lui Dumnezeu în ceea ce privește Împărăția și condiția spirituală a lui Israel.

În Isaia 26 există o referire clară la înviere:

„Să învie morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!..."

Isaia 26:19

Iudaismul consideră că venirea lui Mesia va aduce o înviere generală, dar este această perspectivă susținută de Scripturi? Profetul Isaia subliniază conceptul de mântuire mai mult decât orice alt profet. Există și o relație puternică și clară între înviere și mântuire. De fapt, efectul deplin al experienței mântuirii este o viață nouă, care este în mod clar legată de ideea de înviere. Totuși, din punct de vedere biblic, este important ca cititorul să știe că învierea nu este legată de Israel ca națiune, așa cum o înțelege iudaismul, ci mai degrabă de mesajul că Israelul a fost chemat să primească și apoi să proclame lumii Evanghelia.

Israel a fost creat să fie o binecuvântare pentru națiuni și acest adevăr nu este legat doar de faptul că Mesia vine din Israel, ci de chemarea acestui popor de a proclama mesajul răscumpărător al Evangheliei lui Mesia. Din păcate, iudaismul greșește în înțelegerea pasajului menționat mai sus. Spre exemplu, faimosul teolog Rabbi Ibn Ezra a înțeles versetul în felul următor:

> *„Morții dintre poporul neprihănit al lui Dumnezeu vor trăi și trupurile poporului meu Israel vor învia."*

Din păcate, iudaismul a adoptat o abordare excesiv de introspectivă a scopurilor și planurilor lui Dumnezeu, ca având legătură aproape exclusiv cu evreii, și de aceea nu înțelege că cea mai mare realizare a lui Israel ar trebui să fie ca neamurile să răspundă la mesajul Evangheliei.

Învierea și Împărăția

Învierea nu este un eveniment național pentru Israel, ci mai degrabă unul dintre rezultatele răscumpărării pentru cei care au răspuns mesajului Evangheliei. Iudaismul greșește când susține că venirea lui Mesia va declanșa învierea pentru fiecare evreu care a murit de-a lungul timpului. De fapt, conceptul de înviere nu este foarte specific detaliat în textele biblice ebraice. Doar atunci când

studiem acest subiect din perspectiva Noului Testament, primim o înţelegere mai complexă a învierii.

Primul aspect pe care trebuie să-l înţelegem cu privire la înviere este că termenul „învierea" este derutant. Articolul hotărât face să pară ca şi cum are loc doar o înviere. Nu este cazul. Scriptura vorbeşte despre patru feluri de înviere şi este important să avem o înţelegere generală a fiecăreia dintre ele.

1. Învierea (sufletului) după moarte. Chiar dacă Biblia vorbeşte frecvent despre moarte ca despre un „somn", este clar că cel care moare nu intră într-o perioadă lungă a unui fel de „somn al sufletului". Relatarea despre Lazăr şi bogat ne descrie o conştiinţă trează după moarte (vezi Luca 16). Nu doar că există conştiinţă, dar sufletele lor nu au rămas în mormânt.

2. Răpirea. Există două pasaje primordiale care dezvăluie un eveniment pe care Pavel îl leagă de înviere. Primul apare în 1 Corinteni 15. Este clar că tema majoră a acestui capitol este învierea. Pavel vorbeşte despre ceea ce teologii numesc „răpirea" ca despre un mister. Acest eveniment implică o transformare a unui anumit grup de oameni. Acest grup nu este Israel sau neamurile, ci mai degrabă este format atât din evrei cât şi din neamurile care au primit mesajul Evangheliei. Evenimentul va avea loc într-o clipire de ochi. Cititorul este informat că răpirea va fi însoţită de sunetul ultimei trâmbiţe.

Această trâmbiţă este o aluzie la sunetul şofarului (cornul de berbec). Şofarul este strâns legat de câteva concepte precum pocăinţa, judecata, războiul, adunarea, etc. Cu toate acestea, aici şofarul face probabil referire la o altă temă. Prima aluzie la şofar se găseşte în Geneza 22, în relatarea legării lui Isaac. Berbecul pe care HaShem l-a oferit ca înlocuitor pentru Isaac s-a prins cu coarnele în tufiş (şofar înseamnă literalmente corn de berbec). Avraam numeşte acest munte (Muntele Templului din Ierusalim),

muntele purtării de grijă. Aşadar, Pavel descrie purtarea de grijă prin moartea lui Mesia ca ceva necesar pentru a lua parte la răpire. Răpirea este atunci când rămăşiţele credincioşilor din toate timpurile şi locurile sunt transformate într-un trup nou, glorios şi etern. Aceste rămăşiţe, oriunde se vor afla şi indiferent de starea în care se vor găsi, se vor ridica, vor fi schimbate şi se vor uni în ceruri cu sufletul, care este cu Mesia în Împărăţia Cerurilor. Al doilea pasaj care are legătură cu Răpirea se găseşte în 1 Tesaloniceni 4. Acolo, din nou, cei care vor lua parte la învierea ce aduce binecuvântări eterne sunt cei care se află în Mesia.

3. Prima înviere. În cartea Apocalipsa, Ioan dezvăluie că la inaugurarea Împărăţiei Milenare, cei care au murit după Răpire, dar care au venit la credinţa în Mesia, vor trăi din nou şi vor fi prezenţi în Împărăţia Milenară. Ioan numeşte concret acest eveniment ca „Prima înviere" (vezi Apocalipsa 20:4-5).

4. Învierea finală. Această înviere va avea loc imediat după Împărăţia Milenară. Îi va include pe toţi cei care mor înainte de Împărăţia Milenară (fără credinţă în Yeshua) şi pe cei care au murit în timpul Împărăţiei Milenare (fără credinţa în Yeshua). Toţi cei care vor lua parte la această înviere sunt cei ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieţii Mielului. Aceştia vor fi aruncaţi în lacul de foc şi vor suferi ceea ce se numeşte Moartea a doua (vezi Apocalipsa 20:11-15).

Este clar din fiecare dintre aceste învieri că Israel, ca naţiune, nu este subiectul principal sau specific în niciunul dintre aceste evenimente. Mai degrabă, conceptul învierii este legat de viaţa în Împărăţie. Acest lucru este valabil, bineînţeles, cu excepţia învierii de după Mileniu care va duce la Judecata din faţa Marelui Tron Alb. Isaia defineşte această viaţă în multe moduri de-a lungul profeţiei sale. În capitolul 32, el scrie despre transformarea pe care o va aduce Împărăţia Milenară. Vorbeşte iniţial despre starea de

disperare în care va fi lumea înainte ca Duhul lui Dumnezeu să fie revărsat, la sfârşitul vremii, ca rezultat al domniei Regelui (Mesia):

„Până când se va turna Duhul de sus peste noi; atunci pustia se va preface în pământ şi pământul va fi privit ca o pădure. Atunci, nepărtinirea va locui în pustie şi neprihănirea îşi va avea locuinţa în pomăt. Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roadele neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie. Poporul meu va locui în ţara păcii, în case fără grijă şi adăposturi liniştite."

Isaia 32:15-18

Cei mai mulţi oameni se gândesc la înviere ca aducând o transformare oamenilor, dar acest verset spune clar că va avea loc o transformare a ţării, deşerturile vor deveni podgorii şi viile vor deveni păduri. Vor avea loc şi schimbări sociale. În locul crimei şi injustiţiei care afectează societatea noastră, vom rosti cu normalitate cuvinte ca sigur, drept, plin de pace şi linişte. Pentru o privire mai îndeaproape asupra Împărăţiei milenare, vom studia Apocalipsa 20.

CAPITOLUL 7: „ÎMPĂRĂȚIA MILENARĂ"

(Notă. Acest capitol a apărut într-o altă carte de același autor, dar a fost extins și revizuit.)

Înainte de a studia în amănunt detaliile pe care Ioan le dezvăluie despre Împărăția Milenară, să recapitulăm câteva idei teologice de bază cu privire la Împărăția Milenară. Faptul că există persoane care neagă complet Împărăția Milenară nu este ceva nou. Ceea ce este oarecum nou este popularitatea pe care această perspectivă o câștigă într-un număr tot mai mare de evanghelici. Ce se află în centrul acestei poziții teologice? O perspectivă preconceptă și negativistă cu privire la Israel, care conduce la o atitudine teologică de superioritate, care consideră că Dumnezeu Și-a anulat promisiunile din legământul cu poporul evreu. Pentru majoritatea amileniștilor, Israelul este văzut ca o națiune rebelă, care a rupt legământul cu Dumnezeu și și-a pierdut definitiv statutul de popor ales. Totuși, cei care interpretează Biblia în mod literal sunt mișcați de bogăția profețiilor care confirmă că, într-adevăr, va exista un timp în care Israelul va asculta de chemarea divină și va fi folosit de Dumnezeu pentru a conduce lumea. Când va împlini Israelul aceste profeții și va conduce lumea în închinare la Yeshua?

Acest timp va fi la sfârșitul vremii și în mia de ani, când Mesia conduce din nou Ierusalimul pământesc. Împărăția Milenară ar trebui înțeleasă ca perioada de glorie a Israelului. În sfârșit, poporul va asculta de Domnul și va arăta națiunilor de ce Dumnezeu a ales Israelul dintre toate popoarele. În realitate, Dumnezeu nu a ales Israelul dintre celelalte națiuni, ci Scriptura ne dezvăluie că El a creat un nou popor, în mod supranatural, deschizând pântecul Sarei și dându-i rod. Este vital să ne amintim că Isaac este fiul promisiunii, conform cuvintelor lui Pavel (Galateni 4:23).

Chiar dacă, în final, legământul avraamic este împlinit de Mesia Yeshua, acest lucru nu invalidează faptul că poporul ales va veni din sămânța lui Avraam și că acest popor a primit promisiuni specifice, care trebuie împlinite. Nerecunoașterea validității acestor profeții îi face pe mulți să respingă realitatea Împărăției Milenare, fiind forțați să interpreteze ascultarea viitoare a lui Israel într-un mod simbolic și să o atribuie credincioșilor dintre neamuri. Un alt rezultat nefericit este eșecul de a vedea o Împărăție literală, unde Mesia Yeshua va conduce din Ierusalimul pământesc.

Cei care neagă Împărăția Milenară (amileniștii) sunt forțați să facă anumite „acrobații teologice" în încercarea de a se explica învățăturile clare ale Scripturii care dezvăluie o Împărăție plină de dreptate și neprihănire, având-și originea în Ierusalimul pământesc. Rezultatul pentru mulți teologi ai înlocuirii (un procent mare a teologilor înlocuirii sunt amileniști) este susținerea ideii că necazul cel mare, despre care au vorbit atât profeții cât și Yeshua, nu este unic pentru zilele din urmă, ci mai degrabă are loc de-a lungul erei Bisericii. Așadar, nu la întoarcerea lui Mesia sunt înfrânți dușmanii lui Dumnezeu, ci predicarea de succes a Evangheliei este cea care, de-a lungul vremii, întemeiază împărăția lui Dumnezeu. Astfel, ei cred că Mesia nu se va întoarce pentru a întemeia Împărăția, ci Yeshua Își va lua locul în Împărăția pregătită

de Biserică. Alții combină textele despre Împărăția Milenară și cele despre Noul Ierusalim, văzând astfel o perioadă de necaz la finalul vremii, dar la întoarcerea lui Mesia, consideră că se va arăta Noul Ierusalim. Ambele perspective nu văd nicio relevanță specială pentru Israel, ca țară sau ca popor, astăzi sau în viitor. În lumina acestui fapt, teologii înlocuirii înțeleg că promisiunea de a-i aduna din nou pe evrei în țara Israel, este de fapt împlinită prin indivizi, indiferent de etnie, care Îl acceptă pe Yeshua în Țara pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam:

„În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: «Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat...»"

Geneza 15:18

Teologii înlocuirii susțin că cei credincioși în Yeshua sunt moștenitorii de drept ai legământului avraamic și, astfel, ultimii moștenitori ai Împărăției. Deși lucrul acesta este adevărat, o astfel de poziție nu înseamnă că Dumnezeu nu poate și să împlinească promisiunile fizice ale legământului cu Israelul în zilele din urmă și să aducă evreii la credința în Yeshua. Parte din promisiunile fizice făcute evreilor implică țara lui Israel. Vă rog să notați că promisiunile fizice de legământ ale lui Hashem făcute Israelului au implicații spirituale majore.

Cum explică teologii care neagă importanța viitoare a țării numeroasele locuri din Scriptură care îi atribuie un rol major în zilele din urmă? Pentru ei, țara lui Israel este spiritualizată și/sau privită în mod alegoric. Ei tratează textele biblice care acordă o mare semnificație țării în ultimele zile ca făcând referire la o Împărăție spirituală și că nu are nimic de-a face cu țara unde este astăzi națiunea Israel. Suprasimplificarea Scripturii creează o problemă insurmontabilă pentru teologii înlocuirii. După cum am spus deja de mai multe ori, Scriptura afirmă în mod repetat

că modul în care Dumnezeu se va ocupa de *evrei și de țara lui Israel în ultimele zile va fi o mărturie* pentru neamuri. Este o mărturie care îi va face pe mulți să vină la credință, înainte de întoarcerea lui Mesia. Unul dintre modurile în care HaShem va mărturisi neamurilor cu privire la credincioșia Sa va fi întoarcerea poporului evreu în țara lui istorică.

Cum explică cei care nu cred în nicio semnificație viitoare a Israelului versetele care se ocupă de această mărturie? Ei susțin că astfel de texte se referă la acei indivizi care locuiesc momentan în țara dintre cele două râuri (vezi Geneza 15:18) și care vin la credință. Pentru ei, aceasta este interpretarea corectă a textelor biblice care vorbesc despre faptul că Dumnezeu Își aduce poporul din exil. Ei resping ideea că termenul de „exil" se referă la o întoarcere fizică a poporului evreu în țară, preferând să-l înțeleagă într-un mod spiritual, care are de-a face cu cineva care este pierdut (nu este mântuit) și, de exemplu, arabii din Orientul Mijlociu care vin la credință pentru prima dată reprezintă o împlinire a unor astfel de Scripturi.

Este într-adevăr extraordinar faptul că sunt atâția arabi care locuiesc în zona dintre râul Egiptului și Eufrat care vin la credință, dar cum vorbește asta despre credincioșia lui Dumnezeu față de promisiunile făcute fiilor lui Iacov? Trebuie să ne amintim că legământul avraamic a trecut de la Avraam la Isaac și, apoi, de la Isaac la Iacov. Urmașii lui Iacov, adică poporul evreu, sunt cei pe care HaShem îi va aduce înapoi în țară ca o mărturie pentru restul omenirii. Nu există nicio altă interpretare legitimă a acestei promisiuni.

Acesta este doar un mic exemplu dintre numeroasele profeții care sunt ignorate de către teologii înlocuirii sau al modului în care spiritualizarea lor și alegorizarea Scripturii scot diferitele texte din contextul lor. Când examinăm explicațiile lor pentru profețiile

cu privire la Israel, acestea alternează permanent între cele două poziții: fie profeția a fost împlinită deja în zilele profeților, fie trebuie aplicată Bisericii. Metodologia lor este influențată de prejudecățile pe care le au împotriva națiunii și a poporului evreu, nu de o metodă hermeneutică și exegetică corectă.

Satana și Împărăția Milenară

Pentru acei teologi care susțin că Era Bisericii (de la înălțarea lui Yeshua până la a doua venire) este de fapt Împărăția Milenară, următoarele două versete, care vorbesc despre Satana ca fiind legat, produc o dilemă serioasă:

> *„El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme."*
>
> Apocalipsa 20:2-3

Chiar dacă înțeleg Mileniul în termeni extrem de spiritualizați și simbolici, este greu de crezut că persoane care sunt instruite din punct de vedere teologic ar putea crede că Satana este de fapt legat acum și că a fost așa de la înălțarea lui Yeshua. Din perspectiva lor, înălțarea lui Mesia de pe pământ la ceruri este cea care a declanșat întemeierea Împărăției Milenare. Există o problemă cu această perspectivă. Nu înălțarea Sa este cea care aduce Împărăția ci, potrivit Scripturii, coborârea Sa din ceruri și întoarcerea Sa.

Teologii care resping cu totul Împărăția Milenară (amileniștii) nu au nicio problemă cu faptul că la întoarcerea lui Mesia, Satana este legat și Împărăția (pentru acești teologi singura Împărăție este Noul Ierusalim) este inițiată imediat. Cu toate acestea, problema pe care o au este cum să explice textul care spune că Satana trebuie

eliberat pentru puțină vreme (Apocalipsa 20:3). Ei nu au absolut nicio explicație pentru acest lucru și nu pot oferi nicio bază exegetică pentru a explica de ce, după ce Împărăția este întemeiată și perfecțiunea este atinsă, să mai existe un scop pentru ca Satana să fie eliberat pentru o perioadă de timp. Acesta este unul dintre numeroasele exemple ale modului în care astfel de teologi sunt forțați să ignore multe aspecte ce apar în pasajele profetice.

Unii postmileniști au încercat să rezolve această discrepanță susținând că poate Satana va fi eliberat chiar înainte de întoarcerea lui Yeshua, aceasta dând naștere la necazul despre care vorbesc profeții și Apocalipsa. Există câteva probleme și la această perspectivă. În primul rând, ea se află în conflict cu o învățătură majoră a teologiei lor, și anume că predicarea Evangheliei va fi atât de eficientă încât, în esență, Biserica va fi cea care aduce Împărăția, iar întoarcerea lui Mesia este cea mai mare realizare a lucrării Bisericii. În al doilea rând, potrivit cu Apocalipsa 20, când Satana este lăsat liber, nu aduce niciun fel de necaz, ci doar adună națiunile care doresc să atace tabăra sfinților. Cu alte cuvinte, este imposibil să susții că eliberarea lui Satana are legătură cu necazul cel mare despre care vorbesc profeții și restul cărții Apocalipsa. Din nou, Scriptura nu vorbește despre niciun fel de necaz pe care Satana îl va provoca după întoarcerea lui Mesia și întemeierea Împărăției Sale. Satana vrea doar să facă război, dar nu îi este permis și este aruncat imediat în iazul de foc.

Chiar dacă amilenismul și postmilenismul au construit doctrine care au adunat un număr mare de adepți, ei trebuie să accepte că perspectivele lor de interpretare a Scripturii sunt departe de a fi literale. Există și un mare număr de profeții de care nu se ating, încercând să justifice cu faptul că fie sunt prea simbolice pentru a fi înțelese, fie vorbesc despre o perioadă din trecut, fie sunt împlinite de către credincioși. Pentru cei care cred că trebuie să-și bazeze teologia pe Scriptură, următorul verset este de o importanță crucială:

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."

2 Timotei 3:16-17

Accentul este pe faptul că toată Scriptura este importantă pentru doctrină. Așa că teologia care nu include întreaga revelație a Cuvântului sfânt, inspirat și infailibil al lui Dumnezeu, este o teologie care trebuie respinsă.

Scopul Împărăției Milenare

Ne-am aplecat deja în această carte asupra ultimelor capitole din profeția lui Ezechiel (vezi capitolul 3). Dar, acum, după ce am studiat unele dintre textele majore cu privire la Împărăția Milenară, putem înțelege mult mai bine de ce va exista un Templu al Mileniului. În această secțiune vom face un mic rezumat care ne va ajuta să înțelegem ce va avea loc în Împărăție. Deja am spus că Mileniul va fi ceasul de glorie a Israelului. Asta nu pentru că, evreu fiind, mie îmi face plăcere, ci, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că așa vor sta lucrurile. Va fi un timp extraordinar și pentru Biserică. De ce? Trebuie să ne amintim că parte din responsabilitatea Bisericii este de a face gelos poporul Israel:

„Întreb dar: «S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mântuirea neamurilor, ca să facă pe Israel gelos...»"

Romani 11:11

Astfel, Biserica se va bucura enorm când va vedea că Israelul Îl slujește pe Mesia și va conduce alte națiuni la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece Isaia a profețit că:

„Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: «Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim, Cuvântul Domnul. El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulițele lor cosoare: niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul."

Isaia 2:2-4

Aceste versete au fost discutate sumar în capitolul 2, când am învățat despre importanța Torei și despre faptul că ea va avea un rol primordial în conducerea Împărăției Milenare. Pe lângă Tora care iese din Sion, aceste versete ne dezvăluie și alte evenimente care vor avea loc. Este clar că ele nu s-au petrecut deocamdată, deoarece sunt rezervate pentru Mileniu. O examinare rapidă asupra a ceea ce profețește Isaia în acest pasaj se va dovedi de folos pentru înțelegerea unor idei de bază cu privire la Împărăția Milenară.

În primul rând, muntele Domnului va deveni foarte important. La care munte face referire textul? Faptul că apar termeni precum Ierusalim și Sion în acest pasaj, nu lasă mult loc pentru speculații. Expresia Casa Dumnezeului nostru este o referire clară la Templu, așa că muntele este Muntele Templului din Ierusalim. Dacă, de fapt, Împărăția Milenară este aici acum (de la înălțarea lui Mesia înapoi la ceruri), atunci afirmația pe care Yeshua o face în Matei 24 cu privire la zilele din urmă și la apariția a tot mai multor războaie, este foarte problematică și se află în conflict cu ceea ce spune Isaia. Deoarece Isaia ne spune că națiunile vor renunța la arme și nu vor mai învăța despre război. Din nou, dacă cineva respinge Împărăția

Milenară, atunci la ce perioadă putem aplica profeția lui Isaia? Dacă cineva este postmilenist, atunci o poate aplica la perioada de după venirea lui Mesia. Problema postmileniștilor este afirmația că Noul Ierusalim va lua ființă abia după Mileniu și nu va fi condus prin Tora, lucru pe care pasajul îl subliniază în mod clar.

Pentru cei care spun că Împărăția Milenară și Noul Ierusalim sunt unul și același lucru, se ridică alte probleme. Prima este că acest pasaj afirmă că există un Templu (vezi Isaia 2:3), dar în cartea Apocalipsa există un verset care spune că Noul Ierusalim nu are niciun Templu (vezi Apocalipsa 21:22). Acest verset afirmă că Domnul Dumnezeul cel Atotputernic și Mielul este Templul lui (vă rog să notați că se folosește în original verbul la singular „este", în loc de pluralul „sunt", subliniind unitatea dintre Domnul și Mesia). În mod natural, vor exista teologi care vor dori să spiritualizeze acest pasaj și să spună că Templul din pasajul lui Isaia poate fi înțeles ca intimitatea cu Dumnezeu, și nu ca o clădire propriu-zisă. Această interpretare alegorică pare să fie prea greu de justificat dacă revenim asupra ultimelor nouă capitole din profeția lui Ezechiel.

În aceste capitole este absolut imposibil să reconciliem descrierea zonei Templului, darurile care vor fi aduse pe altar, instrucțiunile pentru preoți și leviți și împărțirea țării, cu informația oferită de cartea Apocalipsa cu privire la Noul Ierusalim. Nu există nicio cale exegetică de a susține că Împărăția Milenară și Noul Ierusalim fac referire la aceeași perioadă de timp.

Scriptura, de fapt, oferă celui ce o studiază suficientă informație ca să înțeleagă corect ce va avea loc în Mileniu și de ce. În primul rând, putem identifica cine va fi în Împărăția Milenară și care va fi rolul fiecărei persoane (potrivit cu grupul din care face parte). Deja am spus în capitolul 1 al acestei cărți că Împărăția Milenară va fi formată din următoarele grupuri de oameni:

1. Cei care vin la credința în Evanghelie (evrei și neamuri) înainte de Răpire.
2. Cei care vin la credința în Evanghelie (evrei și neamuri) după Răpire.
3. Cei care sunt născuți în timpul Împărăției Milenare.

În ceea ce privește primul grup (așa cum am învățat), aceste persoane vor fi avut parte de Răpire, vor fi primit un trup nou și rolul care li s-a rezervat. Acest rol este de a conduce și a domni împreună cu Mesia, după cum spune clar Apocalipsa 20:4. Cu alte cuvinte, credincioșii (înainte de răpire) vor avea un rol de supraveghere. Al doilea și al treilea grup sunt cei care vor forma cetățenii Împărăției Milenare. Un aspect foarte important al Împărăției este că Israelul va avea un rol de conducere a națiunilor. Asta înseamnă (așa cum am spus în mod repetat), că Israelul va conduce națiunile potrivit poruncilor Torei, în timpul Mileniului, după cum spune Isaia:

„...Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim, Cuvântul Domnului."

Isaia 2:3

În Împărăția Milenară, Israelul va îndeplini, în sfârșit, scopul pentru care a fost ales de Domnul - de a fi o lumină pentru națiuni. Cu alte cuvinte, în Mileniu, Israelul își va îndeplini în sfârșit rolul de a învăța toate popoarele Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul că Legea Împărăției Milenare este Tora reprezintă o mare problemă pentru mulți pentru creștini, care au fost învățați că moartea lui Mesia de pe cruce a reprezentat împlinirea ei supremă. Oare Yeshua nu le-a spus ucenicilor Săi:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc."

Matei 5:17

De obicei, acest verset este interpretat ca însemnând că în trecut Tora a fost dată ca modalitate de mântuire, dar acum Yeshua și moartea Sa pe cruce oferă o nouă cale spre mântuire. Deoarece moartea lui Yeshua de pe cruce este singurul mod prin care putem fi justificați, este incorect să credem că Tora a fost dată de HaShem ca un instrument pentru mântuire. Deja am discutat acest aspect în capitolul doi. Acolo am arătat că Tora are un scop diferit. Acest scop este de a defini ce este neprihănit și ce este păcătos. Este important că în următorul verset Yeshua spune exact când va înceta Tora să aibă orice semnificație și valoare pentru credincios:

„Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile."

Matei 5:18.

Apocalipsa arată clar că doar după Împărăția Milenară și după Judecata de la Tronul Mare și Alb vor trece cerurile și pământul și va veni din ceruri de la Dumnezeu și va lua ființă Noul Ierusalim:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se, din cer de la Dumnezeu, cetate sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei."

Apocalipsa 21:1-2

Deși Noul Ierusalim nu va fi condus potrivit cu Tora, în Împărăția Milenară ea va fi folosită pentru a-i învăța neprihănirea pe cei care vor naște în această perioadă și care vor fi foarte mulți. Acest lucru are de-a face cu motivul inițial pentru care Dumnezeu a dat Tora pentru Israel. Nu a fost doar ca Israelul să asculte de ea ca set special de reguli, ci mai degrabă ca ascultarea Israelului de aceste porunci să aducă neamurilor

lumină cu privire la adevărurile lui Dumnezeu. Astfel, ei vor ajunge la a înțelege că ascultarea de aceste instrucțiuni conduce la viață și binecuvântări, în timp ce încălcarea lor aduce moarte și blesteme. Deși la început acceptarea Torei de către neamuri n-a fost obligatorie, ci era rezultatul venirii lor la credința în singurul Dumnezeu adevărat, în Împărăția Milenară va fi obligatorie și impusă prin conducerea lui Mesia și supravegheată de cei care au luat parte la Răpire. Din acest motiv, Scripturile ne spun că, atunci când Yeshua se va întoarce să întemeieze Împărăția, El va conduce cu un toiag de fier.

Din păcate, mulți credincioși au înțeles incorect învățăturile lui Pavel ca însemnând că Tora și credința sunt incompatibile. Pavel n-a spus niciodată și nici n-a sugerat așa ceva. Ceea ce a spus este că nu suntem mântuiți prin lucrarea Legii, ci doar prin credința în lucrarea lui Mesia Yeshua de pe cruce. În Împărăția Milenară oamenii își vor demonstra credința în Yeshua ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu (poruncile din Tora). Trebuie să ne amintim că doar cei care au luat parte la Răpire vor avea un trup nou și perfect, în care nu vor avea posibilitatea să păcătuiască. Asta înseamnă că atât Israelul (evreii care au venit la credință după Răpire) cât și națiunile (neamurile care au venit la credință după Răpire) nu vor avea acest trup nou (și nici cei născuți în timpul Împărăției Milenare) și astfel ei vor avea capacitatea de a păcătui. Când cineva păcătuiește, Tora îi spune ce trebuie să facă. Aceste instrucțiuni implică aducerea de jertfe. Aceste jertfe țineau pedeapsa lui Dumnezeu departe de cel păcătos. În timpul Împărăției Milenare păcătoșii vor trebui să aducă jertfe potrivit cu Tora, pentru a se feri de judecată - care va fi făcută de Mesia Yeshua.

Mulți credincioși protestează și susțin că astfel de jertfe sunt în conflict cu mesajul Evangheliei, care este întemeiat pe credință și nu pe fapte. Evanghelia este, într-adevăr, bazată pe credință, dar

Împărăția Milenară arată o situație total diferită și interesantă. De la înălțarea lui Mesia la ceruri, relația cu Yeshua este o problemă de credință. Când a vorbit cu Toma, care a spus că nu va crede decât dacă va vedea semnul cuielor în mâinile Lui și coasta unde a fost străpuns, Yeshua i-a spus:

> *„Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios."*
>
> Ioan 20:27

Yeshua l-a certat pe Toma pentru că a fost nevoie să vadă cu propriii ochi pentru a crede. Tot El a afirmat că cei care cred pentru că văd, nu sunt binecuvântați în aceeași măsură ca cei ce nu văd și totuși cred (vezi Ioan 20:29). Trebuie să ne amintim că în Împărăția Milenară, Yeshua va fi prezent în mod fizic. El va conduce din Sfânta Sfintelor din Ierusalim. Ca unul să întrebe pe altul „crezi în Yeshua?" va fi oarecum fără sens, deoarece orice ochi Îl va vedea (Isaia 52:8). Cel care nu ascultă de El încălcând Tora va avea de-a face cu disciplina toiagului Său de fier. Întrebarea în Mileniu nu este „crezi în Yeshua?" adică „există El cu adevărat?" sau „este El Unsul lui Dumnezeu?" De ce aceste întrebări nu mai sunt relevante? Răspunsul este pentru că Yeshua este acolo, El este Regele și conducerea Sa nu mai este o problemă de dezbătut. Ci mai degrabă, întrebarea este: „vei asculta de El?" Credința în Împărăția Milenară va fi demonstrată prin împlinirea Torei.

Bineînțeles că Tora include jertfe, și mulți înțeleg aceste sacrificii ca fiind în conflict cu planul lui Dumnezeu de după moartea lui Mesia pe cruce. Lucrurile nu stau așa. Aceste jertfe nu adaugă și nici nu completează lucrarea lui Yeshua, deoarece lucrarea Sa a fost absolut suficientă. Ci mai degrabă, aceste jertfe sunt oferite în memoria morții lui Yeshua de pe cruce.

Pentru a putea înțelege deplin aceste învățături, trebuie să vedem diferența dintre ispășire și răscumpărare. Cuvântul ispășire provine dintr-un termen ebraic care are legătură cu ideea de acoperire. Cea mai bună evidență în acest sens o găsim în instrucțiunile lui HaShem date lui Noe:

„Tu (Noe) fă o corabie din lemn de gofer (chiparos), corabia aceasta s-o împarți în cămăruțe, și s-o acoperi înăuntru și în afară cu o acoperitoare."

Geneza 6:14

Cuvântul ebraic din care este derivat termenul „*ispășire*" se regăsește de două ori în acest verset. Prima dată arată că este folosit clar în sensul de bază, de „*a acoperi*". În ceea ce privește a doua ocurență, pe care eu am tradus-o ca „*acoperitoare*", majoritatea traducerilor în engleză (și în română, *n .tr.*) îl traduc drept „*smoală.*" Este clar că avem de-a face cu un joc de cuvinte în textul din ebraică. Același cuvânt este repetat nu pentru a sublinia ce fel de material trebuia folosit, ci mai degrabă pentru a sublinia cât de importantă și necesară era acoperirea pentru cei aflați în arcă.

Trebuie să ne amintim că acest pasaj se află în contextul judecății lui Dumnezeu. Faptul că arca avea nevoie de o „*ispășire*" (acoperitoare) pentru a putea oferi eliberarea de judecata lui HaShem, are o mare semnificație. Din nou, ispășirea acoperă doar temporar păcatul, dar nu îndepărtează pedeapsa. Cu alte cuvinte, ispășirea aduce doar o amânare a pedepsei (judecății) până ce răscumpărarea finală (prin Mesia) este făcută și primită. Jertfele din Tora, care se aduceau pe altar, anticipau un sacrificiu superior care va aduce răscumpărarea.

Răscumpărarea este cu mult superioară ispășirii. Răscumpărarea înlătură păcatul complet și îndepărtează definitiv pedeapsa. Răscumpărarea trebuie înțeleasă ca o plată cu efecte

multiple, unul dintre acestea fiind faptul că schimbă statutul celui care este răscumpărat din profan (respins de Dumnezeu și obiect al judecății Sale) în sfânt (acceptat de Dumnezeu și pus deoparte pentru scopurile Sale). Este important ca fiecare persoană să dezvolte o perspectivă corectă a jertfelor care vor fi oferite în Împărăția Milenară. Jertfele vor fi asemănătoare, într-un fel, cu jertfele dinainte de moartea lui Yeshua, care indicau spre lucrarea Sa viitoare de răscumpărare de pe cruce. Poate că o ilustrație din iudaismul hasidic va fi de ajutor în a înțelege această idee.

Fostul rabin Menachem Mendel Schneerso a ilustrat într-un mod foarte interesant jertfele din Vechiul Testament. El a afirmat că jertfa de Paște are ceva cu totul special. Din moment ce Paștele e cunoscut ca sărbătoarea răscumpărării, mielul de Paște trebuie văzut ca o jertfă care asigura răscumpărarea (fizică) pentru copiii lui Israel. Cu alte cuvinte, prin ținerea Paștelor, copiii lui Israel au fost eliberați de lanțurile sclaviei din Egipt. Rabbi Schneerson spune că toate jertfele dinainte de Paște (primul Paște) au arătat spre jertfa aceasta și spre răscumpărarea pe care a oferit-o ea, și toate jertfele de atunci încolo, au arătat înapoi tot spre ea.

În mod asemănător, urmașii lui Yeshua trebui să știe că moartea Sa de pe cruce a avut loc în a paisprezecea zi a lunii evreiești Nissan (ziua de Paște). Acest lucru n-a fost o coincidență, ci a anunțat răscumpărarea eternă pe care mielul de Paște din Egipt doar a simbolizat-o. Majoritatea credincioșilor nu au nicio problemă să susțină că toate jertfele înainte de moartea lui Yeshua au arătat spre ceea ce El va împlini la cruce. Așadar, n-ar trebui să fie nicio dificultate în a susține că jertfele din Împărăția Milenară vor arăta înapoi, în memoria jertfei atotsuficiente a lui Yeshua de pe cruce.

Din nou, la începutul Împărăției Milenare toți vor fi credincioși. Asta înseamnă că, pe lângă cei care au luat parte la Răpire, vor fi evrei și neamuri care au venit la credință în a doua jumătate

a perioadei de şapte ani (după Urâciunea Pustiirii). Deja am arătat faptul că cei care iau parte la Răpire vor primi un trup nou şi glorificat. În acest trup nou, ei nu vor putea procrea. Cu toate acestea, în ceea ce-i priveşte pe cei care vin la credinţă după Răpire şi în timpul necazului cel mare, cu toate că vor fi mântuiţi şi în siguranţă în Mesia, ei nu vor fi într-un trup glorificat, şi astfel vor putea procrea.

Acest fapt are implicaţii importante. Una dintre acestea este că, deşi iniţial, toţi rezidenţii din Împărăţia Milenară vor fi credincioşi, vor exista oameni născuţi în timpul celor o mie de ani, care vor trebui să ia o decizie cu privire la Mesia Yeshua. De la ei se va aştepta să ţină Tora ca lege a Împărăţiei şi vor învăţa ce înseamnă să trăieşti într-o lume sub conducerea neprihănită a lui Mesia Yeshua. Dar, în final, dacă Îl vor accepta sau nu pe Yeshua, va fi o decizie personală. Tocmai datorită nevoii celor care sunt născuţi în timpul Mileniului de a lua o decizie cu privire la Yeshua, avem următoarea informaţie:

> *„Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui ca să înşele neamurile..."*
>
> Apocalipsa 20:7-8

Dezlegarea lui Satana este în concordanţă cu scopul lui Dumnezeu. Nu înseamnă că el a scăpat sau are puterea singur să iasă din închisoarea în care Domnul l-a legat. Suveranitatea lui Dumnezeu nu este subminată de eliberarea lui Satana, ci oferă acestor persoane o alegere reală, şi anume Yeshua sau Satana. Este greu de imaginat că după ce a trăit în Împărăţia lui Mesia cineva ar alege să nu se predea lui Yeshua şi conducerii Sale perfecte. Totuşi, este uimitor că vor fi mulţi care îl vor alege pe Satana în locul lui Yeshua. În Apocalipsa 20:8, citim:

„Și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării."

Potrivit acestui verset, un număr mare al celor care au văzut și au experimentat neprihănirea lui Yeshua, se vor alătura lui Satana să facă război împotriva sfinților și să atace Ierusalimul (vezi Apocalipsa 20:9). Acest război nu va fi însoțit de nicio perioadă de necaz cum au fost ultimii șapte ani dinaintea Mileniului. De fapt, indicațiile clare din Scriptură arată că acest război va fi dezamăgitor. În realitate, nici nu va avea loc. Deoarece, în timp ce dușmanii vor aduna împotriva poporului lui Dumnezeu și împotriva Orașului Sfânt, Ierusalim, cititorul vede că nu va avea loc nicio bătălie și nici nu este nicio mențiune despre venirea lui Mesia. Este edificator faptul că nu citim în această relatare despre niciunul dintre detaliile care sunt parte din finalul perioadei de necaz. Tot ceea ce i se spune cititorului despre acest „război" este că, în timp ce dușmanii se pregătesc să atace, din ceruri va coborî un foc care-i va mistui pe toți cei care s-au aliniat de partea lui Satana.

Există unii care susțin că Împărăția Milenară și Era Bisericii sunt unul și același lucru (amileniștii) și când Mesia se va întoarce va așeza Noul Ierusalim. După cum ne dezvăluie textul din Apocalipsa 20, o astfel de perspectivă este imposibil de reconciliat cu relatarea biblică despre Mileniu.

Unii arată spre faptul că în textul care menționează războiul apare fraza „Gog și Magog." Deoarece Scriptura spune că războiul lui Gog și Magog este lupta de la Armaghedon, ar trebui să ajungem la concluzia că acest război, menționat în Apocalipsa 20:8-9, este de fapt războiul care încheie perioada de necaz. Aceasta nu este o presupunere corectă. Scopul numelor „Gog și Magog" care apar în această secțiune nu este de a identifica războiul de la finalul

Mileniului cu cel despre care vorbește Ezechiel în capitolele 38 și 39. Ioan folosește aceste nume pentru a informa cititorul că același rezultat pe care l-a produs războiul lui Gog și Magog va fi și rezultatul celor care se ridică împotriva Ierusalimului la finalul Mileniului, și anume, o mare înfrângere. El ne oferă un indiciu că nu se referă la Gog și Magog în sine, în aceste versete. Să observăm fraza dinainte ca Gog și Magog să fie menționați, și anume: *„care sunt în cele patru colțuri ale pământului."*

Gog a fost conducătorul țării Magog, pe care majoritatea cercetătorilor o identifică amplasată undeva la nordul Israelului. Așadar, n-ar avea niciun sens să vorbim despre cele patru colțuri ale pământului folosind expresia Gog și Magog, dacă aceste nume sunt folosite literal. Ioan folosește adesea în cartea Apocalipsa termeni și evenimente care sunt foarte bine cunoscute din T'nach (Vechiul Testament) și le schimbă semnificația pentru a putea ajuta cititorul să înțeleagă ce se va întâmpla în zilele din urmă. Sunt și alte motive oferite în această secțiune (Apocalipsa 20) care fac imposibil din punct de vedere exegetic să combinăm Împărăția Milenară și Noul Ierusalim în aceeași perioadă sau să susținem că Mileniul este în vremea de acum. Spre exemplu, după înfrângerea celor care încearcă să atace sfinții și Orașul Sfânt din Ierusalim, citim:

> *„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor."*
>
> Apocalipsa 20:10

Dacă ne aplecăm cu atenție asupra gramaticii grecești descoperim că, atunci când diavolul va fi eliberat din închisoare, fiara și prorocul mincinos nu vor fi alături de el. Acest lucru înseamnă că în timpul Mileniului, fiara și prorocul mincinos vor fi deja în iazul de foc și pucioasă. Satana acționează singur pentru amăgirea națiunilor și conducerea lor în luptă. La războiul de la

Armaghedon se afirmă clar că fiara și prorocul mincinos vor fi prezenți și vor juca un rol important.

Un alt fapt care subliniază poziția că Împărăția Milenară și Noul Ierusalim nu sunt una și aceeași, este descrierea diferită pe care o găsim pentru Ierusalimul în Mileniu și pentru Ierusalimul Nou și Etern. Nu este scopul acestei cărți să discutăm Noul Ierusalim, dar putem spune că este descris folosind un limbaj foarte asemănător cu grădina Eden, în timp ce pentru Ierusalimul din Mileniu nu sunt utilizate aceleași imagini.

Capitolele finale din Isaia și Mileniul

Am discutat deja o parte din ceea ce spune Isaia despre Împărăția Milenară (vezi capitolul 5 și 6). De fapt, o carte întreagă ar putea fi scrisă despre informația oferită de acest profet cu privire la Mileniu. Scopul acestei secțiuni este de a prezenta pe scurt ultimele două capitole din profeția lui și de a demonstra că evenimentele pe care le descrie ar putea avea loc doar în Împărăția Milenară, și nu în Noul Ierusalim.

Prima parte din capitolul 65 este răspunsul Domnului la rugăciunea lui Israel din capitolul anterior. În această rugăciune există referințe clare la faptul că țara, inclusiv Ierusalimul, se află în ruine și poporul Israel suferă mult. În răspunsul Său la această rugăciune, Dumnezeu spune categoric că suferința lor și starea țării sunt consecința răzvrătirii lui Israel:

> *„Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă pe o calea rea, în voia gândurilor lui!"*
>
> Isaia 65:2

Cuvântul pe care l-am tradus ca „foarte răzvrătit" apare și în Deuteronomul 21:18, unde vorbește despre un fiu care este atât de răzvrătit și neascultător, încât părinții lui îl aduc în fața judecătorilor

cetății, ca să fie omorât cu pietre. Așadar, Isaia subliniază starea spirituală a poporului, care este cauza situației lor dificile. În ciuda idolatriei Israelului și a numeroaselor păcate, Dumnezeu nu îl va distruge complet și nici nu va anula legământul Său cu ei.

De fapt, HaShem va lucra în zilele din urmă și va întoarce evreii în țara lor. De asemenea, locurile care erau pustii vor înflori (vezi Isaia 65:8-10). Chiar dacă Israelul va fi restabilit, suferința lui nu se va încheia. De ce? Răspunsul este că, deși mulți evrei se vor întoarce în țară, există încă o problemă spirituală serioasă.

Majoritatea poporului încă se va comporta fără credință și vor fi răzvrătiți față de Cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, o perioadă de pedeapsă va cădea asupra lui. Cu toate acestea, suferința aceasta a Israelului va aduce o schimbare semnificativă în popor. În sfârșit, Îl vor căuta pe Dumnezeu și vor căuta promisiunea răscumpărării prin Mesia. În timpul ultimelor zile ale acestei vremi, Israelul va răspunde Domnului așa cum dorește El:

> *„Așa că cine se va binecuvânta în țară se va binecuvânta în Dumnezeul lui Amin și cine va jura în țară va jura pe Dumnezeul lui Amin, căci vechile suferințe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei."*
>
> Isaia 65:16

Este foarte interesantă referirea la Dumnezeu din acest verset: *„Dumnezeul lui Amin."* Cuvântul ebraic „amin" este legat de două concepte biblice importante credința și adevărul. Deoarece Israelul va răspunde, în sfârșit, Domnului cu credință, El Își va împlini promisiunile legământului făcut cu Patriarhii. Pentru a aduce această schimbare, HaShem va pune mâna grea a pedepsei Lui transformatoare asupra poporului. Această disciplinare va fi experimentată de Israel prin națiunile care îl vor persecuta.

Va fi o disciplină dură care va face Israelul să caute izbăvirea adusă de Dumnezeu, potrivit revelației Cuvântului Său. Chiar dacă națiunile joacă un rol în planul lui Dumnezeu, ele nu vor face asta din ascultare. Cu alte cuvinte, HaShem doar va folosi comportamentul lor păcătos pentru a produce un rezultat pozitiv. Dumnezeu nu le va face să păcătuiască, deoarece Dumnezeu nu ia parte la păcat! Despre asta vorbește Pavel când spune că *„toate lucrurile lucrează spre binele..."* (vezi Romani 8:28).

În următorul verset din Isaia, Dumnezeu dezvăluie planul Său final:

> *„Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte."*
>
> Isaia 65:17

Folosirea frazei *„ceruri noi și un pământ nou"* i-a făcut pe mulți să asocieze evenimentele acestei secțiuni din profeția lui Isaia cu Noul Ierusalim, pe care Ioan îl descrie cu un limbaj similar în cartea Apocalipsa. Ioan afirmă că faptul că Dumnezeu va crea *„un cer nou și un pământ nou"* va aduce Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:1-2). Eroarea care trebuie evitată este presupunerea că, deoarece aici apare aceeași frază ca și în Apocalipsa, atât Isaia cât și Ioan vorbesc despre același eveniment și astfel subiectul ambelor pasaje este Noul Ierusalim.

Ceea ce ne învață acest pasaj este că Împărăția Milenară este o parte necesară a pregătirii pentru Noul Ierusalim. Trebuie să acordăm o atenție sporită gramaticii folosite în acest verset. Cuvântul care se găsește în acest verset se găsește și în Geneza 1:1:

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul..."

Trebuie să observăm că verbul pe care ambele pasaje îl au în comun este trecutul „a creat", în timp ce în Isaia, verbul se află la

prezent. Cercetătorii textelor ebraice știu că folosirea prezentului este destul de rară în T'nach (Vechiul Testament). Așadar, Isaia subliniază că crearea *„unui cer nou și un pământ nou"* este un proces, dar nu este încă o realitate în acest capitol din Isaia. Dovada pentru această interpretare se găsește mai târziu în alte versete din acest capitol:

> *„Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat de păcătos."*
>
> Isaia 65:20

Versetul ne dezvăluie că în timpul Împărăției Milenare, oamenii vor trăi mult mai mult decât o fac acum. Textul ne spune că un om de o sută de ani va fi considerat tânăr și că un păcătos a cărui viață se încheie la o sută de ani va fi considerat blestemat.

Azi lucrurile nu stau așa și nu vor sta așa nici în Noul Ierusalim. Când vorbește despre Noul Ierusalim, Ioan spune clar că acolo (în Noul Ierusalim) nu va mai fi moarte (vezi Apocalipsa 21:4). Așadar, din moment ce Isaia dezvăluie o perioadă care nu poate fi considerată a fi în vremea noastră și este clar că nu este nici Noul Ierusalim, atunci singura soluție este că Isaia trebuie să vorbească despre Împărăția Milenară.

Din nou, aceasta este o evidență indiscutabilă din Scriptură că perioada de la înălțarea lui Mesia până la a doua Sa venire, adică zilele noastre, nu trebuie considerată ca fiind Împărăția Milenară. Ba mai mult, este clar că ceea ce se va întâmpla la venirea lui Yeshua nu este Noul Ierusalim. Așadar, există într-adevăr o Împărăție Milenară, iar cei care susțin că este acum sau că este un sinonim cu Noul Ierusalim, greșesc.

Capitolul final din profeția lui Isaia (capitolul 66) continuă să dezvăluie adevărul despre Mileniu. În timp ce Noul Ierusalim

va fi o stare eternă de pace și perfecțiune, Împărăția Milenară va avea elemente de imperfecțiune care Îl vor face pe Mesia Yeshua să acționeze rapid împotriva lor, prin judecata pe care o va face, cu scopul de a menține neprihănirea în Împărăția Sa. Este clar din acest capitol că Tora este legea prin care El va conduce. Dovada în acest sens este că vor avea loc jertfe, că va fi ținut Sabatul și sărbătoarea Lunii Noi (Roș Codeș).

În versetele de început ale acestui capitol, HaShem nu este mulțumit de jertfele poporului. Motivul este că cei care aduc jertfele nu o fac cu o inimă plină de pocăință și un duh mâhnit (vezi versetul 2), ci cred în mod eronat că pot face orice fapte rele și totuși să primească iertarea doar prin jertfe. Este important să notăm că acest pasaj începe cu versetul care spune:

„Așa vorbește Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele...»"

Isaia 66:1

Împărăția Milenară nu va fi ca nicio perioadă dinaintea ei. Chiar dacă gloria lui Dumnezeu a locuit în primul Templu, în timpul Mileniului HaShem va domni personal în această lume prin Mesia Yeshua. El va cunoaște starea inimii celor care aduc jertfe. Este clar că cel mai important lucru este starea inimii, nu jertfa în sine. Așadar, cei care nu înțeleg scopul și semnificația jertfelor și toate elementele ce au legătură cu conducerea Sa bazată pe Tora, vor fi judecați rapid:

„Căci iată, Domnul vine într-un foc și carele Lui sunt ca un vârtej; Își preface mânia într-un jăratic și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc Își aduce Domnul la îndeplinire judecățile și cu sabia Lui pedepsește pe oricine, și cei uciși de Domnul vor fi mulți la număr."

Isaia 66:15-16

Următorul verset oferă un motiv pentru care HaShem este atât de mânios:

„Cei ce se sfințesc și se curățesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă și carne de porc, și șoareci, și alte lucruri urâcioase, toți aceia vor pieri, zice Domnul."

Isaia 66:17

Acest verset vorbește despre elemente ale închinării păgâne, arătând că, în ciuda conducerii neprihănite a lui Yeshua, vor exista practici idolatre în încercarea de a se „sfinți și curăți." Cuvântul „grădini" se referă la locuri pentru ritualul închinării păgâne. Nu doar că acțiunile acestor oameni sunt deplasate, dar la fel este și dieta lor. Astăzi, majoritatea credincioșilor nu se gândesc deloc la ce mănâncă din perspectivă spirituală. Cu toate acestea, în Împărăția Milenară, fiecare aspect din viața cuiva va fi evaluat prin Tora. Consumul cărnii de porc și de alte cărnuri care sunt interzise în Biblie va fi, de asemenea, interzis în Împărăția Milenară și cei care încalcă aceste legi vor fi pedepsiți. Poate părea greu pentru mulți credincioși să accepte că Yeshua va impune cerințele regimului alimentar din Tora. Din nou, trebuie să ne amintim că în Împărăția Milenară fiecare aspect al existenței cuiva trebuie să reflecte sfințenia și neprihănirea dezvăluite și definite de Tora.

Acest capitol se încheie cu o afirmație ca subliniază faptul că Yeshua are o cunoaștere perfectă a tuturor lucrurilor:

„Eu pedepsesc faptele și gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; ele vor veni și vor vedea slava Mea."

Intenția acestui verset este nu doar să dezvăluie că Yeshua cunoaște tot, ci și că judecata Sa perfectă (neprihănită) va fi una dintre căile principale în care gloria Sa este manifestată.

După ce a vorbit despre gloria lui Mesia, următorul verset este legat de evreii din exil, adică aflați în națiunile departe de cunoașterea Dumnezeului lui Israel. Acei evrei vor fi cei care:

„... vor vesti slava Mea printre neamuri."

Isaia 66:19

În următorul verset citim:

„Vor aduce pe toți frații voștri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în care și pe tărgi, pe catâri și pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim - zice Domnul cum își aduceau copiii lui Israel darurile de mâncare, într-un vas curat, la Casa Domnului."

Apoi, Isaia informează cititorul că de la neamuri (sau națiuni), vor fi luați bărbați care să slujească drept preoți și leviți:

„Și voi lua și dintre ei pe unii ca preoți și leviți, zice Domnul."

Isaia 66:21

Există o dezbatere cu privire la identitatea celor despre care vorbește acest pasaj. Unii teologi înțeleg cuvântul „ei" ca și „și din ei", cu referire la neamuri. Este important să notăm că termenul ebraic מיוג poate fi înțeles ca „neamuri" sau cu referire la „națiuni", adică țări. Teologii care interpretează versetul ca spunând că HaShem va face preoți și leviți dintre neamuri, își bazează interpretarea pe înțelegerea expresiei „și dintre ei" ca semnificând neamuri, pe când subiectul pasajului sunt evreii. În versetul 20, el este prezentat clar *„...toți frații voștri din mijlocul tuturor neamurilor"*, adică evreii. La fel, la finalul versetului, sunt menționați *„copiii lui Israel"* și ei devin subiectul frazei despre care vorbim - „și dintre ei". În sfârșit, în versetul 22, avem cea mai bună dovadă pentru a înțelege că acest pasaj face referire la evreii care vin din exil, dintre națiuni și dintre neamuri.

„Căci după cum cerurile cele noi şi pământul cel nou pe care le voi face vor dăinui înaintea Mea - zice Domnul - aşa vor dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru."

Isaia 66:22

Isaia dezvăluie că în acelaşi mod în care putem să ne încredem în promisiunea că HaShem va întemeia Împărăţia, la fel putem avea încredere că El îşi va ţine legământul cu Israelul. Dacă interpretarea corectă este că neamurile vor fi preoţi şi leviţi, atunci acest verset care vorbeşte despre „sămânţă" n-ar mai avea sens.

Din nou, când naţiunile (neamurile) vor vedea credincioşia Sa faţă de Israel, şi ele se vor alătura în închinarea înaintea Dumnezeului lui Israel şi Mesia Lui în parametrii Torei. Acest lucru îl vedem în următorul verset:

„În fiecare lună nouă şi în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul."

Isaia 66:23

Vă rog să observaţi că există o subliniere în fraza *„orice făptură să se închine înaintea Mea, zice HaShem."* Acest lucru dezvăluie o împlinire a planului lui HaShem ca Israelul să conducă neamurile în închinare înaintea Sa. Ierusalimul şi Templul nu mai sunt locuri de închinare doar pentru evrei, ci în sfârşit devin locuri de închinare pentru toţi oamenii, aşa cum spune Isaia mai devreme:

„Străinul care se alipeşte de Domnul să nu zică: «Domnul mă va despărţi de poporul Său!» Şi famenul să nu zică: «Iată, eu sunt un copac uscat!» Căci aşa vorbeşte Domnul:«Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut şi vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea şi înăuntrul zidurilor Mele un loc şi un nume mai bun decât fii şi fiice; le voi da un nume veşnic, care nu se va stinge. Şi

pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile-de-tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele». Așa vorbește Domnul Dumnezeul, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel:« Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el»."

Isaia 56:3-8

Acest pasaj este clar în ceea ce privește principiile majore care au de-a face cu întemeierea Împărăției Milenare. Este important de înțeles cum funcționează aceste principii și cum dezvăluie programul lui HaShem pentru creație. Poate că înțelegerea semnificației unui cuvânt ebraic ne va ajuta să acceptăm aceste principii și scopul pe care fiecare îl are în a împlini voia lui HaShem. Cuvântul din ebraică este תילכת. Există două definiții principale ale acestui cuvânt. Prima este „sfârșit" și a doua este „scop" sau „țel". Ideea de aici este aceea că Dumnezeu are un scop specific pentru care aduce creația în starea ei finală. Chiar dacă Împărăția Milenară nu este forma finală a lucrurilor, ea ne ajută să înțelegem caracterul Noului Ierusalim și este un pas necesar în înaintarea spre el.

Întorcându-ne la pasajul din Isaia 56, vedem că în aceste versete sunt enunțate trei principii distincte. Primul este acela că neamurile sunt parte centrală a planului lui Dumnezeu. Din punct de vedere biblic, știm că un element major al legământului avraamic a fost acela de a crea un popor din urmașii lui Avraam cu scopul de a binecuvânta neamurile. În mod natural, Yeshua și mântuirea pe care El o oferă este cel mai înalt rezultat al legământului avraamic.

Cu toate acestea, Israelul a fost creat de Dumnezeu să fie mai mult decât doar poporul din care se trage Mesia. Binecuvântările care vor caracteriza Împărăția, și care vor fi sursa unei mari bucurii, vor fi oferite lumii prin intermediul Israelului. În al doilea rând, stilul de viață al Torei, care a fost al lui Israel, va fi primit și de către neamurile care au îmbrățișat prin credință Sabatul și se țin de legământ. Ei vor aduce și jertfe. Ținerea Sabatului, aducerea de jertfe și menționarea legământului sunt fundamentale pentru Tora. În Împărăția Milenară va exista un singur set de legi - Tora, care va fi standardul pentru purtarea tuturor oamenilor, evrei și neamuri împreună.

Al treilea principiu este închinarea. Isaia ne oferă câteva referințe în acest pasaj care au legătură cu închinarea. Închinarea la Dumnezeu este unul dintre scopurile principale ale creării omului și nu trebuie să ne surprindă că închinarea va fi o activitate majoră în Împărăția Milenară. Isaia încheie această secțiune enunțând din nou un adevăr profetic familiar: „*Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel...*" Din nou, profetul nu se poate abține de la a proclama că HaShem va împlini promisiunile legământului cu poporul evreu și îi va aduce înapoi în Țara Promisă. De ce această subliniere repetată? Pentru a se asigura că neamurile învață că promisiunile Împărăției depind de întoarcerea evreilor în Țara lor. După Împărăția Milenară și distrugerea lui Satana și a celor ce s-au alăturat lui, există o judecată finală. În continuare o vom analiza pe scurt.

Judecata de la Marele Tron Alb

Ioan ne spune că, imediat după Împărăția Milenară, va mai avea loc un eveniment, înainte ca Dumnezeu să întemeieze Noul Ierusalim. De obicei acest eveniment este cunoscut ca „Judecata de la Marele Tron Alb." Un indiciu care ajută cititorul să înțeleagă unicitatea acestei judecăți și cine va lua parte la ea este termenul

de înviere. Cartea Apocalipsa vorbește despre două învieri. Prima are un cu totul alt caracter decât a doua. Cei care au parte de prima înviere sunt binecuvântați și sfinți:

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani."

Apocalipsa 20:6

Cei care iau parte la a doua înviere vor avea parte de moartea veșnică. Prima înviere îi include pe toți credincioșii din toate timpurile, în timp ce a doua înviere îi include pe toți cei care au murit fără credința în Mesia Yeshua, din toate timpurile. Acest lucru înseamnă că toți cei care au respins Evanghelia de-a lungul veacurilor, inclusiv cei din Împărăția Milenară, vor avea parte de a doua înviere. Din nou, pentru cei care susțin că de la înălțarea lui Mesia, a început Mileniul, aici se ridică o problemă dificilă. În mod clar, Răpirea este una dintre etapele primei învieri. Deoarece Răpirea n-a avut încă loc și prima înviere va avea loc înainte de Împărăția Milenară, nu putem susține că cei credincioși trăiesc astăzi în Împărăția Milenară. O astfel de poziție este fără nicio bază scripturală.

Este clar că toți cei care apar în fața Marelui Tron Alb vor fi judecați potrivit faptelor lor și astfel nu vor fi găsiți suficient de buni pentru a putea intra în Noul Ierusalim. Singurii care vor primi privilegiul de a luat parte la eternitatea cu Dumnezeu și cu Mielul, sunt cei care au numele scrise în Cartea Vieții Mielului. Acesta este rezultatul lucrării de răscumpărare a lui Yeshua de pe cruce, oferit gratuit tutror celor ce au primit Evanghelia. Toți cei care vor apărea înaintea Marelui Tron Alb vor fi aruncați în iazul cu foc și smoală. Biblia numește asta „Moartea a doua." (vezi Apocalipsa 20:11-15)

CAPITOLUL 8: ÎMPĂRĂȚIA MILENARĂ ȘI CARTEA PSALMILOR

Atât teologii creștini cât și rabinii recunosc că există un tip de Psalmi cunoscuți drept mesianici. Acești Psalmi ne oferă informații nu doar despre persoana și lucrarea lui Mesia, ci și multe adevăruri despre Împărăția Milenară. Ne vom apleca doar asupra câtorva dintre ei în acest capitol, fără pretenția unui studiu exhaustiv asupra informației pe care o conțin cu privire la Împărăție. Vom arunca doar o privire scurtă asupra Psalmilor principali care se ocupă de Împărăția Milenară.

Psalmul 24

„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri. Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui, dată de Dumnezeul mântuirii lui. Iată partea de moștenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută Fața Ta, Dumnezeul lui Iacov. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-

vă porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! «Cine este acest Împărat al slavei?» Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! «Cine este acest Împărat al slavei?» Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!"

Acest Psalm este un exemplu tipic de poezie evreiască. Caracteristica primordială a poeziei evreiești este paralelismul. Spre exemplu, în versetul 1, termenul *„pământ"* este paralel cu *„lume"*. Fiecare dintre cele 10 versete ale Psalmului arată acest fel de paralelism. Este foarte important faptul că pământul este menționat, dar cerurile nu. Acest Psalm este unul dintre Psalmii de încoronare, compuși pentru momentul când un nou împărat ajungea pe tron. Împlinirea lor supremă va avea loc atunci când Mesia Își va stabili tronul la Ierusalim, aducând stăpânirea lui Dumnezeu din ceruri pe pământ. Așadar, cerurile nu sunt menționate în acest Psalm. Tema principală în primul verset este suveranitatea lui Dumnezeu.

Versetul 2 vorbește despre faptul că HaShem a întemeiat lumea pe apă. Ideea de aici este că, odată ce ceva este pus pe apă, de obicei se scufundă. Cu toate acestea, pământul a fost fondat pe apă și nu s-a scufundat, pentru că este ținut de HaShem. Rabinii arată că, la fel cum ține lumea actuală, HaShem va așeza și va ține și Împărăția, după providența Lui. În timp ce în versetul unu este subliniată suveranitatea lui Dumnezeu, în versetul doi motivul principal este Dumnezeu Creatorul.

Deoarece HaShem este suveran, și datorită faptului că a creat și ține lumea în mod supranatural, omul trebuie să I se închine. Conceptul de închinare este introdus în versetul trei când este menționat Templul de pe Munte. Dorința omului de a se închina lui Dumnezeu este bună, dar ridică o problemă serioasă. Nu oricine se poate apropia de Dumnezeul Sfânt și să I se închine. De aceea, apare următoarea întrebare în acest verset:

„Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt?"

Psalmul 24:3

Răspunsul oferit de Psalm este unul extrem de sumar, și anume că doar cei cu *„mâini nevinovate și inimi curate"* pot face acest lucru. Prima parte a acestei fraze se referă la cei care nu au păcătuit cu fapta, în timp ce a doua parte are de-a face cu cei care nu au păcătuit cu gândul. Un astfel de răspuns, bineînțeles că elimină toată omenirea. Există totuși o speranță pentru om și anume Vestea Bună cu privire la răscumpărare, adică Evanghelia. Evanghelia cere un răspuns. Am putea înțelege acest răspuns ca o mărturisire sau un jurământ. De aceea, a doua jumătate a versetului spune „cel ce nu jură ca să înșele." Cei care primesc Evanghelia în mod sincer sunt răscumpărați și sunt binecuvântați cu mântuirea. Acest adevăr este clar confirmat în următorul verset:

„Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui, dată de Dumnezeul mântuirii lui."

Psalmul 24:5

Cu alte cuvinte, rezultatul acceptării (mărturisirii) Evangheliei este binecuvântarea. Aspectul principal al acestei binecuvântări este acela că păcătosul primește însăși neprihănirea lui HaShem ca rezultat direct al mântuirii. Este semnificativ faptul că atunci când se face referire la HaShem în acest verset, El este numit *„Dumnezeul mântuirii lui."*

În versetul următor, se vorbește despre un timp (o epocă) în care Iacov (poporul evreu) va căuta pe Domnul. Din nou, Biblia ne dezvăluie clar că înainte ca Mesia să se întoarcă pe pământ pentru a așeza Împărăția, Israelul trebuie să treacă printr-o schimbare spirituală, când evreii se vor întoarce și-L vor căuta pe Mesia. Ce va determina această schimbare? Răspunsul este persecuția

intensă şi necazul. Acest lucru este comunicat de psalmist în mod direct în versetele opt şi zece, dar ceea ce este dezvăluit imediat este rezultatul schimbării spirituale a Israelului. În versetul şapte şi nouă, apare aceeaşi propoziţie:

„Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre Împăratul slavei!"

Psalmul 24:7, 9

Aceste versete sunt o chemare clară pentru ca Ierusalimul să facă pregătirile necesare şi să răspundă venirii lui Mesia. Mesia Yeshua este numit *„Împăratul slavei"*. În versetul opt, apare o afirmaţie problematică pentru cei care neagă divinitatea lui Yeshua. Deşi există un larg consens că subiectul Psalmului de încoronare este Mesia, aici se vorbeşte direct despre HaShem. El este numit *„cel tare şi puternic şi viteaz în lupte."* De ce se introduce în text războiul (lupta)?

După cum am menţionat anterior, va exista o perioadă de persecuţie intensă şi necaz care va face ca Israelul să se pocăiască şi să caute izbăvirea de duşmani. Cine promite să mântuiască şi să răscumpere Israelul în zilele din urmă? În mod clar Mesia, deoarece El se va întoarce şi va salva evreii de toate naţiunile care îi vor ataca. Aşadar, nu trebuie să ne surprindă faptul că Mesia este numit *„viteaz în lupte"*. În versetul final, Mesia este numit *„Domnul Oştirilor"*, termen care face referire directă la armate.

Aşadar, aceasta este încă o referinţă la Mesia care vine să facă război cu duşmanii Israelului, în zilele din urmă. Ultimul cuvânt din text este „Selah". Acest cuvânt apare de două ori în Psalm, în versetele şase şi zece şi este interesant că apare după cuvântul „Iacov" şi după fraza „Împăratul slavei." De ce apare acest termen doar după cele două fraze? Scopul este de a arăta legătura dintre Israel şi Mesia. Unii teologi evrei înţeleg înţelesul acestui cuvânt ca

însemnând „pentru totdeauna." Așadar, mesajul care este transmis aici este că relația dintre Israel și HaShem nu poate fi frântă.

Psalmul 30

„Te înalț, Doamne, căci m-ai ridicat și n-ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine. Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine, și Tu m-ai vindecat. Doamne, Tu mi-ai ridicat sufletul din Locuința morților, Tu m-ai adus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă. Cântați Domnului, voi cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt! Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia. Când îmi mergea bine, ziceam: «Nu mă voi clătina niciodată». Doamne, prin bunăvoința Ta mă așezaseși pe un munte tare, dar Ți-ai ascuns fața, și m-am tulburat. Doamne, eu am strigat către Tine și m-am rugat Domnului zicând: «Ce vei câștiga dacă-mi verși sângele și mă pogori în groapă? Poate să te laude țărâna? Poate ea să vestească credincioșia Ta? Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne, ajută-mă!» Și mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale și m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ți cânte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!"

Psalmul 30 este numit *„un cântec de dedicare a Templului."* A fost scris de regele David. Întrebarea care trebuie pusă este la care Templu se referă David în acest Psalm? În versetele 2-4, există patru referințe clare la înviere. Acest fapt trebuie să ne conducă la concluzia că Templul la care David face referire este Templul din Mileniu. Din perspectiva studiului nostru asupra Împărăției Milenare, trebuie făcute patru clarificări. Prima deja a fost amintită, și anume importanța învierii în contextul înțelegerii acestui Psalm.

Învierea nu doar că are legătură cu Împărăția, dar arată și spre conceptul de victorie. Acest concept se găsește la finalul versetului 1 cu următoarea frază *„n-ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine!"* Ideea este că HaShem nu a permis dușmanilor să se bucure de Israel. De ce? Răspunsul este că i-a înfrânt. Practic, David este cel de care dușmanii nu s-au bucurat dar, deoarece el este regele Israelului și este responsabil pentru popor, victoria sa este victoria lor.

A doua precizare este că cei care primesc această victorie și cei care vor fi în Împărăție sunt numiți „chassidim". Rădăcina ebraică din care este derivat acest cuvânt înseamnă „har" sau „bunătatea plină de dragoste a lui Dumnezeu." Așadar, nu vom experimenta victoria și nici nu vom intra în Împărăție prin meritul nostru propriu. Aceste binecuvântări sunt rezultate directe ale harului lui Dumnezeu. Faptul că acest cuvânt se află la plural arată că nu este doar pentru David, ci pentru o națiune întreagă.

A treia clarificare are de-a face cu faptul că cei care vor primi această victorie și care vor fi parte din Împărăție înțeleg că există un scop specific pentru aceste binecuvântări. David face referire la ele atunci când scrie:

> *„Ce vei câștiga dacă-mi verși sângele și mă pogori în groapă? Poate să Te laude țărâna? Poate ea să vestească credincioșia Ta?"*
>
> Psalmul 30:9

Este important să înțelegem că scopul pentru care HaShem a creat omenirea este ca toți oamenii să I se închine. Nu este surprinzător că națiunile au ratat acest obiectiv, deoarece la fel a făcut și Israel.

Israelul a fost cel chemat să fie o lumină pentru națiuni, cu alte cuvinte, să-i învețe pe ceilalți cum să se închine lui Dumnezeu și cum să-I dea mulțumire. În Împărăția Milenară, Israelul își va

împlini în sfârșit chemarea și va ajuta națiunile să i se alăture în închinare înaintea Dumnezeului lui Israel.

A patra observație este marea transformare care va avea loc în Israel în zilele din urmă și-l va caracteriza în timpul Mileniului. Această transformare este văzută în ultimele două versete ale Psalmului:

„Și mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale și m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ți cânte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!"

Psalmul 30:12-13

Inițial, în versetul 12 apare conceptul de lamentare. Cuvântul ebraic din acest verset pentru lamentare/plângere este legat de moarte, adică de rezultatul păcatului. Răspunsul corect la păcat este pocăința. Acest concept este văzut în termenul de sac, care apare în mijlocul aceluiași verset. Citim că HaShem a înlăturat sacul și a îmbrăcat persoana cu bucurie.

În esență, ceea ce ne prezintă acest verset este situația prin care Israel va trece în zilele din urmă, care se vor încheia cu întemeierea Împărăției. Această plângere este generată de o perioadă de persecuție și suferință intensă prin care va trece Israelul. Asta îl va face să se pocăiască și să-L caute pe HaShem. Atunci când poporul Îl va căuta pe Dumnezeu și izbăvirea Lui, Se va arăta Mesia și va răspunde cererii lor de milă și ajutor:

„Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne ajută-mă!"

Psalmul 30:11 (versetul 10 în limba română)

Unii rabini cred că David a scris acest Psalm cu un scop specific: ca atunci când el se va întoarce la venirea lui Mesia, să poată conduce Israelul și națiunile în a-l recita la urcarea lui Mesia pe tronul din Ierusalim.

Psalmul 47

„Bateți din palme, toate popoarele! Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie! Căci Domnul, Cel Preaînalt, este înfricoșat: El este Împărat mare peste tot pământul. El ne supune popoarele, El pune neamurile sub picioarele noastre. El ne alege moștenirea, slava lui Iacov, pe care-l iubește. Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței. Cântați lui Dumnezeu, cântați! Cântați Împăratului nostru, cântați! Căci Dumnezeu este Împărat peste tot pământul: cântați o cântare înțeleaptă! Dumnezeu împărățește peste neamuri, Dumnezeu șade pe scaunul Lui de domnie cel sfânt. Domnitorii popoarelor se adună împreună cu poporul Dumnezeului lui Avraam; căci ale lui Dumnezeu sunt scuturile pământului: El este mai înalt și mai presus de orice."

În acest Psalm avem ideea că HaShem conduce întregul pământ. Cu alte cuvinte, Împărăția a luat deja ființă. Este foarte important ca cititorul să vadă una dintre caracteristicile principale ale Împărăției, care se găsește în versetele 3 și 4:

„El ne supune popoarele, El pune neamurile sub picioarele noastre. El ne alege moștenirea, slava lui Iacov, pe care-l iubește."

Psalmul 47:3-4

Când studiem istoria descoperim că Israelul a suferit mult din partea multor națiuni. În Mileniu lucrurile vor sta complet diferit. Versetul 3 folosește limbajul creației, și anume că Dumnezeu va decreta această schimbare, la fel cum a rostit în cele șase zile ale creației. Bineînțeles că popoarele și națiunile la care se face referire în acest verset sunt neamurile, și folosirea persoanei întâi plural se referă la Israel. Este important să ne amintim că neamurile la care se face referire în acest Psalm sunt rămășița care a supraviețuit

atacului Ierusalimului din zilele din urmă. Această rămășiță vine la credință când vede că Yeshua este cel care luptă de partea Israelului. Vă rog să observați că evreii și neamurile care au luat parte la Răpire (cei care sunt trupul lui Mesia, adunarea celor mântuiți) nu sunt incluși în acest Psalm, decât prin faptul că și ei Îl vor lăuda și se vor închina Lui în Împărăție.

Când citim că HaShem *„ne supune popoarele, El ne pune neamurile sub picioarele noastre"*, descoperim faptul că Israelul va avea o poziție de conducere în Împărăție. Nu avem cum nega unicitatea evreilor din perspectiva Împărăției lui Dumnezeu. Faptul că acest adevăr este repetat atât de frecvent în Scriptură face greu de înțeles cum atât de mulți teologi au o altă perspectivă. Aplicarea simplistă și exclusivă a acestor versete la Biserică ar face ca definiția biblică a Bisericii, ca fiind formată din oameni din fiecare națiune, fiecare trib, popor și limbă, să nu mai fie valabilă. Ba mai mult, dacă Biserica este subiectul versetelor 4 și 5, atunci care este motivul pentru folosirea frazei *„mândria lui Iacov?"* Cuvântul ebraic tradus *„mândrie"* nu înseamnă mândrie într-un mod egoist. Cuvântul ebraic גאון poate însemna *„maiestate"*. Templul este numit folosind același termen și ideea este că Dumnezeu este Cel care se bucură cu plăcere de Templu. Așadar, această frază face referire la Iacov, adică poporul evreu, cei cu care HaShem se mândrește și care manifestă măreția Lui.

Un moment foarte important pentru comunitatea evreiască este vinerea seara. Atunci începe ziua de Sabat. Potrivit teologilor evrei, există o conexiune teologică între Sabat și Împărăție. Și Noul Testament conține pasaje care arată această legătură. Nu este surprinzător faptul că serviciul de Kabalat Shabat (serviciul care inaugurează ținerea Sabatului) conține câțiva Psalmi care au legătură cu Împărăția. Unul dintre aceștia este Psalmul 98:

Psalmul 98:

„Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor. Domnul Și-a arătat mântuirea, Și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor. Și-a adus aminte de bunătatea și credincioșia Lui față de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru. Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Chiuiți, strigați și cântați laude! Cântați Domnului cu harpa, cu harpa și cu cântece din gură! Cu trâmbițe și sunete din corn, strigați de bucurie înaintea Împăratului, Domnului! Să urle marea cu tot ce cuprinde ea, să chiuie lumea și cei ce locuiesc pe ea, să bată din palme râurile, să strige de bucurie toți munții înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire."

Acest Psalm, ca majoritatea Psalmilor care au legătură cu Împărăția, pune un accent considerabil pe laudă. Deși e foarte bine să-L lăudăm pe Domnul pentru cine este El, acest Psalm subliniază lucrurile minunate pe care El le-a făcut. În timp ce unii Psalmi amintesc lucrările mărețe ale lui Dumnezeu de-a lungul istoriei Israelului, acesta se concentrează pe două idei specifice. Primul este mântuirea și al doilea este transformarea acestei lumi căzute în Împărăția lui Dumnezeu. Catalizatorul pentru ambele este Mesia Yeshua.

Mesia este descris prima dată ca *„mâna Sa dreaptă"* (în traducerea Cornilescu apare „dreapta și brațul Lui", *n. tr.*). În literatura ebraică, mâna dreaptă exprimă ideea de integritate și putere. Cuvântul „mână" poate fi tradus și ca și o faptă sau rezultatul unei lucrări desăvârșite. Este clar din text că nu acțiunile de succes ale Bisericii vor fi cele care aduc Împărăția, așa cum susțin posmileniștii, ci lucrarea lui Mesia, împlinită prin puterea și integritatea Lui. Apoi, Mesia este numit *„brațul Lui cel sfânt"*.

Cuvântul „braț" are legătură cu rădăcina în ebraică pentru urmaș sau descendent. Poate să exprime și ideea de sacrificiu sau jertfă. De exemplu, jertfa de Paște este descrisă prin același cuvânt זרוע. Așadar, când cineva spune *„brațul Lui cel sfânt"*, ar trebui să înțelegem „Fiul Lui (al lui Dumnezeu) cel sfânt, care a devenit jertfa de răscumpărare (Paște)" pentru omenire.

Psalmul 98 ne dezvăluie și că:

„Domnul Și-a arătat mântuirea, Și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor."

Psalmul 98:2

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este cum a făcut Dumnezeu cunoscută această mântuire națiunilor (neamurilor)? Răspunsul se găsește în următorul verset:

„Și-a adus aminte de bunătatea și credincioșia Lui față de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru."

Psalmul 98:3

Cu alte cuvinte, HaShem a dezvăluit națiunilor mântuirea Sa prin harul și credincioșia pe care a demonstrat-o față de casa lui Israel. Trebuie să ne amintim că acest Psalm are legătură cu Împărăția. Consecința este că, atunci când neamurile mărturisesc că Dumnezeu acționează pentru a împlini promisiunile făcute poporului evreu, vor fi determinate să răspundă mesajului Lui mântuitor. Acest adevăr biblic se vede în multe alte pasaje pe care le-am studiat deja în această carte. Psalmul se încheie cu o afirmație cu privire la scopul pentru care Mesia aduce Împărăția Sa:

„înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire."

Psalmul 98:9

Acest verset începe cu fraza *„înaintea lui HaShem."* Aceste cuvinte implică faptul că ceea ce a venit să facă Mesia Yeshua este în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Majoritatea traducerilor plasează acest verb fie la prezent, fie la viitor. Adică, voia lui Dumnezeu vine, sau va veni. Verbul ebraic este אב, și poate fi înțeles la prezent sau la trecut. Cu toate acestea, contextul pare să sugereze că Yeshua a venit deja, iar rostul versetului este să ne explice de ce. Motivul este judecata. Acesta este un aspect al lucrării lui Yeshua în Împărăția Milenară. Cu toate acestea, judecata nu va fi prezentă în Noul Ierusalim (nu va fi nevoie de judecată, deoarece Noul Ierusalim va fi într-o stare de perfecțiune).

Există câteva diferențe scripturale între Împărăția Milenară și Noul Ierusalim. Teologii care nu reușesc să vadă aceste diferențe nu pot explica multe dintre caracteristicile unice ale Mileniului. Acestea îi conduc la negarea Împărăției Milenare sau la combinarea Mileniului cu Noul Ierusalim într-o singură Împărăție.

În concluzie, Împărăția Milenară reprezintă o parte importantă din planul divin al lui HaShem pentru aducerea ÎMPĂRĂȚIEI! Termenul „ÎMPĂRĂȚIE" reprezintă starea finală și eternă a Împărăției lui Dumnezeu, cunoscută drept Noul Ierusalim. De-a lungul acestui studiu al pasajelor cheie din Scriptură cu privire la Mileniu, am demonstrat din nou și din nou, că fiecare informație conținută în textul biblic este vitală pentru a ajuta cititorul să ajungă la o înțelegere corectă a Împărăției Milenare. Cei care forțează spiritualizarea și alegorizarea acestor texte pentru a-și susține poziția teologică nu reușesc să vadă cât de credincios este Dumnezeu față de Cuvântul Său și continuitatea extraordinară dintre Vechiul și Noul Legământ.

Pentru cei care îmbrățișează realitatea scripturală a Împărăției Milenare, care este prezentă în multe dintre scrierile profetice, există un mesaj clar și încurajator despre credincioșia lui

Dumnezeu față de promisiunile Sale. Această credincioșie, care va fi înțeleasă de Israel în zilele din urmă, va fi o mare oportunitate de evanghelizare și aduce foarte mulți dintre neamuri la credința în Mesia Yeshua. Dacă cineva este interesat ca neamurile să vină la credința în Evanghelie, atunci Împărăția Milenară va fi de mare importanță pentru el.

EPILOG:
INTRAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Poate că tu ai auzit cuvântul „Evanghelie", dar majoritatea oamenilor din lume nu l-au auzit. Acest cuvânt este evreiesc la origine și înseamnă vestea bună despre răscumpărare. Răscumpărarea este un concept cu multe implicații legate de el și vorbește despre o schimbare de proprietar. În termeni simpli, Evanghelia implică o plată care face ca lucrul răscumpărat să devină posesiunea altcuiva. Omenirea, încă de la primul păcat, a fost condusă de păcat. Cu alte cuvinte, păcatul l-a deținut pe om și omul era fără speranță. Această deznădejde este generată de faptul că omenirea a fost incapabilă să se elibereze de puterea și legătura păcatului. Prin revelația lui Dumnezeu (Scriptura), omul a înțeles că are nevoie de un Răscumpărător sau Mântuitor.

Profeții au dezvăluit că Cel care va face lucrarea de răscumpărare și va oferi omenirii oportunitatea de a fi mântuită, adică de a avea păcatele iertate, va fi cunoscut ca Mesia sau Unsul (Hristos). Scriptura leagă cuvântul „Evanghelie" de Mesia. Este foarte important faptul că termenul ebraic pentru Evanghelie este הרושבה și este derivat în același termen cu „carne/fire". În forma sa verbală, acest cuvânt înseamnă „să duci vestea bună despre răscumpărare." Faptul că aceeași rădăcină ebraică este folosită

pentru ambele, i-a făcut pe mulți teologi să-și pună întrebarea: „Care este legătura dintre proclamarea mesajului de răscumpărare și ideea de carne?" Răspunsul este că Dumnezeu a intrat în lume devenind om (carne), ca Mesia, pentru a răscumpăra omenirea.

Atunci când examinăm relatările biblice, este clar că Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie faptul că Yeshua (Isus) din Nazaret este într-adevăr Mesia. Prin moartea Sa pe lemn și prin vărsarea sângelui Său, lucrarea de răscumpărare a fost împlinită, odată pentru totdeauna. Pentru a sublinia faptul că Yeshua este Răscumpărătorul, moartea Sa a avut loc în a paisprezecea zi a lunii evreiești Nissan, sau în ziua în care era adusă jertfa de Paște. Paștele este cunoscut ca sărbătoarea răscumpărării. Cum ar trebui să răspundem lui Yeshua pentru a fi mântuiți?

Mai jos există o listă cu șapte lucruri pe care cineva trebuie să le mărturisească și/sau creadă pentru a găsi răscumpărare personală.

1. Să mărturisească faptul că este păcătos și că nu are o relație personală cu Dumnezeul cel viu. Isaia 59:1-2 spune: „*Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!*"
2. Să mărturisească înaintea lui Dumnezeu că nu dorește să continue în păcat.
3. Să mărturisească înaintea lui Dumnezeu că este incapabil să se salveze singur.
4. Să mărturisească înaintea lui Dumnezeu că recunoaște că Yeshua a fost trimis de Dumnezeu Tatăl ca să fie jertfa de Paște, când a murit pe lemn.
5. Să creadă că Yeshua din Nazaret este Mesia și că doar prin

credința în El putem fi mântuiți/salvați.

6. Să creadă că sângele lui Yeshua a fost vărsat pentru iertarea păcatelor și pentru stabilirea Noului Legământ despre care vorbește Ieremia 31.
7. Să creadă că Yeshua a înviat din morți a treia zi, așa cum ne spune Scriptura.

Iată în continuare un exemplu de rugăciune pe care cineva o poate rosti pentru a găsi răscumpărare personală prin harul lui Dumnezeu:

Mărturisesc înaintea Ta, o Doamne, că sunt un păcătos. Mărturisesc că eu nu mă pot mântui singur. Așadar, mă întorc spre Yeshua din Nazaret, singurul Tău Fiu, pe care Tu L-ai trimis în această lume să mă mântuiască. Cred că El a murit pe cruce pentru ca toate păcatele mele să fie iertate. Cred că El a înviat din morți, acest lucru semnificând biruința asupra păcatului, pe care El o oferă tuturor celor ce cred în El. Cred că doar prin sângele Lui mă ierți de păcatele mele, cele pe care le-am făcut și cele pe care le voi face în viitor. Vreau să Te invit, Yeshua, să fii Domnul meu. Trimite-mi Duhul Tău cel Sfânt, ca să umblu în căile Tale, ascultând de Cuvântul Tău. În Numele lui Yeshua Mesia, Amin.

Atunci când te rogi o astfel de rugăciune, Scriptura promite că numele tău este scris în Cartea Vieții Mielului (Yeshua). Rezultatul este că vei fi parte din Împărăția eternă a lui Dumnezeu. Laudă-L pe Yeshua că mântuirea noastră nu depinde de faptele noastre, ci doar de lucrarea Sa de răscumpărare de pe cruce și dovada acestei mântuiri este faptul că Dumnezeu L-a înviat din morți.

Amin.

Editura Alfa Omega Publishing

Cărți de Baruch Korman

publicate în România

• **BINECUVÂNTATA NOASTRĂ NĂDEJDE: RĂPIREA**

Dacă dorești să înțelegi această abordare asupra Răpirii, atunci această carte sigur te va ajuta.

• **REGELE VINE!**

Scopul acestei cărți este de a ghida cititorul prin textele biblice de bază asociate cu Împărăția Milenară. Cineva care înțelege evenimentele care vor avea loc în timpul Mileniului va avea o apreciere și mai mare pentru credincioșia lui Dumnezeu.

Contact: www.alfaomega.tv | 0256-284.913 | comenzi@alfaomega.tv

Scopul acestei cărți este de a ghida cititorul prin textele biblice de bază asociate cu Împărăția Milenară. Cineva care înțelege evenimentele care vor avea loc în timpul Mileniului va avea o apreciere și mai mare pentru credincioșia lui Dumnezeu. De-a lungul acestei cărți termenul de „HaShem" este des folosit atunci când se face referire la Domnul. Acest cuvânt înseamnă literalmente „Numele" și este foarte des folosit în comunitatea evreiască, atunci când oamenii vorbesc despre Dumnezeu. Folosirea acestui termen are scopul de a arăta cel mai mare respect pentru Domnul și este înrădăcinată în porunca de a nu lua Numele Domnului în deșert.

Atunci când examinăm textul de bază care face referire la Împărăția Milenară, vom descoperi destul de repede că, atât poporul Israel, cât și țara, au un loc important în ea. Chiar dacă revelația biblică oferă cititorului o prezentare clară a acestei Împărății, mulți teologi au ales să nu țină cont de sensul direct al acestor texte, adoptând în schimb poziții alegorice și excesiv de spiritualizate. O astfel de metodologie este greșită și îi forțează pe respectivii teologi să ignore mare parte din semnificația materialului profetic sau să-l interpreteze altfel decât cu scopul declarat de profet. O astfel de abordare are și o altă consecință.

DR. BARUCH KORMAN este lector senior la Institutul Zera Avraham din Israel. Acesta apare și în programul de televiziune israelian Pdut Lámo, unde învață în fiecare săptămână din Biblie (acest program este în ebraică).

Un program similar de Studiu Biblic în limba engleză este difuzat de numeroase rețele de televiziune din Statele Unite, Europa și Africa. Multe din învățăturile sale sunt disponibile sub formă video, audio și materiale scrise pe Pdut.org (limba ebraică) și LoveIsrael.org (limba engleză).

Baruch deține un doctorat în studiile evreiești. Lucrarea sa de disertație se referă la tehnicile de traducere ale Septuagintei.

Acesta este căsătorit de 30 ani cu soția sa, Rivka, și au 3 copii adulți. Aceștia locuiesc împreună în Israel.

Alfa Omega Publishing
ISBN 978-606-045-016-0